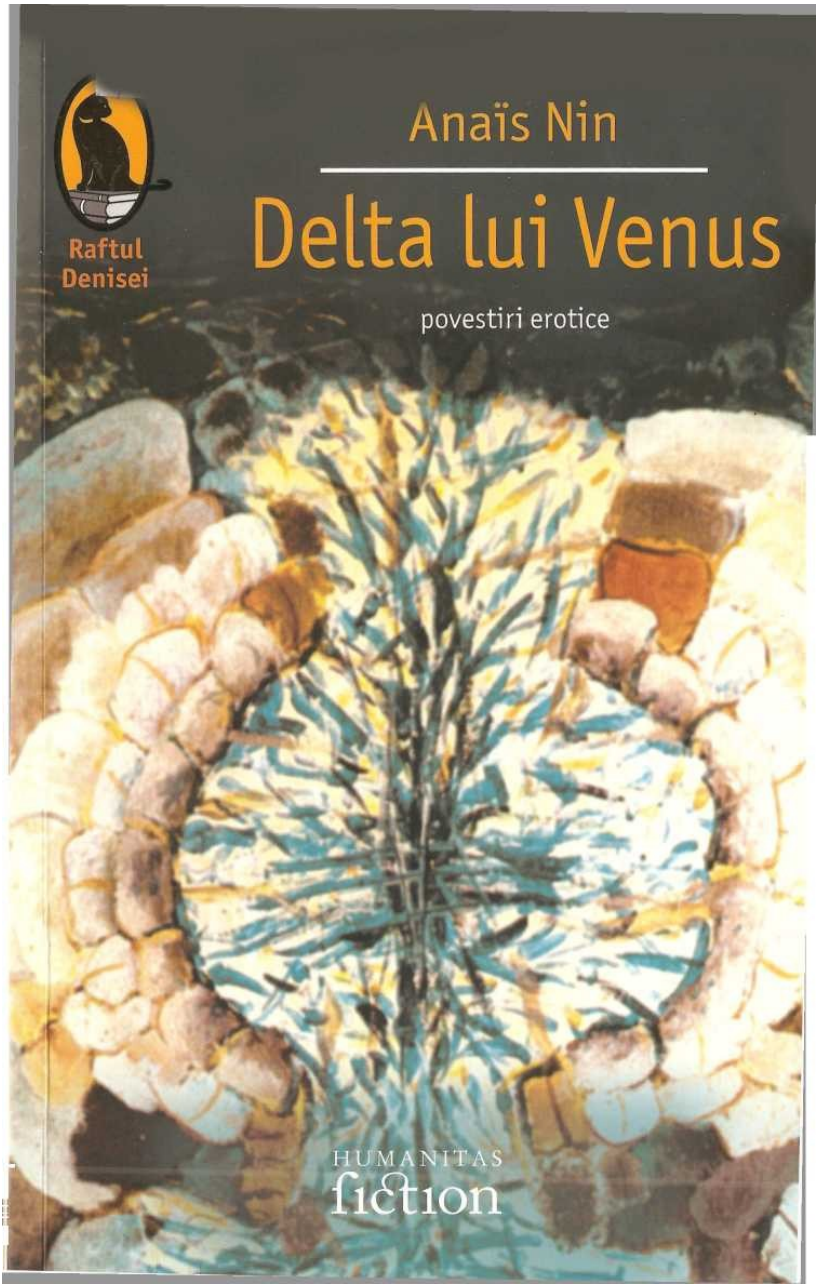

„Nu voi fi doar o turistă în această lume a imaginilor, privindu-le pur şi simplu, cum trec pe lângă mine, fără să trăiesc înăuntru! lor, să fac

dragoste cu ele, sale posed ea surse permanente de bucurie şi islaz”, scrie Anaïs Nin, dezvăluind încă o nuanţă, la fel cum face pe fiecare pagină a faimoaselor ei jurnale necenzurate, a viziunii sale atât de personale asupra erotismului – trăit sau visat. Spre deosebire de jurnale însă, care intră în regimul „biofic̦iunii”, *Delta lui Venus* este o colecţie de cincisprezece povestiri erotice fascinând prin imaginaţia autoai ei şi pleiada de personaje seducătoare şi dezabuzate pe care le înfăţişează cititorului: un aventurier maghiar care îşi corupe propriii copii; pictori din Montmartre şi modelele lor de o frumuseţe perfectă, care îşi resimt propriul trup ea pe un obiect; Lilith, frigida căreia i se dă praf de cantaridă; artistul Mafouka, femeia-bărbat care îşi explorează cu fervoare sexualitatea mixtă; prostituata Bijou, o femeie de o senzualitate incendiară. Fără verdicte clinice şi, Heea îngheţate, Anaïs Nin inventează o lume care funcţionează pe un singur principiu, cel al instinctului dezlănţuit.

ANAÏS NIN
Delta lui Venus
Povestiri erotice
Traducere din engleză şi note de
ALINA PURCARU
HUM NJ TAS
ilftion

Raftul

Denisei
Colecţie coordonată de
DENISA COMĂNESCU
Coperta de
IONUŢ BROŞTIANU

ANAÏS NIN
DELTA OF VENUS: *EROTICA*
1969 by Anais Nin
1977 by The Anais Nin Trust

Published by arrangement with Barbara W. Stuhlmann, Author's Reprezentative
HUMANITAS, 2007

Ilustraţia copertei: Ion Alin Gheorghiu, *Grădină suspendată* (detaliu) ulei pe pânză, 1970.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României NIN, ANAIS
Delta lui Yenus: povestiri erotice / Anais Nin; trad. din lb, engleză: Alina Purcaru.
— Bucureşti: Humanitas, 2007
ISBN 978 – 973 – 50 – 1708 – 8
I. Purcaru, Alina (trad.) 821.111 (73) – 31 = 135.1

Prefaţă[1]

(Aprilie, 1940)

1 Adaptare după The Diary of Anais Nin, Volumul III (nota ediţiei originale).

Un colecţionar de cărţi i-a oferit lui Henry Miller o sută de dolari pe lună ca să scrie povestiri erotice. Să-l condamni pe Henry să scrie literatură erotică pentru un dolar pe pagină părea o pedeapsă dantescă. A protestat, pentru că dispoziţia lui numai rabelaisiană nu era, pentru că scrisul la comandă era o ocupaţie de care se simţea castrat, pentru că a scrie conştient că îl pândeşte un *voyeur* pe gaura cheii însemna să piardă întreaga spontaneitate şi plăcere a aventurilor lui nebuneşti.

(Decembrie, 1940)

Henry mi-a povestit despre colecţionar. Luau uneori prânzul împreună. A cumpărat un manuscris al lui Henry şi i-a sugerat să scrie ceva pentru un client mai vechi de-al lui, plin de bani. Nu i-a putut spune prea multe despre acest client, decât că era interesat de literatura erotică.

Henry s-a apucat de treabă vesel, glumind tot timpul. Inventa poveşti sălbatice care ne făceau să râdem. A abordai întreaga poveste ca pe un experiment, care iniţial părea uşor. Dar după o vreme a început să se plictisească. Nu voia mă includă niciunul dintre materialele care făceau parte din munca lui serioasă de scriitor, aşa că nu a avut încotro şi a trebuit să-şi pună imaginaţia la lucru, forţat să-şi schimbe, vrând-nevrând, şi dispoziţia.

N-a primit niciun cuvânt de confirmare de la ciudatul comanditar. Era cumva firesc să nu vrea să-şi dezvăluie identitatea. Dar Henry a început să-l tachineze pe colecţionar. Chiar exista comanditarul ăsta? Nu cumva aceste pagini erau

pentru uzul propriu al colecţionarului, care voia să-şi pipereze viaţa plină de melancolii? Erau cei doi una şi aceeaşi persoană? Am discutat pe larg problema cu Henry, amuzaţi şi derutaţi în acelaşi timp.

Chiar atunci, colecţionarul l-a anunţat pe Henry că misteriosul client venea la New York şi că aveau să se cunoască. Dar, dintr-un motiv sau altul, această întâlnire n-a avut loc niciodată. Colecţionarul i-a povestit cu exces de detalii cum trimisese el manuscrisul par avion, cât îl costase, tot felul de detalii mărunte care să dea mai mult realism pretinsei existenţe a clientului său.

Într-o zi a vrut un exemplar din *Primăvara neagră* cu dedicaţie.

Henry i-a spus:

— Dar parc-ai zis că are toate cărţile mele, cu autograf.

— Şi-a pierdut exemplarul din *Primăvara neagră*.

— Cui s-o dedic? a întrebat Henry inocent.

— Scrie, pur şi simplu, „Unui bun prieten” şi semnează.

Câteva săptămâni mai târziu, Henry a avut nevoie de un exemplar din *Primăvara neagră* şi n-a găsit niciunul. S-a hotărât să împrumute exemplarul colecţionarului. S-a dus la el la birou. Secretara i-a spus să aştepte. A început să se uite la cărţile de pe raft. A văzut un exemplar din *Primăvara neagră*. L-a scos. Era cel pe care îl dedicase „bunului prieten”.

Când a intrat colecţionarul, Henry i-a povestit întâmplarea râzând. La fel de amuzat,

colecţionarul i-a explicat:

— Da, omul meu era atât de nerăbdător încât i-am trimis exemplarul meu, aşteptând între timp să-l primesc pe acesta, semnat de tine, şi să facem schimb altă dată, când va veni la New York.

Henry mi-a spus când ne-am întâlnit:

— Sunt mai derutat ca niciodată.

Când Henry l-a întrebat care fusese reacţia patronului la scrierile lui, colecţionarul i-a spus:

— O, lui îi place tot. Totul e minunat. Dar cel mai mult îi place naraţiunea, povestea, fără prea multă analiză şi filosofie.

Când avea nevoie de bani pentru voiaj, Henry mi-a propus să scriu şi eu, în acest răstimp. Am simţit că nu voiam să dau nimic original şi m-am hotărât să creez un amestec de poveşti auzite şi ficţiune, pretinzând că sunt extrase din jurnalul unei femei. Nu m-am întâlnit niciodată cu colecţionarul. El trebuia să-mi citească paginile şi să-mi spună ce impresie îi făcuseră. Azi am primit un telefon. O voce mi-a spus:

— E bine. Dar lasă poezia şi orice fel de descrieri care n-au legătură cu sexul. Concentrează-te pe sex!

Aşa că am început să scriu ironic, să mă distanţez, să inventez şi să exagerez atât de mult încât m-am gândit c-o să-şi dea seama că de fapt caricaturizam sexualitatea. Dar n-a protestat defel. Am petrecut zile întregi în bibliotecă, studiind *Kama Sutra*, şi am ascultat cele mai senzaţionale aventuri ale prietenilor.

— Mai puţină poezie, îmi spunea vocea de la telefon, fii exactă.

Dar a simţit cineva vreodată plăcere citind o descriere clinică? Oare bătrânul nu ştia că sunetele şi culorile ajung în carne prin cuvinte?

În fiecare dimineaţă, după micul dejun, mă aşezam să-mi scriu norma de literatură erotică. Într-o dimineaţă am bătut la maşină următoarele: „Era odată un aventurier maghiar…” L-am înzestrat cu multe calităţi: era frumos, elegant, graţios, fermecător, deprins cu meşteşugul unui actor profesionist, cunoştea multe limbi străine, avea geniul intrigii, ieşea cu uşurinţă din orice încurcătură şi evita ca nimeni altul stabilitatea şi responsabilitatea.

Un alt telefon:

— Bătrânul e mulţumit. Concentrează-te pe sex. Lasă poezia!

Asta a declanşat o epidemie de „jurnale* erotice. Toată lumea îşi scria experienţele sexuale. Inventate, prinse din zbor, căutate în Krafft-Ebing[2] sau în cărţi de medicină. Aveam conversaţii amuzante. Spuneam o poveste, iar ceilalţi erau puşi să decidă dacă era adevărată sau falsă. Sau plauzibilă. Era aşa ceva plauzibil? Robert Duncan[3] s-a oferit să experimenteze, să testeze ceea ce noi inventaserăm, să ne confirme sau să ne contrazică

---

2 Richard Freiherr von Krafft Ebing (1840-1902), psihiatru austriac, autorul unui faimos studiu asupra perversităţii sexuale, Psychopatia sexualis. Tot el este cel care a lansat termenul sadism (de la celebrul Marchiz de Sade) şi pe cel de masochism (în legătură cu contemporanul său, Leopold von Sacher).

3 Poet american, a trăit între anii 1919-1988 şi i-a cunoscut pe Henry Miller şi Anai’s Nin pe când lucra la revista lui James Cooney, The Phoenix. Mai târziu a fost una dintre figurile-cheie ale mişcării San Francisco Renaissance.

fanteziile. Cu toţii aveam nevoie de bani, aşa că am pariat pe poveştile noastre.

Eram convinsă că bătrânul habar nu avea de beatitudinea, extazul şi reverberaţiile ameţitoare ale actului sexual. Mesajul lui era „taie poezia. Sexul clinic, golit de toată căldura dragostei – orchestrarea tuturor simţurilor, pipăit, auz, văz, gust; tot acompaniamentul euforic, muzică de fundal, stări, atmosferă, variaţiuni –, îl forţa să recurgă la afrodiziace literare.

Am fi putut să-i dezvăluim secrete mult mai adânci, numai că ar fi fost surd la ele. Dar într-o zi, când va fi sătul, îi voi spune cum obsesia lui pentru gesturi golite de emoţii aproape că ne-a tăiat cheful de pasiune şi cum l-am blestemat pentru că aproape ne-a făcut să depunem jurăminte de castitate, pentru că ceea ce voia el să excludă era tocmai afrodiziacul nostru – poezia.

Am primit o sută de dolari pentru povestirile mele erotice. Gonzalo avea nevoie de bani pentru dentist, Helba de o oglindă pentru numărul ei de dans, iar Henry de bani pentru voiaj. Am auzit povestea cu Bascul şi Bijou de la Gonzalo şi am scris-o pentru colecţionar.

(Februarie, 1941)

Factura telefonică era neplătită. Laţul greutăţilor financiare se strângea în jurul meu. Toţi erau iresponsabili, inconştienţi de naufragiu. Am scris treizeci de pagini de literatură erotică.

M-am trezit din nou lefteră şi i-am telefonat colecţionarului. Avea vreo veste de la clientul lui bogat despre ultimul manuscris pe care i-l trimisesem? Nu, n-avea niciuna, dar urma să-l ia

pe cel pe care tocmai îl terminasem şi să mă plătească. Henry trebuia să meargă la doctor. Gonzalo avea nevoie de ochelari. Robert a venit cu B. Şi mi-a cerut bani să meargă la film. A căzut funingine de pe ferestruica de deasupra uşii peste teancul meu de hârtii şi peste tot ce scrisesem. A venit Robert şi mi-a luat cutia cu hârtie de scris.

Oare bătrânul nu se săturase de pornografie? Nu era posibil să se întâmple un miracol? Am început să mi-l imaginez spunând:

— Dă-mi tot ce scrie, vreau tot, îmi place tot. Am să-i trimit un cadou generos, un cec gras pentru tot ce-a scris.

Mi se stricase maşina de scris. Cu o sută de dolari în buzunar, mi-am recăpătat optimismul. I-am spus lui Henry:

— Colecţionarul zice că-i plac femeile simple, nu intelectualele, dar mă invită la cină.

Aveam sentimentul că în cutia Pandorei se găseau misterele senzualităţii feminine, atât de diferită de senzualitatea bărbatului şi pentru care limbajul bărbatului nu era potrivit. Limbajul sexului încă trebuia inventat. Limbajul simţurilor încă trebuia explorat. D.H. Lawrence începuse să creeze un limbaj al instinctului, încercând să lase în urmă registrul clinic, ştiinţific, care nu înregistrează decât ceea ce simte corpul.

(Octombrie, 1941)

Când a venit Henry, a făcut câteva afirmaţii contradictorii. Că putea să trăiască fără niciun sfanţ, că se simţea atât de bine încât era în stare chiar să-şi ia o slujbă, că integritatea lui era motivul pentru care nu voia să scrie scenarii

pentru Hollywood. La ultima remarcă, i-am spus:

— Şi cum rămâne cu integritatea de a scrie literatură erotică pentru bani?

Henry a râs, a recunoscut paradoxul, contradicţiile, a râs şi a abandonat subiectul.

Franţa are o tradiţie a literaturii erotice scrise într-un stil rafinat şi elegant. Când am început să scriu pentru colecţionar, m-am gândit că şi aici există o tradiţie asemănătoare, dar n-am găsit absolut nimic. Tot ce-am văzut era ieftin, scris de autori de mâna a doua. S-ar părea că niciun scriitor bun nu şi-a încercat mâna cu literatura erotică.

I-am spus lui George Barker cum scriau Caresse Crosby[4], Robert, Virginia Admirai şi ceilalţi. L-a făcut să râdă ideea că eu aş fi madama acestei case de prostituţie literară plină de snobi, unde vulgaritatea nu avea ce căuta.

I-am spus râzând:

— Eu aduc hârtie şi creion, predau manuscrisul nesemnat, protejez anonimatul tuturor!

George Barker a zis că asta era mult mai amuzant şi mai inspirat decât să cerşeşti, să împrumuţi sau să-ţi linguşeşti prietenii pentru ceva de mâncare.

Am adunat poeţi în jurul meu şi cu toţii scriam literatură erotică minunată. Pentru că eram nevoiţi să ne concentrăm doar pe senzualitate, aveam explozii violente de poezie. Gestul de a scrie literatură erotică a devenit un

4 Figură importantă în lumea boemă a vremii, mai târziu editor la Black Sun Press, unde a promovat numai autori de avangardă.

drum care, în loc să ducă la depravare, ducea către asceză.

Harvey Breit, Robert Duncan, George Barker, Caresse Crosby, cu toţii ne-am concentrat talentul într-un *tour de force* şi i-am furnizat bătrânului nişte mostre atât de abundente în perversiuni încât acum ne implora să-i mai dăm.

Homosexualii scriau ca şi când ar fi fost femei. Timizii scriau despre orgii. Frigidele despre satisfacţii înnebunitoare. Cei mai poetici se dedau la bestialitate pură, iar cei puri, la perversiuni. Eram bântuiţi de poveştile minunate pe care nu le puteam spune. Ne adunam şi ni-l imaginam pe acest bătrân, vorbind mereu despre cât de mult îl uram pentru că nu ne lăsa să contopim sexualitatea cu sentimentele şi senzualitatea cu emoţia.

(Decembrie, 1941)

George Barker era sărac lipit pământului. Voia să scrie şi mai multe povestiri erotice. Scrisese optzeci şi cinci de pagini. Colecţionarului i s-au părut prea suprarealiste. Mie mi-au plăcut la nebunie. Scenele în care descria oameni făcând dragoste erau delirante şi fantastice. Dragoste între două salturi mortale.

A băut primii bani, iar eu n-am putut să-i împrumut altceva decât hârtie şi creion. George Barker, extraordinarul poet englez, făcând literatură erotică numai ca să aibă ce bea, la fel ca Utrillo, care picta câte un tablou pentru o sticlă de vin. Am început să mă gândesc la bătrânul pe care-l uram cu toţii. M-am hotărât să-i scriu, să-i vorbesc deschis, să-i descriu sentimentele noastre.

„Dragă colecţionarule.

Te urâm. Sexul îşi pierde toate puterile şi toată magia când devine explicit, monoton, exagerat, când devine o obsesie mecanicistă. Devine plictisitor. Ne-ai învăţat mai multe decât oricine altcineva despre cât e de rău să nu-l împleteşti cu emoţie, foame, dorinţă, poftă, toane, capricii, legături personale, relaţii mai profunde care-i schimbă nuanţele, aroma, ritmurile, intensităţile.

Nu ştii ce pierzi când examinezi la microscop activitatea sexuală, excluzând aspectele care sunt chiar combustibilul ei. Intelectul, imaginaţia, romantismul, emoţiile. Acestea sunt lucrurile fără de care sexul ar fi lipsit de texturile lui surprinzătoare, de transformările lui subtile, de puterea lui afrodiziacă. Îţi limitezi astfel universul de senzaţii. Îl faci să pălească, îl înfometezi, îi scurgi sângele.

Dacă ţi-ai hrăni viaţa sexuală cu tot entuziasmul şi cu toate aventurile pe care dragostea le injectează în senzualitate, ai fi cel mai potent om din lume. Sursa puterii sexuale e curiozitatea, pasiunea. Te uiţi cum flacăra ei mică se stinge, asfixiată. Sexul nu înfloreşte în monotonie. Dacă nu există sentimente, imaginaţie şi capricii, nu există nici surprize în pat. Sexul trebuie amestecat cu lacrimi, râsete, cuvinte, promisiuni, scene, gelozie, invidie, toate condimentele fricii, călătorii în necunoscut, feţe noi, romane, poveşti, vise, fantezii, muzică, dans, opiu şi vin.

Cât de mult pierzi din cauza acestui periscop

din vârful sexului, când ai putea să te bucuri de un harem de minuni fără pereche? Nu sunt două fire de păr la fel, numai că tu nu ne laşi să irosim cuvintele într-o descriere a părului; nu găseşti două mirosuri la fel, dar dacă mergem mai departe cu descrierea, ai să ţipi: „Tăiaţi poezia!” Nu găseşti două corpuri cu aceeaşi textură a pielii, cu aceeaşi luminozitate şi temperatură, cu aceleaşi umbre, cu aceleaşi mişcări; pentru că un amant, când e exaltat de dragoste adevărată, se împărtăşeşte din tainele amorului cu care s-au hrănit atâtea secole. Ce vastitate, ce schimbări ale vârstei, câte variaţiuni între maturitate şi inocenţă, perversitate şi artă…

Am petrecut ore întregi întrebându-ne cum arăţi. Dacă ţi-ai îngheţat simţurile în faţa mătăsii, luminii, culorii, mirosului, caracterelor şi temperamentelor înseamnă că eşti complet zbârcit. Sunt atâtea simţuri minore, care curg asemeni afluenţilor în marele fluviu al sexului, hrănindu-l. Numai dacă sexul pulsează în acelaşi ritm cu inima, se naşte extazul”.

Post-scriptum

Pe vremea când scriam cu toţii literatură erotică pentru un dolar pagina, mi-am dat seama că, de secole, am avut un singur model pentru acest gen literar – cărţile scrise de bărbaţi. Devenisem deja conştientă de felul diferit în care bărbaţii şi femeile tratează experienţa sexuală. Ştiam că există o diferenţă uriaşă între stilul explicit al lui Henry Miller şi ambiguităţile mele – între viziunea lui comică, rabelaisiană asupra sexului şi felul poetic în care eu descriam relaţiile

sexuale în fragmentele nepublicate din jurnal. Aşa cum scriam şi în volumul III din *Jurnal*, am sentimentul că misterele senzualităţii feminine, atât de diferită de senzualitatea bărbatului şi pentru care limbajul bărbatului este atât de nepotrivit, au rămas în cutia Pandorei.

Ştiam că femeile sunt mult mai înclinate să amestece sexul cu emoţia, cu dragostea, şi să aleagă un singur bărbat în locul promiscuităţii. Îmi dădusem seama de aceste lucruri scriind romanele şi *Jurnalul* şi mă convinsesem încă şi mai mult când începusem să predau. Însă deşi atitudinea femeilor vizavi de sex era foarte diferită de cea a bărbaţilor, încă nu ştiam cum să scriem despre asta.

Am scris aceste povestiri erotice pentru amuzamentul unui client care voia „să las la o parte poezia”. Mi se părea că stilul meu fusese influenţat de lectura textelor scrise de bărbaţi. Din acest motiv, multă vreme am simţit că mi-am compromis şinele feminin. Am lăsat povestirile deoparte. Cu toate astea, recitindu-le după mulţi ani, îmi dau seama că vocea mea nu a fost total suprimată. În multe pasaje am folosit în mod intuitiv limbajul unei femei, abordând experienţa sexuală dintr-o perspectivă feminină. Până la urmă m-am hotărât să-mi public povestirile erotice, pentru că în ele se văd primele eforturi ale unei femei de a pătrunde într-o lume care fusese teritoriul bărbaţilor.

Dacă versiunea necenzurată a *Jurnalului* va fi vreodată publicată, acest punct de vedere feminin va fi mult mai clar conturat. Va arăta că femeile (la

fel ca mine, în *Jurnal*) n-au separat niciodată sexul de sentiment, de dragostea pentru bărbatul ca întreg.

Anaïs Nin.

Los Angeles Septembrie, 1976

Aventurierul maghiar

Era odată un aventurier maghiar de o halucinantă frumuseţe, de o graţie şi un şarm irezistibile, înzestrat cu talentele unui actor profesionist, dăruit cu uşurinţa de a vorbi multe limbi străine, cultivat şi deprins cu manierele aristocratice. Sub toate aceste lucruri se ascundea un maestru al intrigilor şi al scamatoriilor prin care se strecura dintr-o ţară în alta şi ieşea din orice încurcătură.

Călătorea în stil grandios, cu cincisprezece cufere pline de cele mai alese haine şi însoţit de o pereche de dogi germani. Aerul său autoritarii adusese porecla „Baronul”. Baronul era văzut în cele mai luxoase hoteluri, în staţiunile balneare şi la cursele de cai, în călătorii în jurul lumii, excursii în Egipt şi incursiuni prin deşert, în Africa.

Peste tot, devenea centrul atenţiei femeilor. Asemenea celor mai buni actori, trecea de la un rol la altul pentru a satisface gusturile fiecăreia. Era cel mai elegant dansator, cel mai vivace mesean, cel mai savuros interlocutor în tête-à-tête-uri; naviga, călărea şi conducea automobilul. Cunoştea fiecare oraş de parcă ar fi trăit acolo toată viaţa. Cunoştea toată lumea bună. Nu se întâmpla nimic fără el.

Atunci când era la strâmtoare, se căsătorea cu câte o femeie bogată, îi luă toţi banii şi fugea

din ţară. De cele mai multe ori, femeile nu protestau şi nici nu se plângeau la poliţie. Cele câteva săptămâni sau luni cât se bucurau de el ca soţ le lăsau un sentiment mai puternic decât şocul de a se vedea leftere. Pentru câteva clipe, aflaseră ce însemna să-ţi crească aripi până la cer, să poţi zbura deasupra capetelor mediocre.

Le aducea pe culmile extazului, le urca atât de sus cu vârtejul farmecelor sale, încât despărţirea încă mai păstra ceva din zbor. Părea aproape firesc – nicio parteneră nu-l putea urma în impresionantele-i zboruri de vultur.

Aşadar, aventurierul liber, imposibil de prins, sărind din creangă aurită în creangă aurită, aproape a căzut într-o cursă, cursa iubirii omeneşti când, într-o noapte, a întâlnit-o pe dansatoarea braziliană Anita, într-un teatru peruan. Ochii ei alungiţi nu se închideau ca ochii celorlalte femei, ci ca cei ai tigrilor, pumelor şi leoparzilor, cele două pleoape întâlnindu-se leneş şi încet; parcă însăilate la rădăcina nasului, ele îi făceau ochii să pară înguşti, oblăduind ocheadele lascive şi piezişe ale unei femei care parcă refuză să vadă ce faci cu corpul ei. Toate astea îi dădeau aerul unei femei care face dragoste, lucru care l-a stârnit pe Baron de îndată ce a întâlnit-o.

Când s-a dus în culise să o vadă, se îmbrăca printre munţi de flori; iar spre deliciul admiratorilor care o înconjurau, îşi ruja sexul fără a le permite să facă un singur gest spre ea.

Când a intrat Baronul, şi-a ridicat uşor privirea şi i-a zâmbit. Stătea cu un picior pe o măsuţă şi cu sofisticata ei rochie braziliană

ridicată şi continua să-şi rujeze sexul cu mâinile împodobite de bijuterii, râzând de excitarea bărbaţilor din jurul ei.

Sexul ei părea o uriaşă floare de seră, mai mare decât oricare altul pe care Baronul îl văzuse vreodată, iar părul din jurul lui era abundent şi cârlionţat, negru lucios. Ruja aceste buze într-un mod foarte elaborat, ca pe o gură, până când au ajuns ca nişte camelii de un roşu sângeriu, deschise cu forţa, lăsând la vedere bobocul închis dinăuntru, miezul mai pal şi mai catifelat al florii.

Baronul n-a reuşit s-o convingă să ia cina cu el. Apariţia ei pe scenă era numai preludiul muncii pe care o desfăşura în teatru. Urma spectacolul pentru care i se dusese vestea în toată America de Sud, când lojile din teatru, adânci, întunecoase şi pe jumătate ascunse de perdele, se umpleau de bărbaţi din înalta societate, veniţi din toate colţurile lumii. Femeile nu erau invitate la un astfel de program de varietăţi de înaltă clasă.

Se costumase în rochia scurtă şi mulată, care semăna cu un furou şi pe care o purtase pe scenă pentru cântecele braziliene, dar nu-şi mai pusese şalul. Rochia era fără bretele, iar sânii mari, îmbietori, strânşi în corsaj, se bombau oferindu-se aproape în întregime privirii.

Astfel costumată, în timp ce restul spectacolului continua, îşi făcea rondul prin loji. Acolo, la cerere, îngenunchea în faţa câte unui domn, îi desfăcea pantalonii, îi luă penisul în mâna împodobită cu bijuterii şi, cu o precizie a atingerii, cu o îndemânare şi un rafinament pe care puţine femei le-au dobândit vreodată, îl sugea până când

bărbatul era satisfăcut. Mâinile-i erau la fel de active cum îi era gura.

Excitaţia aproape că îi lăsa fără simţire. Elasticitatea mâinilor ei, varietatea ritmurilor, trecerea de la strângerea penisului în mână la atingerea uşoară a vârfului, de la frecarea întregului membru la mângâierea delicată a părului pubian – toate astea erau făcute de o femeie extraordinar de frumoasă şi de voluptuoasă, în timp ce atenţia publicului se îndrepta către scenă. Vederea penisului care pătrundea în gura ei magnifică, printre dinţii sclipitori, în timp ce pieptul uriaş îi tresălta, le oferea bărbaţilor o plăcere pentru care plăteau cu generozitate.

Numărul de pe scenă îi pregătea pentru apariţia ei în loji. Îi incita cu gura, cu ochii, cu sânii. Iar pentru bărbaţi, a fi satisfăcuţi, cu muzică şi lumină şi cântec, într-o lojă întunecoasă, cu perdelele pe jumătate trase, aflată deasupra mulţimii, era o formă de amuzament extrem de picantă.

Baronul aproape s-a îndrăgostit de Anita şi a rămas cu ea mai mult decât cu oricare altă femeie. Şi ea s-a îndrăgostit de el şi i-a născut doi copii.

Dar după câţiva ani a plecat din nou. Obişnuinţa era prea puternică, obişnuinţă libertăţii şi a schimbării.

A plecat la Roma şi a închiriat un apartament la Gran Hotel. S-a întâmplat ca apartamentul să fie lângă cel al ambasadorului Spaniei, care stătea acolo cu soţia şi cele două fetiţe. Baronul i-a fermecat şi pe ei. Soţia ambasadorului îl admira.

Au devenit atât de apropiaţi, iar el era atât de drăguţ cu copiii, care nu prea aveau cum să se distreze în hotel, încât în curând a devenit un obicei ca, atunci când se trezeau dimineaţa, cele două fetiţe să se ducă să-l amuze cu râsetele şi giumbuşlucurile lor, cu care nu le era permis să-şi copleşească părinţii prea serioşi.

Una dintre fetiţe avea zece ani, cealaltă doisprezece. Erau amândouă frumoase, cu ochii mari, negri şi catifelaţi, părul lung, mătăsos, şi pielea aurie. Purtau rochiţe albe, scurte, şi şosete la fel. Cele două copile năvăleau în camera Baronului ţipând şi se aruncau jucăuş în patul lui mare. El le gâdila şi le dezmierda.

Baronul, ca orice bărbat, se trezea întotdeauna cu penisul într-o stare de stranie sensibilitate. De fapt, era cât se poate de vulnerabil. Nu avea timp să se trezească şi să se calmeze urinând. Înainte de a putea să facă vreo mişcare, cele două fetiţe alergau pe podeaua lucioasă şi se aruncau peste el şi peste penisul lui erect, ascuns întrucâtva de uriaşa plapumă azurie.

Fetiţele habar n-aveau că li se ridicau fustele, iar picioarele lor zvelte, de dansatoare, se încălecau deasupra penisului tare de sub plapumă. Râzând, cădeau în braţele Baronului, se abandonau, îl călăreau, îl zgâlţâiau de se clătina patul. Apoi îl sărutau, îl trăgeau de păr şi sporovăiau copilăreşte. Plăcerea Baronului de a fi astfel tratat s-a transformat în curând într-o tensiune chinuitoare.

Una dintre fete stătea întinsă pe burtă şi tot ce trebuia el să facă pentru a simţi plăcerea era să

se lipească puţin de ea. Aşa că a făcut-o jucându-se, ca şi cum ar fi vrut s-o dea jos din pat. I-a zis:

— Pun pariu că ai să cazi dacă te împing aşa!

— N-am să cad, a spus fata, ţinându-se de el printre cuverturi, în timp ce Baronul se agita ca şi cum ar fi forţat-o să se rostogolească peste marginea patului. Râzând, a împins-o, dar astfel ea s-a apropiat şi mai tare, cu picioruşele, cu chiloţeii, cu totul, frecându-se de el în efortul de a nu aluneca din pat, iar el şi-a continuat poznele în timp ce fetele râdeau. A doua fetiţă, vrând să echilibreze forţele, l-a încălecat cu faţa la cealaltă, iar acum se putea mişca şi mai sălbatic, cu greutatea ambelor fete peste el. Penisul lui, ascuns în plapumă, se ridica iar şi iar printre picioruşele fetei şi în felul ăsta a ejaculat cu o forţă nemaiîntâlnită, capitulând în bătălia cu fetiţele din motive pe care ele nici nu le-ar fi putut bănui.

Altă dată, când fetele au venit să se joace cu el, şi-a ascuns mâinile sub plapumă. Apoi a ridicat plapuma cu degetul arătător şi le-a provocat să-l prindă. Pline de entuziasm, ele au început să vâneze degetul care dispărea şi reapărea în diferite părţi ale patului, apucându-l bine cu mâinile. După un timp, ceea ce apucau iar şi iar nu mai era degetul, ci penisul, şi pentru a se elibera, Baronul le făcea să-l înşface din ce în ce mai tare. Dispărea complet sub cuverturi şi apoi, luându-şi penisul în mână, îl împingea în sus cu putere, pentru ca ele să-l apuce.

Se prefăcea că e un animal, căuta să le prindă şi să le muşte, uneori aproape de unde

voia, iar lor le făcea foarte mare plăcere. Cu „animalul” se jucau şi de-a v-aţi ascunselea. „Animalul” trebuia să sară pe ele dintr-un ungher ascuns. Se ascundea în dulap şi se acoperea cu haine. Una dintre fete deschidea dulapul. Baronul putea să i se uite sub rochiţă, apoi o prindea şi o muşca jucăuş de coapse.

Atât de încinse erau jocurile, atât de mare confuzia încăierărilor şi abandonul fetiţelor în iureşul acesta, încât foarte des mâinile Baronului ajungeau chiar acolo unde voia el să ajungă.

În cele din urmă, Baronul a plecat iar, reluându-şi vechile obiceiuri, numai că acrobaţiile nu i-au mai reuşit când goana după sex a ajuns mai aprigă decât goana după bani şi putere. Părea să nu-şi mai poată ţine în frâu patima pentru femei. Devenise tot mai nerăbdător să scape de femeile cu care se căsătorea, ca să-şi poată continua căutarea de senzaţii tari.

Într-o zi a auzit că dansatoarea braziliană pe care o iubise luase o supradoză de opiu şi acum era moartă. Cele două fete aveau cincisprezece şi şaisprezece ani şi-şi doreau ca tatăl lor să le poarte de grijă. A trimis după ele. La vremea aceea, trăia la New York, împreună cu o soţie de la care avea un fiu. Femeia nu se bucura la gândul sosirii celor două fete. Era geloasă din cauza fiului ei, care avea doar paisprezece ani. După toate aventurile, Baronul îşi dorea acum un cămin şi o binemeritată odihnă, după atâtea încurcături şi prefăcătorii. Avea o femeie care-i plăcea şi trei copiii. Ideea reîntâlnirii cu fiicele sale îi făcea plăcere. Le-a primit cu multă afecţiune. Una era

frumoasă, cealaltă mai puţin, dar picantă. Fuseseră crescute în spiritul mamei lor, aşa că nu erau nici reţinute şi nici pudice.

Frumuseţea tatălui lor le-a impresionat. El, pe de altă parte, şi-a adus aminte de jocurile cu cele două fetiţe de la Roma, doar că fetele lui erau un pic mai mari, ceea ce făcea situaţia şi mai incitantă.

Fetelor li s-a dat un pat mare, iar mai târziu, când încă mai discutau despre călătorie şi despre reîntâlnirea cu tatăl lor, acesta a intrat în cameră să le ureze noapte bună. S-a întins spre ele şi le-a sărutat. Ele i-au întors sărutările. Dar în timp ce le săruta, mâinile i-au alunecat pe trupurile a căror căldură o putea simţi prin cămăşile de noapte.

Fetelor le-au plăcut mângâierile. Baronul le-a spus:

— Cât de frumoase sunteţi amândouă! Sunt atât de mândru de voi. Nu pot să vă las să dormiţi singure. A trecut atâta timp de când nu v-am văzut!

Ţinându-le părinteşte, cu capetele culcate pe pieptul lui şi îmbrăţişându-le protector, le-a lăsat să adoarmă, una de o parte, cealaltă de alta. Trupurile lor tinere, cu sânii mici, abia formaţi, îl tulburau aşa de tare încât nu putea să adoarmă. A mângâiat-o mai întâi pe una, apoi pe cealaltă, cu mişcări ca de pisică, de teamă să nu le trezească, dar în curând dorinţa i-a devenit atât de violentă încât a trezit-o pe una dintre ele şi a început să o siluiască. Nici cealaltă nu a scăpat. Fetele s-au opus şi au plâns puţin, dar cum văzuseră atât de multe scene similare cât timp stătuseră cu mama

lor, nu s-au mai zbătut.

Însă acesta nu avea să fie un caz obişnuit de incest, pentru că furia sexuală a Baronului creştea mereu şi devenise o obsesie. Satisfacţia nu-l elibera şi nu-l calma, ci acţiona ca un excitant. De la fete trecea la soţie şi o poseda.

Îi era teamă că fetele îl vor abandona, că vor fugi, aşa că le spiona şi, practic, le luase prizoniere.

Soţia sa a aflat şi i-a făcut scene violente. Dar de-acum baronul înnebunise. Nu-i mai păsa de toalete, de eleganţă, de aventuri, de avere. Stătea acasă şi nu se gândea decât la clipa în care avea să le posede pe cele două fete împreună. Le învăţase toate mângâierile imaginabile, iar ele se obişnuiseră să se sărute în faţa lui până când era suficient de excitat încât să le posede.

Dar obsesiile şi excesele lui au început să le sufoce. Soţia l-a părăsit.

Într-o noapte, după ce plecase din camera fetelor, se plimba prin cameră, în continuare pradă dorinţei, febrei erotice şi fanteziilor. Le epuizase pe fete. Adormiseră. Iar acum, dorinţa îl chinuia din nou. Era orbit de ea. A deschis uşa camerei fiului său. Băiatul dormea liniştit, întins pe spate, cu gura întredeschisă. Baronul îl privea fascinat. Penisul lui erect continua să-l chinuie. A luat un taburet şi l-a aşezat bângă pat. A îngenuncheat pe el şi şi-a băgat penisul în gura băiatului. Acesta s-a trezit sufocat şi a început să-l hivească. Fetele s-au trezit şi ele.

Revolta împotriva nebuniei tatălui lor a atins apogeul şi l-au abandonat pe Baronul turbat, care

începuse să îmbătrânească.

Mathilde

Mathilde era o pălărieră din Paris şi avea numai douăzeci de ani când a fost sedusă de Baron. Deşi aventura n-a durat mai mult de câteva săptămâni, cumva, în acel scurt răstimp, molipsindu-se, s-a lăsat pătrunsă de filosofia lui de viaţă şi i-a împrumutat tertipurile prin care reuşea să iasă din încurcături. O intriga ceva ce Baronul îi spusese întâmplător într-o noapte: că femeile pariziene erau foarte apreciate în America de Sud pentru priceperea lor în ale amorului şi pentru vioiciune şi isteţime, atribute prin care contrastau cu multe dintre nevestele din America de Sud, credincioase încă unei tradiţii a modestiei şi a supunerii, care le dilua personalitatea şi care, probabil, era întărită de reticenţa bărbaţilor de a-şi transforma nevestele în amante.

Asemenea Baronului, Mathilde şi-a găsit o formulă de a trece prin viaţă ca printr-o serie de roluri – şi asta, spunându-şi în fiecare dimineaţă, în timp ce-şi pieptăna părul blond: „Astăzi vreau să fiu cutare sau cutarece şi intrând imediat în pielea respectivului personaj.

Într-o zi a hotărât că vrea să fie eleganta reprezentantă a unei foarte cunoscute modiste pariziene şi să plece în Perú. Tot ce trebuia să facă era să-şi intre în rol. Aşa că s-a îmbrăcat cu mare atenţie, s-a prezentat cu formidabilă siguranţă de sine la casa modistei, a fost angajată ca reprezentantă şi i s-a oferit un bilet de vapor spre Lima.

La bordul vasului s-a purtat ca o

ambasadoare franţuzoaică a eleganţei. Talentu-i înnăscut de a recunoaşte vinurile bune, parfumurile fine şi fardurile alese a făcut-o să treacă drept o femeie rafinată. Gusturile ei erau cele ale unui *gourmet*.

Mathilde dispunea de un întreg arsenal de cochetării pentru a-şi desăvârşi rolul. Râdea tot timpul, indiferent ce i se întâmpla. Când s-a pierdut o valiză, a râs. Când cineva a călcat-o pe picior, a râs din nou.

Râsul ei l-a cucerit pe reprezentantul companiei Spanish Line, Dalvedo, care a invitat-o la masa căpitanului. Dalvedo era graţios în costumul de seară, avea ţinută de căpitan şi ştia foarte multe anecdote. În seara următoare a invitat-o la o petrecere. Era perfect conştient că scurtul interval al călătoriei nu ajungea pentru desfăşurarea întregului ritual al seducţiei. Aşa că a început imediat să dea târcoale aluniţei de pe bărbia Mathildei. La miezul nopţii, a întrebat-o dacă îi plac smochinele de cactus. Ea nu gustase niciodată. Dalvedo i-a spus că are câteva în cabină.

Dar Mathilde voia să-l incite chiar mai tare, ţinând piept avansurilor lui, aşa că în momentul în care au intrat în cabină, era în gardă. Respinsese cu uşurinţă mâinile obraznice ale bărbaţilor de care se ferise cât timp fusese vânzătoare, îi respinsese şi pe soţii clientelor care încercau să-i pipăie fesele pe furiş şi la fel făcuse cu bărbaţii care o invitau la film şi încercau apoi s-o ciupească de sfârcuri. Nimic din toate astea n-o excita. Avea o idee vagă, dar obsedantă despre ceea ce ar fi

putut-o stârni. Voia să fie sedusă de un limbaj misterios. Totul i se trăgea de la prima ei aventură, de când avea şaisprezece ani.

Într-o zi, un scriitor foarte celebru la Paris intrase în magazinul ei. Nu căuta o pălărie. O întrebase dacă vindea nişte flori fosforescente despre care auzise, flori care străluceau în întuneric. Spusese că le voia pentru o doamnă care avea aceeaşi strălucire. Putea să jure că, atunci când o invitase la teatru, stând în loja întunecoasă, în rochia ei de seară, pielea îi strălucea la fel de tare precum cea mai fină perlă, cu o palidă tentă trandafirie. Iar el voia acele flori pentru ca ea să şi le prindă în păr.

Mathilde nu avea asemenea flori. Dar imediat ce domnul plecase, ea se dusese la oglindă. Acela era sentimentul pe care voia să-l inspire. Însă oare putea? Strălucirea ei nu era de aceeaşi natură. Aducea mai mult cu focul decât cu lumina. Ochii-i erau arzători, violeţi. Părul era vopsit blond, dar arunca o umbră arămie. Şi tenul avea nuanţe arămii, pielea ei era fermă şi deloc translucidă. Corpul îi umplea bogat rochia. Nu purta corset, dar nimeni nu şi-ar fi putut da seama de asta judecând după silueta ei. Se arcuia astfel încât să-şi etaleze sânii şi să-şi rotunjească fesele.

Bărbatul se întorsese. Dar de data asta n-o mai întrebase nimic. Stătea uitându-se la ea, zâmbind, cu o faţă prelungă şi trăsături alese, sculptate parcă, şi în timp ce transforma, cu gesturi elegante, aprinderea unei ţigări într-un mic ritual, îi spusese:

— De data asta m-am întors doar ca să te

văd.

Inima Mathildei bătea atât de tare încât simţea că ăsta era momentul pe care-l aşteptase mereu. Aproape că se ridicase pe vârfuri ca să-i soarbă restul vorbelor. Se simţea de parcă ea ar fi fost femeia radioasă, aşezată în loja întunecoasă, care ar fi primit neobişnuitele flori. Însă marele scriitor, spilcuit şi grizonant, rostise următoarele cuvinte, în maniera lui aristocratică:

— De cum te-am văzut, am simţit că mi se întăreşte.

Cruzimea vorbelor lui fusese ca o insultă. Ea se înroşise şi îi dăduse o palmă.

Scena s-a repetat şi în alte rânduri. Mathilde şi-a dat seama că, de fiecare dată când apărea, bărbaţii rămâneau fără cuvinte, goliţi de orice avânt de natură romantică. Astfel de remarci le scăpau de fiecare dată, la simpla ei apariţie. Avea un impact atât de direct asupra lor, încât singurul lucru pe care îl puteau exprima era tulburarea fizică. În loc să se bucure de acest efect ca de un compliment, ea îl detesta.

Acum era în cabina spaniolului rasat, Dalvedo. Bărbatul curăţa nişte smochine de cactus pentru ea şi, în timp ce el vorbea, Mathilde simţea că-şi recapătă încrederea. Stătea pe braţul unui scaun, în rochia ei de seară din catifea roşie.

Însă curăţatul smochinelor a fost brusc întrerupt. Dalvedo s-a ridicat şi a spus:

— Aluniţa ta de pe bărbie este absolut seducătoare.

Ea s-a gândit că va încerca s-o sărute. Dar n-a făcut-o.

S-a descheiat repede la pantaloni, şi-a scos penisul şi, cu tonul pe care-i vorbeşte un golan unei curve, i-a spus:

— Îngenunchează!

Aceeaşi poveste. Mathilde l-a plesnit, apoi s-a îndreptat spre uşă.

— Nu pleca, te rog, mă înnebuneşti! Uite în ce hal m-ai adus! Am fost aşa toată seara, cât am dansat cu tine. Nu poţi să mă părăseşti acum.

A încercat s-o îmbrăţişeze. În timp ce se zbătea ca să-l evite, bărbatul şi-a dat drumul pe rochia ei. A trebuit să se acopere cu pelerina de seară pentru a putea să ajungă până la cabina ei.

Cu toate astea, de îndată ce a ajuns la Lima, şi-a împlinit visul. Bărbaţii o abordau cu vorbe înflorite, ascunzându-şi intenţiile sub farmece alese şi podoabe. Acest preludiu la actul sexual o satisfăcea. Îi plăcea să fie curtată. În Lima a găsit exact ce căuta, acea parte esenţială a ritualului iubirii. Se vedea înălţată pe un piedestal de poezie, astfel încât căderea în îmbrăţişarea finală să poată părea un miracol. Şi-a vândut mai multe nopţi decât pălării.

În acea perioadă, Lima era puternic marcată de influenţa imigranţilor chinezi. Consumul de opiu se răspândise. Tinerii bogaţi fie se perindau în grupuri din bordel în bordel, fie îşi petreceau nopţile în localuri unde se fuma opiu şi găseau şi prostituate ori închiriau camere complet goale în cartierele rău-famate, unde puteau să se drogheze în grup şi să cheme dame de companie.

Bărbaţilor tineri le plăcea s-o viziteze pe Mathilde. Ea şi-a transformat magazinul într-un

budoar, plin de şezlonguri, dantele şi satin, draperii şi perne. Martinez, un aristocrat peruan, a iniţiat-o în consumul de opiu. Îşi aducea prietenii să fumeze acolo. Periodic, petreceau astfel două sau trei zile, rupţi de lume şi de familii. Draperiile erau trase. Atmosfera era întunecată, de vis greu. Bărbaţii şi-o împărţeau pe Mathilde. Puteau petrece ore întregi mângâindu-i picioarele. Unul îi prindea un sân, altul îşi afunda săruturile în pielea fină a gâtului ei, apăsând-o doar cu buzele, pentru că opiul intensifica orice senzaţie. Un sărut putea să-i dea fiori în tot corpul.

Mathilde zăcea goală pe podea. Toate mişcările îi erau lente. Cei trei sau patru tineri zăceau întinşi pe spate printre perne. Leneş, un deget îi căuta sexul, îl pătrundea şi încremenea acolo, între buzele vulvei. O altă mână căuta şi ea, dar se mulţumea să deseneze cercuri în jurul sexului, găsind în fine o altă intrare.

Un bărbat îi atingea buzele cu penisul. Ea îl sugea foarte încet, fiecare atingere fiind potenţată de drog.

Apoi, ore întregi, zăceau nemişcaţi, visând.

Imaginile erotice căpătau din nou contur. Martinez vedea corpul unei femei uriaşe, fără cap, cu sânii că ai unei balineze, cu abdomenul unei africane, cu fundul bombat ca al unei negrese; toate astea se contopeau în imaginea unui corp flexibil, care părea făcut din gumilastic. Sânii bombaţi se umflau, ridicându-se către gura lui, iar el întindea mâna să-i atingă, apoi celelalte părţi ale corpului creşteau, căpătau volum, planau ameninţător asupra trupului lui. Picioarele femeii

se desfăceau într-un mod neomenesc, într-un unghi imposibil, lăsând sexul deschis la vedere, ca şi când femeia ar fi fost mutilată, ca şi când cineva ar fi luat o lalea şi i-ar fi desfăcut petalele cu forţa.

La fel de flexibil îi era şi sexul, ca de cauciuc, de parcă nişte mâini invizibile ar fi tras de el, nişte mâini curioase care încercau să dezarticuleze corpul ca să pătrundă înăuntru. Apoi fundul se răsucea spre el şi începea să-şi piardă forma, ca şi când s-ar fi despicat. Cu fiecare mişcare, corpul părea că se rupe definitiv, ca sfâşiat. Martinez fierbea de furie pentru că alte mâini pipăiau acest corp. Stătea în capul oaselor, căutând sânii Mathildei şi, dacă dădea de o mână străină sau de o gură care îi lingea, îi căuta abdomenul, confundând-o cu aceeaşi imagine care-l bântuia în visele lui de opioman, apoi aluneca peste trupul ei, între picioarele desfăcute, ca s-o sărute.

Deşi mâinile bărbaţilor îi cutreierau corpul, dezmierdând-o îndelung şi extrem de atent, Mathilde rareori avea orgasm, pentru că plăcerea ei cea mai mare era să ofere plăcere. Îşi dădea seama de asta abia după ce bărbaţii plecau, îşi revenea din reveria opiului cu dorinţa nepotolită.

Se relaxa pilindu-şi unghiile, dându-le cu lac, concepând toalete rafinate pentru ocazii viitoare, periindu-şi buclele blonde. Lungită la soare, îşi decolora părul pubian cu peroxid, ca să se asorteze.

În intimitate, amintirile mâinilor care-i cutreieraseră corpul o bântuiau. Acum simţea o mână la subsuoară, coborând către talie. Şi-l amintea pe Martinez, felul lui de a-i deschide

sexul ca pe un boboc, gâdilatul limbii lui agile, care parcurgea distanţa de la părul pubian la fese, sfârşind în gropiţa de lângă noadă. Cât îi mai plăcea lui acea gropiţă, care îi făcea degetele şi limba să alunece sinuos şi să dispară între cele două moviliţe de carne.

Gândindu-se la Martinez, Mathilde simţea cum se umple de pasiune. Abia aştepta să se întoarcă. Îşi admira picioarele. De la atâta stat în casă, căpătaseră o paloare seducătoare, ca pielea albă ca varul a chinezoaicelor, o paloare morbidă, de plantă de seră, atât de dragă bărbaţilor şi în special peruanilor creoli. Îşi examina abdomenul, fără cusur, fără nicio cută în plus, iar părul pubian îi strălucea în soare roşu-auriu.

— Oare mă găseşte atrăgătoare? se întreba. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră cu o oglindă mare. A aşezat-o pe podea, rezemată de un scaun. Apoi s-a aşezat pe un covor în faţa oglinzii şi şi-a desfăcut încet picioarele.

Priveliştea era mesmerizantă. Pielea perfectă, vulva trandafirie şi plină. O asemuia cu frunza arborelui de cauciuc din care ţâşneşte laptele ascuns când o freci cu degetul, sevă parfumată, secretată asemenea zemurilor scoicii. Era Venus născută din spuma mării, păstrând încă poţiunea secretă de miere sărată, pe care numai mângâierile o puteau stoarce din adâncurile trupului ei.

Mathilde se întreba dacă n-ar putea să stoarcă şi singură câteva picături din miezul misterios. Cu două degete şi-a deschis buzele vulvei şi a început să le mângâie uşor, cu

delicateţea unei feline. Freca în sus şi în jos, la fel cum făcea Martinez cu degetele lui negricioase şi energice. Îşi amintea atingerea degetelor lui pe pielea ei, contrastul coloristic atât de puternic, duritatea lor, care ameninţa mai degrabă să-i rănească pielea decât să-i ofere plăcere. Însă cât de delicat o atingea, se gândea ea, cum îi prindea vulva între degete ca şi când ar fi fost de catifea. Acum şi ea o prindea la fel, între degetul mare şi arătător. Cu cealaltă mână continua să se mângâie. Simţea că se topeşte la fel cum se topea sub degetele lui Martinez. Apăruse, nu se ştie de unde, un lichid sărat care-i acoperise aripile sexului şi-i strălucea acum între picioare.

Apoi Mathilde a vrut să ştie cum arăta când Martinez îi spunea să se întoarcă. S-a răsucit pe partea stângă şi şi-a întors fundul către oglindă. Acum îşi vedea sexul dintr-un alt unghi. Se mişca la fel cum o făcea pentru Martinez. Îşi vedea propria mână deasupra rotunjimilor fundului, pe care începuse să-l mângâie. Cealaltă mână îi era între picioare şi se vedea în oglindă de la spate. Cu mâna asta îşi mângâia sexul de sus în jos. Apoi şi-a băgat arătătorul în vagin şi a început să frece. Era cuprinsă de dorinţa de a fi posedată din ambele părţi, aşa că şi-a băgat celălalt arătător în fund. Când se mişca înainte, îşi simţea degetul penetrând-o din faţă, iar când se unduia înapoi, simţea celălalt deget, la fel cum uneori îi simţea pe Martinez şi pe prietenul lui dezmierdând-o amândoi în acelaşi timp. Pe măsură ce se apropia de orgasm, se excita din ce în ce mai tare, iar mişcările-i deveneau spasmodice, de parcă încerca

să scuture din pomul cunoaşterii ultimul fruct interzis, într-un orgasm sălbatic care a zguduit-o în timp ce-şi urmărea în oglindă mâinile mişcându-se frenetic, mierea lucind umed, sexul şi fundul mustind între picioare.

După ce şi-a urmărit mişcările în oglindă, a înţeles povestea pe care i-o spusese un marinar – cum marinarii de pe nava lui îşi făcuseră o femeie din cauciuc ca să le treacă mai uşor timpul şi să-şi astâmpere dorinţele în timpul voiajelor de şase-şapte luni pe mare. Femeia fusese desăvârşit făcută şi le dădea o iluzie perfectă. Marinarii o iubeau. O luau cu ei în pat. Era astfel făcută încât fiecare orificiu să-i satisfacă. Avea acea calitate pe care un indian bătrân i-o atribuise consoartei lui: imediat după nuntă, femeia luase la rând toţi bărbaţii din *hacienda*. Stăpânul *haciendei* l-a chemat pe indian să-i vorbească despre comportamentul scandalos al nevestei şi să-l sfătuiască s-o ţină mai din scurt. Indianul a dat din cap neîncrezător şi i-a răspuns:

— Nu văd de ce-ar trebui să-mi bat prea mult capul. Nevastă-mea nu-i de ceară, aşa că n-o să se topească.

Aşa era şi cu femeia de cauciuc. Bărbaţilor le părea neobosită şi supusă – o companie cu adevărat fantastică. Nu era loc de gelozii, conflicte sau posesivitate. Femeia de cauciuc era foarte iubită. Dar deşi era inocentă, nesperat de flexibilă, tăcută şi fidelă fiecăruia, le-a dat tuturor sifilis.

Mathilde râdea când îşi aducea aminte de tânărul marinar peruan care-i spusese povestea, de cum îi descrisese că o simţea sub el ca pe o

saltea cu aer, care uneori îl arunca de pe ea. Mathilde se simţea exact ca femeia de cauciuc atunci când lua opiu. Ce deliciu în abandonul total! Singura ei ocupaţie era să numere banii pe care prietenii i-i lăsau la plecare.

Unul dintre ei, Antonio, nu părea mulţumit de luxul camerei ei. De fiecare dată o implora să vină la el. Era un vânător de zestre şi părea genul de bărbat care ştie cum să convingă femeile să muncească pentru a-l întreţine. Avea eleganţa necesară pentru a le face să fie mândre de el, aerul unui om de lume spilcuit şi o gentileţe care se putea transforma rapid în violenţă când era cazul. Iar privirea lui era cea a unei pisici care adoră să fie alintată, dar nu iubeşte pe nimeni, nesimţindu-se datoare să răspundă dorinţelor pe care le trezeşte în ceilalţi.

Avea o amantă cu care se potrivea perfect, la fel de energică şi de forţoasă ca şi el, capabilă să se plece fără a-şi pierde verticalitatea; o parteneră care-şi purta feminitatea cu mândrie şi nu cerşea mila bărbaţilor; o femeie adevărată, care ştia că o luptă crâncenă e un excelent stimulent (mila nu face decât să dilueze pofta de viaţă) şi că adevăratele împăcări vin după înfruntări tensionate. Ştia că, atunci când nu stătea cu ea, Antonio era în budoarul franţuzoaicei tratându-se cu opiu, dar prefera să-l ştie acolo decât să nu ştie de unde să-l ia.

Astăzi tocmai îşi terminase de periat mustaţa şi, satisfăcut, se pregătea pentru un festin cu opiu. Ca să-şi îmbuneze amanta, a început s-o ciupească şi să-i mângâie fesele. Era o femeie cu înfăţişare

neobişnuită, căreia îi curgea prin vine sânge african. Sânii ei erau mai mari decât ai oricărei femei pe care o văzuse vreodată, aproape paraleli cu linia umerilor, enormi şi perfect rotunzi. Sânii ei îl fascinaseră de cum o văzuse. Umflaţi provocator, până aproape de gură şi bombaţi, trezeau în el o reacţie frustă. Era ca şi cum sexul lui avea o legătură secretă cu aceşti sâni şi, de cum îi zărise în bordelul în care se întâlniseră, i se ridicase provocator.

De fiecare dată când intra în bordel scenariul se repeta. Până la urmă a scos-o pe femeie din casa de toleranţă şi şi-a făcut-o amantă. La început nu putea face dragoste decât cu sânii ei. Îl urmăreau, îl obsedau. Când îi băga penisul în gură, păreau că se împing flămânzi spre el, aşa că îşi odihnea sexul între ei, strângându-i în mâini. Sfârcurile erau mari şi se întăreau ca nişte sâmburi în gura lui.

Înfierbântată de mângâieri, femeia rămânea cu partea de jos a corpului complet neatinsă. Picioarele îi tremurau, implorând o satisfacţie violentă, sexul i se căsca, însă el rămânea complet insensibil. Îşi umplea gura cu sânii ei sau îşi odihnea sexul între cei doi uriaşi; îi plăcea să-i vadă stropiţi cu spermă. Ea se zvârcolea chinuită, picioarele şi sexul zbătându-i-se la fiecare atingere, unduindu-se în aer asemenea ierburilor, iar în final îşi folosea propriile mâini şi se masturba.

În această dimineaţă, înainte de a pleca, bărbatul şi-a reluat mângâierile. A muşcat-o de sâni. Ea şi-a oferit sexul, dar el l-a refuzat. A pus-o

să îngenuncheze în faţa lui şi să-i ia penisul în gură. Şi-a frecat sânii de el. Uneori aşa putea să aibă orgasm. Apoi el a plecat şi s-a îndreptat relaxat spre casa Mathildei. A găsit uşa întredeschisă. A intrat cu paşi de pisică, fără să facă niciun zgomot. A găsit-o pe Mathilde pe covor, privindu-se în oglindă. Stătea în patru labe şi îşi studia sexul.

I-a spus:

— Nu te mişca, Mathilde. Îmi place cum arăţi aşa.

S-a ghemuit deasupra ei ca o pisică uriaşă şi a străpuns-o cu penisul. Mathilde a avut parte de tot ceea ce îi fusese refuzat amantei lui. Greutatea bărbatului a făcut-o să se prăbuşească până la urmă pe covor. El i-a ridicat fundul cu mâinile şi s-a scufundat în ea iar şi iar. Penisul parcă-i era din fier încins. Era lung şi subţire, iar el şi-l mişca în toate direcţiile şi o pătrundea cu o agilitate pe care n-o mai întâlnise. A început să se mişte din ce în ce mai repede şi i-a spus răguşit:

— Acum, acum! Dă-ţi drumul acum aşa cum n-ai mai făcut-o niciodată!

La aceste vorbe, ea s-a împins în el cu furie, iar orgasmul i-a străpuns pe amândoi, ca loviţi de fulger.

Ceilalţi i-au găsit încolăciţi pe covor. Au râs când au văzut oglinda care fusese martora îmbrăţişării lor. Au început să-şi pregătească pipele de opiu. Mathilde era vlăguită.

Martinez s-a întors la visul lui cu femeia dezarticulată, cu sexul căscat. Antonio avea în continuare erecţie şi a rugat-o pe Mathilde să se

aşeze peste el, ceea ce ea a şi făcut.

După ce s-a terminat festinul cu opiu şi toţi ceilalţi, mai puţin Antonio, plecaseră, acesta a rugat-o din nou pe Mathilde să-l însoţească în ascunzătoare. Pântecele ei era încă înfierbântat de cât i-l frământase şi i-l răscolise, aşa că a acceptat, pentru că voia să fie cu el şi s-o cuprindă din nou.

Mergeau în tăcere pe străduţele cartierului chinezesc. Femei de pe tot mapamondul le zâmbeau de la ferestre sau din prag, invitându-i să intre. Unele camere dădeau direct în stradă. Paturile erau mascate de o simplă perdea. Puteai să vezi cupluri îmbrăţişate. Erau femei siriene îmbrăcate în costume tradiţionale, arăboaice cu trupul pe jumătate gol acoperit de bijuterii, japoneze şi chinezoaice care le făceau semne cu subînţeles, africance masive, aşezate în cerc, sporovăind vesel. Una dintre case era plină de târfe franţuzoaice, îmbrăcate în furouri scurte, roz, care tricotau sau brodau de parcă erau la ele acasă. Întotdeauna strigau după trecători şi-i îmbiau, promiţându-le trataţii speciale.

Casele erau mici, prost luminate, prăfuite, pline de fum să-l tai cu cuţitul, de voci răguşite, de zarvă de beţivi sau de zgomotele celor care făceau dragoste. Chinezii împodobiseră locul şi-l făcuseră şi mai straniu, cu paravane şi perdele, lampioane, esenţe arse şi statuete din aur reprezentându-l pe Buddha. Cartierul era un labirint de mărgele, flori de hârtie, perdele de mătase şi covoare, cu femei la fel de diferite ca ornamentele şi culorile, care-i invitau pe bărbaţi să intre şi să se culce cu ele.

În acest cartier avea Antonio o cameră. A

condus-o pe Mathilde pe scările prăfuite, a deschis o uşă care abia se mai ţinea în ţâţâni şi a împins-o înăuntru. În cameră nu exista niciun fel de mobilier. Pe podea era o carpetă chinezească unde zăcea un bărbat în zdrenţe, numai piele şi os, cu o înfăţişare atât de morbidă încât Mathilde a făcut câţiva paşi înapoi.

— Hm, aici erai, a zis Antonio vizibil iritat.

— N-am avut unde să mă duc.

— Ştii că nu poţi sta aici. Poliţia e pe urmele tale.

— Da, ştiu.

— Presupun că tu ai fost ăla care a furat cocaina alaltăieri! Ştiam eu!

— Da.

Omul răspundea pe un ton somnoros, indiferent.

Apoi Mathilde i-a văzut trupul acoperit de zgârieturi şi răni uşoare. Omul a făcut un efort să se ridice. Într-o mână ţinea o fiolă, iar în cealaltă un stilou şi un briceag.

Mathilde îl privea cu groază.

El a rupt capătul fiolei şi a scuturat cioburile. Apoi, în loc să introducă o seringă în fiolă, a introdus stiloul şi l-a umplut cu tot lichidul. Cu briceagul, şi-a crestat mâna, care şi aşa era acoperită de răni mai vechi sau mai noi, şi în această tăietură a băgat stiloul şi şi-a injectat cocaina în braţ.

— E prea sărac să-şi cumpere un ac de seringă, a spus Antonio, iar eu nu i-am dat bani, crezând că în felul ăsta îl împiedic să fure. Şi uite ce i-a dat prin cap să facă!

Mathilde voia să plece. Dar Antonio n-a lăsat-o. Voia ca femeia să rămână şi să ia cocaină împreună. Omul zăcea pe spate cu ochii închişi. Antonio a luat un ac şi i-a făcut Mathildei o injecţie.

Zăceau pe podea, iar ea se simţea cuprinsă de o amorţeală puternică. Antonio i-a spus:

— Te simţi ca şi când ai fi murit, nu?

Era ca şi cum ar fi inhalat eter. Vocea lui părea că vine de departe. I-a dat de înţeles că simte cum o ia cu leşin. El i-a spus:

— O să treacă.

Apoi a început coşmarul. Undeva, departe, se contura silueta omului întins pe carpetă, apoi cea a lui Antonio, foarte mare şi neagră. Antonio a luat briceagul, apoi s-a aplecat peste Mathilde. I-a simţit penisul înăuntru şi era catifelat şi plăcut; Mathilde se unduia alene, fără grabă. Antonio şi-a scos penisul. Ea l-a simţit pulsând peste umezeala mătăsoasă dintre picioare, dar n-o satisfăcuse, aşa că a încercat să-l reţină. Visul a devenit cu adevărat îngrozitor când Antonio a luat briceagul cu lama scoasă, s-a aplecat şi a atins-o cu vârful între picioare, apoi l-a împins uşor înăuntru. Mathilde n-a simţit nicio durere şi nici puterea să se mişte, era hipnotizată de lama cuţitului. Apoi a înţeles cu groază ce se întâmpla – de fapt, nu era doar un vis urât. Antonio se uita cum vârful briceagului muşca din intrarea în vagin. Ea a ţipat. Uşa s-a deschis. Era poliţia care venise după hoţul de cocaină.

Mathilde a fost salvată din mâinile bărbatului care despicase în nenumărate rânduri vaginele

târfelor, motiv pentru care nu-şi atingea niciodată amanta acolo. Fusese ferit de tentaţie numai în prezenţa acesteia, cât timp sânii miraculoşi îi distrăgeau atenţia de la sexul ei, făcându-l să uite de atracţia morbidă către ceea ce el numea „mica rană a femeii”, pe care îşi dorea cu disperare s-o lărgească.

Internatul

Aceasta e o poveste despre viaţa în Brazilia acum mulţi ani, într-un loc departe de oraş, dominat încă de normele stricte ale catolicismului. Băieţii de familie bună erau trimişi la şcoli conduse de iezuiţi, care perpetuau metodele severe practicate în Evul Mediu. Băieţii dormeau în paturi de scândură, se trezeau dimineaţa devreme, mergeau la slujbă fără să aibă parte de micul dejun, se spovedeau în fiecare zi şi erau permanent supravegheaţi. Atmosfera era austeră şi inhibantă. Preoţii mâncau separat şi îşi arogaseră o aură de sfinţenie. Gesturile şi vorbirea le erau nespus de afectate.

Printre ei era un iezuit foarte negricios, cu sânge indian, faţă de satir, urechi enorme lipite de cap, ochi pătrunzători, o gură cu buze căzute care saliva necontenit, păr des şi miros de animal. Sub roba lungă, maronie, băieţii văzuseră o umflătură pe care cei mai mici nu şi-o puteau explica, dar de care cei mari râdeau pe la spate. Această umflătură apărea în mod inexplicabil la orice oră: în timp ce elevii citeau *Don Quijote* sau Rabelais şi uneori chiar şi când îi supraveghea pe băieţi, în special pe unul dintre ei, singurul blonduţ din şcoală, cu ochii şi pielea ca de fată.

Îi plăcea să-l ia deoparte pe acest băiat şi să-i arate cărţi din colecţia lui personală. Aceste cărţi conţineau reproduceri după vase de ceramică incaşă, pe care adeseori erau reprezentaţi bărbaţi surprinşi într-o atitudine încrâncenată. Băiatul punea întrebări la care preotul era nevoit să dea răspunsuri evazive. Alteori, imaginile erau foarte clare: un membru lung ieşea din vintrele unuia şi-l penetra pe celălalt pe la spate.

În timpul confesiunii, preotul îi chinuia pe băieţi cu întrebări. Cu cât păreau mai inocenţi, cu atât îi chestiona mai abitir în întunericul micului confesional. Băieţii îngenuncheaţi nu-l vedeau pe preot, care stătea înăuntru. Vocea lui joasă venea printr-o mică fereastră cu gratii, întrebând:

— Ai avut vreodată fantezii erotice? Te-ai gândit vreodată la femei? Ai încercat să-ţi imaginezi o femeie dezbrăcată? Ce faci noaptea în pat? Te-ai atins vreodată? Te-ai mângâiat vreodată? Ce faci dimineaţa la trezire? Ai erecţie? Ai încercat vreodată să te uiţi la ceilalţi băieţi când se îmbracă? Sau când fac baie?

Băieţii care nu ştiau nimic despre toate astea aflau în curând ce se aştepta de la ei şi ajungeau să fie torturaţi de toate aceste întrebări. Cei care ştiau se simţeau cuprinşi de plăcere când îşi mărturiseau cu detalii emoţiile şi visele. Unul dintre băieţi avea asemenea vise în fiecare noapte. Nu ştia cum arată o femeie, cum e construită. Dar văzuse indieni cuplându-se cu *vicuna**, care semăna cu o căprioară delicată. Aşadar visa că făcea dragoste cu această creatură şi în fiecare dimineaţă se trezea ca după un vis umed. Preotul

cel bătrân încuraja confesiunile de felul ăsta. Asculta cu o răbdare fără margini. Le impunea canoane bizare. Spre exemplu, îi poruncise unui băiat care se masturba frecvent să vină cu el în capelă când nu era nimeni acolo, să-şi înmoaie penisul în agheasmă şi astfel să se purifice.

Era acolo un băiat foarte nesupus, care arăta ca un prinţ maur, cu faţa negricioasă, trăsături nobile şi un corp atât de frumos şi de neted, încât niciun os nu i se ghicea prin piele; era zvelt şi cizelat ca o statuie. Băiatul era revoltat de regula de a purta cămaşă de noapte. Se obişnuise să doarmă gol, iar veşmintele îl sufocau, îl îngreunau. Aşa că în fiecare noapte[5]

Îşi punea cămaşa ca toţi ceilalţi băieţi, iar apoi şi-o scotea pe furiş pe sub aşternuturi şi până la urmă adormea fără ea.

În fiecare noapte, iezuitul cel bătrân îşi făcea rondul şi-i supraveghea pe băieţi ca nu cumva să stea câte doi în pat, să se masturbeze sau să stea de vorbă pe întuneric. Când ajungea în dreptul patului acestui băiat neascultător, ridica uşor şi atent pătura şi îi privea corpul descoperit. Dacă băiatul se trezea, îl lua la rost:

— Am venit să verific dacă iar dormi dezgolit.

Dar dacă băiatul nu se trezea, era satisfăcut să-i privească îndelung şi stăruitor trupul tânăr şi adormit.

Odată, în timpul orei de anatomie, în timp ce preotul stătea urcat pe postament, în faţa tablei, iar băiatul cel blond şi efeminat se uita fix la el,

5 Vicugnay vicunay animal din America de Sud, cu lâna foarte fină, din familia camelidelor, înrudit cu guanaco, lama şi alpacaua.

toată lumea a remarcat proeminenţa care i se iţea de sub veşmântul preoţesc.

L-a întrebat pe băiatul cel blond:

— Câte oase are omul?

Acesta a răspuns sfios:

— Două sute opt.

Atunci vocea altui băiat s-a auzit din spatele clasei:

— Dar părintele Dobo are două sute nouă!

Curând după acest incident, băieţii au fost duşi în excursie la Grădina Botanică. Zece dintre ei s-au rătăcit. Printre aceştia se afla şi băiatul cel blond şi delicat. S-au trezit în pădure, departe de profesori şi de restul colegilor. S-au aşezat să se odihnească şi să decidă ce au de făcut. Au început să mănânce fructe de pădure. Nimeni nu ştie cum a început totul, dar după o vreme l-au răsturnat pe băiatul cel blonziu în iarbă, l-au dezbrăcat, l-au întins pe burtă şi toţi ceilalţi nouă au început să-l posede brutal, ca pe o prostituată. Cei experimentaţi îi penetrau anusul pentru a-şi satisface dorinţa, pe când cei mai puţin experimentaţi îşi frecau penisurile între picioarele băiatului, a cărui piele era la fel de fină ca a unei femei. Scuipau în palme şi-şi frecau penisurile cu salivă. Băiatul a ţipat, s-a zbătut, a plâns, dar ei l-au ţinut şi au abuzat de trupul lui până când s-au simţit satisfăcuţi.

Inelul în Perú, există obiceiul ca, atunci când se logodesc, indienii să facă schimb de inele, pe care le-au purtat multă vreme înainte. Uneori, aceste inele au forma unui lanţ.

Un indian foarte chipeş s-a îndrăgostit de o

peruană de descendenţă spaniolă, însă familia ei s-a opus violent. Despre indieni se spunea că sunt leneşi şi degeneraţi şi că fac copii bolnăvicioşi şi labili, în special când îşi amestecă sângele cu spaniolii.

În ciuda acestor obstacole, cei doi tineri şi-au celebrat logodna într-un cerc restrâns de prieteni. Tatăl fetei a apărut în mijlocul petrecerii şi a ameninţat că, dacă îl mai prinde vreodată pe indian purtând inelul-lanţ pe care i-l dăduse fata, i-l va smulge de pe deget cu carne cu tot sau chiar îi va tăia degetul. Petrecerea s-a spart după acest incident. Toată lumea a plecat acasă, iar cei doi tineri s-au despărţit, promiţându-şi să se întâlnească în secret.

După multe greutăţi, s-au întâlnit într-o seară şi au început să se sărute aprins, cuprinşi de patimă. Femeia tremura sub sărutările lui. Era gata să i se ofere, pentru că furia tatălui ei creştea mereu, iar ea simţea că acelea puteau fi ultimele lor clipe împreună. Însă indianul era hotărât să se însoare cu ea şi să n-o posede în secret. Atunci fata a observat că el nu purta inelul pe deget. I-a aruncat o privire întrebătoare. El i-a şoptit la ureche:

— Îl port, dar nu la vedere. Îl port într-un loc unde nimeni nu poate să-l vadă, dar ştiu că mă va împiedica să te posed pe tine sau pe oricare altă femeie până când nu ne vom căsători.

— Nu înţeleg, a spus femeia. Unde e inelul?

Atunci el i-a luat mâna şi i-a ghidat-o către un anumit loc dintre picioare. Degetele femeii i-au atins penisul, apoi el i-a condus mâna până la

inelul de la bază. La atingerea ei, penisul s-a întărit, iar bărbatul a ţipat, pentru că inelul îl strângea, dându-i dureri îngrozitoare.

Femeia aproape c-a leşinat de groază. Era ca şi când el ar fi vrut să-şi omoare şi să-şi mutileze dorinţa. Dar, în acelaşi timp, gândul la penisul lui încercuit de inel o umplea de pasiune, iar corpul îi luase foc, palpitând de tot felul de fantezii erotice. Continua să-l sărute, iar el o implora să înceteze, pentru că sărutările ei îi înteţeau durerile.

Câteva zile mai târziu, indianul intrase în agonie, însă nu putea să-şi scoată inelul. A trebuit să cheme doctorul şi inelul a fost înlăturat.

Femeia a venit la el şi i-a propus să fugă împreună. El a acceptat. S-au urcat pe cai şi au mers o noapte întreagă către un oraş din apropiere. Acolo el a ascuns-o într-o cameră şi a plecat să caute de lucru la o *hacienda*. Ea n-a părăsit camera până când tatăl ei n-a obosit căutând-o. Paznicul de noapte al oraşului era singurul care ştia de prezenţa ei. Paznicul era tânăr şi i-a ajutat, ascunzând-o. De la fereastră, femeia îl vedea cum se plimbă încolo şi-ncoace, fluturând cheile caselor şi strigând:

— Sunteţi în siguranţă-n noaptea asta şi totul e bine-n oraş!

Când cineva venea târziu, bătea din palme şi-l chema pe paznic. El le deschidea poarta. Când indianul era la muncă, paznicul şi femeia stăteau de vorbă inocent.

El i-a povestit despre o crimă care avusese loc de curând în oraş: indienii care părăseau muntele, care îşi abandonau munca la *hacienda* şi

coborau în junglă, ajungeau sălbatici şi animalici. Trăsăturile fine ale chipului şi contururile nobile se transformau şi căpătau duritatea bestiilor.

O astfel de transformare tocmai se petrecuse cu indianul care fusese cel mai chipeş bărbat din sat, amabil, tăcut, cu un umor straniu şi o senzualitate reţinută. Coborâse în junglă şi câştigase bine din vânătoare. Acum se întorsese, îi era dor de casă. Era sărac şi bântuia de colo-colo fără niciun adăpost. Nu-l recunoştea nimeni şi nimeni nu-şi mai amintea de el.

Apoi prinsese o fetiţă pe drum şi-i spintecase organele sexuale cu un cuţit de jupuit animale. N-o violase, dar luase cuţitul, i-l înfipsese în sex şi o făcuse terci. Tot satul era în fierbere. Nu se puteau hotărî cum să-l pedepsească, într-un final, au decis să recurgă la o veche practică indiană. Aveau să-i caşte rănile şi să toarne înăuntru un amestec de ceară şi un acid puternic, ştiut de indieni, pentru ca durerile să-i fie de două ori mai mari. Apoi urma să fie biciuit până-şi dădea sufletul.

În timp ce paznicul îi spunea femeii povestea, iubitul ei tocmai se întorcea de la muncă. O văzuse cum se uita la paznic, rezemată de pervaz. A alergat pe scări până-n cameră şi a apărut, cu ochii scăpărându-i de furie şi gelozie şi cu părul negru căzut pe faţă. A început s-o blesteme şi s-o tortureze cu întrebări şi suspiciuni.

De la incidentul cu inelul, penisul îi rămăsese sensibil. Avea dureri când făcea dragoste, aşa că nu putea să deguste actul aşa cum ar fi vrut. Penisul i se umfla şi îl durea zile întregi. Îi era

mereu teamă că nu-şi satisface amanta şi că ea ar putea iubi pe altul. Când l-a văzut pe paznicul cel înalt vorbind cu ea, a fost sigur că cei doi aveau o aventură pe la spatele lui. Voia s-o rănească, voia ca ea să sufere cu trupul pentru durerile lui. A obligat-o să vină cu el în pivniţa unde se păstrau vinurile în cuve, sub tavanul cu bârne.

Bărbatul a legat o funie de una dintre bârne. Femeia a crezut că voia s-o bată. Nu înţelegea de ce era nevoie de un scripete. Apoi el a legat-o de mâini şi a început să tragă de sfoară, aşa încât tot corpul ei atârna în aer şi întreaga greutate îi apăsa încheieturile, ceea ce făcea durerea insuportabilă.

Ea plângea şi jura că-i fusese fidelă, dar el înnebunise. S-a trezit abia când femeia a leşinat, după ce trăsese din nou de funie. A coborât-o şi a început s-o mângâie şi s-o alinte. Ea a deschis ochii şi i-a zâmbit.

Era copleşit de dorinţă şi s-a aruncat asupra ei. Se gândea c-o să-l respingă sau că, după atâtea chinuri, va fi furioasă. Dar ea n-a opus niciun fel de rezistenţă. Continua să-i zâmbească. Iar când i-a atins sexul, şi-a dat seama că era umed. A posedat-o cu patimă, iar ea i-a răspuns cu aceeaşi exaltare. A fost cea mai fierbinte noapte pe care au petrecut-o împreună, întinşi pe podeaua rece a pivniţei, în întuneric.

Mallorca îmi petreceam vara la Mallorca, în Deya, aproape de mănăstirea unde stătuseră George Sand şi Chopin. Dimineaţa devreme, ne urcam pe măgăruşi şi o apucam pe drumul greu, accidentat, care ducea către mare, coborând

muntele. Ne lua o oră de mers lejer, pe potecile de pământ roşu, printre stânci şi bolovani instabili, printre măslinii argintii, până jos, în satele pescăreşti de colibe ridicate la adăpostul versanţilor.

În fiecare zi mă duceam în locul unde marea forma un golf mic, rotund şi atât de limpede, încât dacă înotai până la fund, vedeai recifuri de corali şi tot felul de plante stranii.

O bizară istorie a locului mi-a fost spusă de pescari. Femeile din Mallorca erau complet inabordabile, puritane şi foarte religioase. Atunci când înotau, purtau nişte costume cu fuste lungi şi ciorapi negri de modă veche. Cele mai multe nu dădeau doi bani pe înot şi-l lăsau în seama europencelor neruşinate care-şi petreceau verile acolo. Pescarii nu agreau nici costumele de baie moderne şi nici comportamentul obscen al europenilor. Îi vedeau ca pe nişte nudişti care pândeau cea mai mică ocazie pentru a se despuia şi a se tolăni la soare, ca păgânii. Nu le plăceau nici petrecerile americanilor care se lăsau cu îmbăieri nocturne.

Acum ceva vreme, într-o seară, fiica de optsprezece ani a unui pescar se plimba pe malul mării, sărind de pe o stâncă pe alta, într-o rochie albă, lipită de corp. În timp ce se plimba, visând şi urmărind jocul lunii cu valurile şi undele mângâindu-i tălpile, a ajuns la un golfuleţ retras, unde a zărit pe cineva înotând. Îi vedea numai capul ieşind la suprafaţă şi, din când în când, câte un braţ. Înotătorul era destul de departe. Apoi a auzit o voce îmbietoare strigând-o:

— Vino să înoţi! E minunat!

Îi vorbise în spaniolă, cu un accent străin.

— Hei, Maria! a strigat-o din nou, ca cineva care o cunoştea.

Probabil că era una dintre americancele care înotau pe acolo în timpul zilei.

Fata a întrebat:

— Cine eşti?

— Sunt Evelyn, i-a răspuns vocea, vino să înoţi cu mine!

Suna foarte tentant. Maria putea să-şi scoată rochia albă şi să rămână numai într-un furou scurt, la fel de alb. Se uita în toate părţile. Nu vedea pe nimeni. Marea era liniştită şi scânteia sub razele lunii. Era prima oară când înţelegea plăcerea europenilor de a se scălda noaptea. Şi-a scos rochia. Avea părul lung şi negru, faţa palidă, ochii verzi, alunecoşi, mai verzi decât marea. Avea forme frumoase, sâni rotunzi, picioare lungi, un corp graţios. Înota mai bine decât oricare altă femeie de pe insulă. A intrat în apă şi a început să înoate cu mişcări ample şi leneşe către Evelyn.

Evelyn înota pe sub apă, venea spre ea şi-o prindea de picioare. Se hârjoneau. Din cauza semiîntunericului şi a caschetei de baie, Maria nu-i vedea bine faţa. Americancele aveau voci băieţeşti.

Evelyn se lupta cu Maria, o îmbrăţişa pe sub apă. Scoteau capul să ia aer, râdeau, înotau fără griji, se luau la întrecere, apoi se aşteptau una pe alta. Furoul Mariei plutea în jurul umerilor şi o incomoda. Până la urmă, i-a alunecat de tot şi a rămas goală. Evelyn înota pe sub apă şi o atingea

în joacă, împingând-o şi scufundându-se ba pe sub, ba printre picioarele ei.

Evelyn îşi desfăcea picioarele pentru ca prietena ei să poată trece printre ele şi să reapară apoi în cealaltă parte. Făcea pluta şi îşi lăsa prietena să înoate pe sub spatele ei arcuit.

Maria a văzut că şi cealaltă femeie era goală. Apoi, dintr-odată, a simţit cum Evelyn o îmbrăţişează pe la spate, acoperindu-i corpul cu al ei. Apa era călduţă, ca o pernă imensă, şi atât de sărată, încât le ţinea la suprafaţă, ajutându-le să înoate şi să facă pluta fără efort.

— Eşti frumoasă, Maria, a spus vocea aceea tulburătoare, iar Evelyn i-a înconjurat corpul cu mâinile. Maria voia să plutească mai departe, dar căldura apei şi prezenţa insistentă a corpului prietenei sale parcă o reţineau. Se lăsa îmbrăţişată. Nu simţea sânii prietenei sale, dar ştia că americancele pe care le văzuse ea nu prea aveau sâni. Maria se simţea vlăguită şi voia să închidă ochii.

Brusc, a simţit între picioare nu mâna prietenei ei, ci ceva atât de surprinzător şi de şocant încât a ţipat. Nu era Evelyn, ci un tânăr, fratele mai mic al lui Evelyn, care îşi strecurase penisul erect între picioarele ei. A ţipat, dar nimeni n-a auzit-o, iar ţipătul ei era mai degrabă o reacţie învăţată, pe care ştia că trebuie s-o aibă. În realitate, îmbrăţişarea lui îi părea la fel de liniştitoare, de caldă şi de mângâietoare ca apa. Marea, penisul şi mâinile acelea conspirau pentru a-i înfiora trupul. Încerca să înoate şi să se elibereze. Dar băiatul înota pe sub corpul ei, o

mângâia, o apuca de picioare şi se urca din nou pe ea, pe la spate.

Se luptau în apă, dar fiecare mişcare îi trezea şi mai tare simţurile şi o făcea şi mai conştientă de corpul lui, care-i ţinea piept, de mâinile lui pe trupul ei. Valurile îi făceau sânii să tresalte într-o parte şi-n alta ca nişte nuferi grei, plutitori. El îi săruta. Cum se agita mereu, nu putea s-o penetreze de-a dreptul, dar penisul lui o atingea iar şi iar în cea mai sensibilă zonă a sexului ei, în timp ce Maria îşi pierdea puterile. A înotat spre mal, iar el a urmat-o. Au căzut pe nisip. Valurile îi loveau pe când ei zăceau goi, gâfâind. Apoi băiatul a posedat-o şi valurile mării i-au scăldat, spălând şi sângele virginal.

Începând din acea noapte, s-au întâlnit mereu, la aceeaşi oră. O avea acolo, în apă, în timp ce se legănau şi pluteau. Mişcările unduitoare cu care se îmbiau unul pe altul se confundau cu onduleurile valurilor. Au găsit o mică peşteră săpată într-o stâncă şi acolo se lungeau mângâiaţi de valuri, încă tremurând de plăcere.

Când coboram noaptea pe plajă, de multe ori aveam impresia că-i văd înotând împreună şi făcând dragoste.

Artişti şi modele

5

Într-o dimineaţă am fost chemată la atelierul unui sculptor din Greenwich Village, care tocmai se apucase de o statuetă. Numele lui era Miliard. Obţinuse deja versiunea brută a siluetei pe care o căuta şi acum se afla în stadiul în care avea nevoie

de un model.

Silueta era pusă în evidenţă de o rochie mulată, aşa că trupul se ghicea din fiecare tăietură sau cută. Sculptorul mi-a cerut să mă dezbrac complet, pentru că nu putea lucra altfel. Părea atât de absorbit de statuetă şi mă privea atât de absent, încât am reuşit să mă dezbrac şi să-i pozez fără niciun sentiment de jenă. Deşi eram pudică la vremea respectivă, m-a făcut să mă simt de parcă trupul meu era totuna cu faţa mea, de parcă eram una cu statueta.

În timp ce lucra, Miliard îmi povestea despre viaţa lui din trecut în Montparnasse, iar timpul trecea cu repeziciune. Mă întrebam dacă nu cumva, prin povestirile sale, încerca să-mi stârnească imaginaţia, însă nu dădea niciun semn că l-aş putea interesa. Îi plăcea să recreeze atmosfera din Montparnasse doar de dragul povestirii în sine. Iată una dintre poveştile pe care mi le-a spus:

— Soţia unuia dintre pictorii moderni era nimfomană. Cred că avea tuberculoză. Avea faţa albă ca varul şi ochii negri, arzători, înfundaţi în orbite, cu pleoapele fardate cu verde. Avea o siluetă voluptuoasă, pe care şi-o drapa foarte şiret în satin negru. Talia-i era subţire, în comparaţie cu restul trupului. În jurul taliei purta o centură grecească, din argint masiv, lată de aproape douăzeci de centimetri, bătută cu pietre preţioase. Centura era fascinantă. Parcă era centura unei sclave. S-ar fi putut spune că prinsă în superba chingă chiar era o sclavă – sclava propriei pofte de sex. Părea suficient ca cineva să înşface şi să

desfacă centura, pentru ca femeia să-i cadă în braţe. Semăna foarte mult cu centura de castitate expusă la Musée Cluny, despre care se spunea că fusese folosită de cruciaţi pentru a-şi încuia soţiile atunci când plecau la război: o centură de argint foarte lată, cu o prelungire care acoperea sexul. Cineva mi-a spus o poveste delicioasă despre un cruciat care şi-a sigilat nevasta cu o centură de castitate şi a dat cheia celui mai bun prieten, în caz că el moare. Abia făcuse câţiva kilometri călare, când şi-a văzut prietenul călărind furios după el şi strigându-i: „Mi-ai dat altă cheie!”

Astea erau sentimentele pe care centura Louisei le inspira tuturor. Când o vedeam că intră în cafenea, cercetându-ne cu ochi flămânzi şi aşteptând un răspuns sau o invitaţie să se aşeze, ştiam că ieşise la vânătoare. Soţul ei nu putea rămâne orb la toate astea. Era un individ demn de milă, care o căuta peste tot şi pe care prietenii îl trimiteau dintr-o cafenea în alta, prin tot felul de locuri unde şi-ar fi putut găsi nevasta, timp în care ea reuşea să se strecoare în câte o cameră de hotel cu vreun amant. Apoi, toată lumea încerca să-i spună pe unde o căutase bărbatul ei. În final, de disperare, omul a început să-şi implore prietenii să se culce cu ea, ca măcar să nu încapă pe mâna unor străini.

Îi era frică de străini, în special de sud-americani, de negri şi de cubanezi. Auzise de performanţele lor sexuale ieşite din comun şi credea că, dacă nevastă-sa ar fi avut de-a face cu vreunul, nu s-ar mai fi întors niciodată la el. În orice caz, după ce s-a culcat cu toţi prietenii lui,

până la urmă Louise a dat peste un astfel de străin.

Era vorba de un cubanez, un mulatru fantastic, extraordinar de bine făcut, cu păr lung şi drept ca al unui hindus şi trăsături de o rară nobleţe. Până în momentul în care nu găsea femeia pe care şi-o dorea, îl vedeai la orice oră la Dôme. Apoi dispărea cu ea o zi sau două, se încuiau într-o cameră de hotel şi nu ieşeau decât după ce amândoi ajungeau la saturaţie. Credea cu tărie că putea oferi unei femei un asemenea festin sexual încât, la sfârşit, niciunul să nu-şi dorească să se mai vadă vreodată. Numai după ce episodul se încheia putea fi văzut din nou, conversând elegant la cafenea. Pe deasupra, mai era şi un pictor muralist remarcabil.

Când s-a întâlnit cu Louise, au plecat imediat împreună. Antonio era complet fascinat de albeţea pielii ei, de rotunjimea sânilor, de talia ei zveltă, de părul ei lung, drept şi blond. Iar ea era fascinată de capul şi de corpul lui puternic, de lejeritatea şi de lentoarea mişcărilor lui. Antonio râdea din orice. Îţi dădea sentimentul că lumea înceta să existe, că nu rămânea decât acest festin al simţurilor, că nu avea să mai fie un mâine şi nici alţi oameni cu care să te întâlneşti – că nu existau decât această cameră, această după-amiază, acest pat.

În timp ce Louise stătea lângă patul mare, de fier, el i-a spus:

— Nu-ţi scoate centura!

Şi a început prin a-i sfâşia rochia fără grabă. Calm şi fără efort, a rupt-o în fâşii, ca şi când ar fi

fost de hârtie. Louise tremura sub mâinile lui puternice. În afară de centura grea, de argint, nu mai purta nimic. El i-a răsfirat părul pe umeri. Abia mai apoi a întins-o pe spate, în pat, şi a început s-o sărute pătimaş şi să-i mângâie sânii. Ea simţea greutatea dureroasă a centurii de argint şi a mâinilor lui care îi muşcau din carnea dezgolită. Foamea ei de sex creştea nebuneşte, i se urca la cap şi o orbea. Era atât de cumplită încât nu mai putea să rabde. Nu mai putea nici măcar să-l aştepte să se dezbrace. Dar Antonio îi ignora gesturile nerăbdătoare. Nu numai că o săruta mereu, ca şi cum i-ar fi sorbit gura, limba şi respiraţia în gura lui întunecată şi enormă, dar mâinile lui o torturau, i se înfigeau adânc în carne şi-i lăsau urme dureroase pe tot corpul. Era udă şi tremura, îşi deschidea picioarele şi încerca să se urce peste el. A vrut să-i desfacă pantalonii.

— Avem timp, i-a spus el, avem timp destul. Vom sta în camera asta zile întregi. E timp destul.

Apoi s-a întors şi s-a dezbrăcat. Avea un corp brun-auriu şi un penis la fel de catifelat ca restul trupului, mare şi ferm ca un baston de lemn lustruit. Ea s-a aplecat peste el şi l-a luat în gură. Degetele lui îi explorau anusul şi vaginul, iar limba, gura şi urechile. Ea încerca să-şi astâmpere pofta frecându-se de piciorul lui, dar el nu o lăsa. O îndoia ca şi cum ar fi fost de gumă şi o răsucea în toate poziţiile. Cu mâinile lui puternice apuca orice parte din corpul ei pe care o râvnea şi o ducea la gură ca pe o bucăţică de mâncare, fără să-i pese de restul corpului. În felul ăsta i-a luat fesele în palme, le-a apropiat de gură şi a început

să le sărute şi să le muşte. Ea îl implora:

— Pătrunde-mă, Antonio, pătrunde-mă acum! Nu mai am răbdare!

Dar el o refuza.

În tot acest timp, pofta din vintrele ei era ca un foc cu vâlvătaie. Credea c-o s-o aducă în pragul nebuniei. Antonio îi sabota orice încercare de a ajunge la orgasm. Dacă doar îl săruta prea insistent, se desprindea de ea. Când mergea, centura masivă zornăia la fel ca lanţul unei sclave. Acum chiar era sclava acestui mulatru masiv. O conducea ca un rege. Plăcerea ei era subordonată plăcerii lui. Ea şi-a dat seama că nu se putea pune cu forţa şi cu voinţa acestui bărbat. El cerea supunere. Epuizarea i-a gonit dorinţa din trup. Încordarea a părăsit-o. Devenise moale ca de vată. Sclava lui, proprietatea lui, un trup sfârşit, maleabil, care gâfâia şi devenea din ce în ce mai moale sub degetele lui. Mâinile lui îi cercetau fiecare părticică a corpului, nelăsând niciun colţişor neatins, frământând-o, frământând-o după modelul fanteziilor sale, aplecând-o ca s-o poată ajunge cu gura şi cu limba, zgâriind-o cu dinţii lui mari şi strălucitor de albi, însemnând-o ca pe o posesiune.

Pentru prima oară, foamea pe care o simţise la suprafaţa pielii ca pe o iritaţie se retrăsese într-o zonă mai adâncă a trupului ei. Se acumulase în străfunduri până când devenise un miez de foc care aştepta să fie detonat în ritmul ales de acest bărbat şi la momentul pe care-l dorea el. Atingerea lui se transforma într-un dans în care trupurile căpătau forme noi, se transformau şi

apoi se regăseau în îmbinări şi poziţii diferite. Acum erau cuplaţi ca nişte gemeni, în poziţia linguriţei, cu penisul lui împungându-i fesele, în timp ce sânii i se unduiau asemenea valurilor sub mâinile lui, dureros de sensibili, excitaţi şi înfioraţi. El se ghemuise peste corpul ei, încordat ca un leu, în timp ce ea – şi ridica fesele ca să ajungă la penisul lui. Când a pătruns-o pentru prima dată, a umplut-o cum nimeni altcineva n-o mai făcuse, implântându-se până-n miezul pântecelui ei.

Mierea curgea din ea. Când bărbatul împingea, penisul scotea un soi de bolborosit. Pe când se zvârcolea fără încetare în miere, intrând şi ieşind, penisul lui îi umplea pântecele, golindu-l de aer, şi-i pătrundea până-n străfundurile trupului, iar în momentul în care ea începea să gâfâie, îl scotea lucind de sevele pasiunii şi încerca altceva. Se lungea pe spate în pat, cu picioarele desfăcute, penisul sculat, şi o punea să se aşeze peste el şi să şi-l înfigă până-n plăsele, frecându-şi părul pubian de al lui. O ţinea şi o punea să se mişte în cercuri. Ea cădea peste el şi-şi freca sânii de pieptul lui, îi căuta gura, apoi se îndrepta din nou şi-şi continua dansul în jurul penisului. Uneori se ridica puţin, cât să rămână doar vârful mădularului înăuntru, doar atât cât să-l poată ţine în ea, şi continua să se mişte uşor, foarte uşor, atingându-i penisul doar cu buzele sexului, roşii şi umflate, care-l apucau ca o gură. Apoi cobora dintr-odată, înghiţea penisul complet şi, gâfâind de plăcere, se prăbuşea din nou peste el şi-i căuta gura. Mâinile lui îi strângeau fesele în tot acest timp, pentru a-i

controla mişcările, ca nu cumva să se grăbească şi să ajungă la orgasm.

A dat-o jos din pat, a pus-o în patru labe pe podea şi i-a zis:

— Mişcă-te!

Ea a început să se târască prin cameră, cu părul lung şi blond acoperind-o pe jumătate şi centura apăsându-i talia. Apoi a îngenuncheat şi el în spatele ei, mişcându-şi genunchii de fier şi braţele lungi. După ce a avut-o pe la spate, şi-a strecurat capul sub ea ca să-i poată suge sânii gigantici, ca şi cum femeia ar fi fost un animal pe care-l stăpânea cu gura şi cu mâinile. Amândoi gâfâiau şi se zvârcoleau şi abia atunci a ridicat-o, a pus-o pe pat şi i-a ridicat picioarele în jurul umerilor lui. A posedat-o violent şi s-au cutremurat zdruncinaţi de acelaşi orgasm. Ea s-a înmuiat brusc şi a izbucnit într-un plâns isteric. Orgasmul fusese atât de puternic încât crezuse c-o să înnebunească, un amestec de ură şi de fericire cum niciodată nu-i fusese dat să trăiască. El zâmbea. Gâfâind, s-au întins şi au adormit.

În ziua următoare, Miliard mi-a povestit despre artistul Mafouka, femeia-bărbat din Montparnasse.

Nimeni nu ştia cu siguranţă ce era. Purta haine bărbăteşti. Era scundă, uscăţivă, cu pieptul plat. Îşi purta părul drept tuns scurt. Avea o faţă de puştan. Juca biliard ca un bărbat. Bea ca un bărbat, cu piciorul pe grilajul barului. Povestea obscenităţi, ca un bărbat. Desenele ei aveau o forţă pe care nicio lucrare a unei femei n-o avea. Dar numele ei avea o rezonanţă feminină, mersul

ei era feminin şi se spunea că nu are penis. Bărbaţii nu prea ştiau cum să se poarte cu ea. Uneori o băteau pe umăr cu sentimente fraterne.

Trăia cu două fete într-un atelier. Una dintre ele era model, iar cealaltă cântăreaţă într-un club de noapte. Dar nimeni nu ştia ce fel de relaţie era între ele. Cele două fete păreau să aibă o relaţie de tip soţ şi soţie. Dar Mafouka? Niciodată n-au răspuns întrebărilor de acest fel. Montparnasse-ul era mereu dornic să ştie astfel de lucruri, cât mai în detaliu. Câţiva homosexuali fuseseră atraşi de Mafouka şi îi făcuseră avansuri, dar se treziseră respinşi. Era arţăgoasă şi de fiecare dată riposta în forţă.

Într-o zi eram un pic cam beat şi am trecut pe la Mafouka pe la atelier. Uşa era deschisă. Când am intrat, am auzit chicoteli pe balcon. Era clar că cele două fete făceau dragoste. Vocile erau suave şi blânde, apoi au devenit violente şi aspre, după care s-au transformat în gemete şi suspine. Apoi s-a făcut linişte.

Mafouka a intrat şi m-a prins trăgând cu urechea. I-am spus:

— Te rog, lasă-mă să le privesc!…

— Nu mă deranjează, a spus Mafouka. Vino după mine, uşor. N-or să se oprească dacă îşi închipuie că sunt doar eu. Le place să mă uit la ele.

Am urcat scările înguste. Mafouka le-a strigat:

— Eu sunt!

Zgomotele nu s-au întrerupt. Urcam cocoşat, ca nu cumva să mă vadă. Mafouka a mers către

pat. Cele două fete erau goale. Stăteau una peste alta şi se frecau. Asta le provoca plăcere. Mafouka s-a aplecat peste ele şi le-a mângâiat.

— Vino, Mafouka, întinde-te lângă noi!

Dar ea le-a părăsit şi am coborât.

— Mafouka, i-am spus, ce eşti tu? Eşti bărbat sau femeie? De ce trăieşti cu fetele astea două? Dacă eşti bărbat, de ce nu ai o iubită? Iar dacă eşti femeie, de ce nu ieşi cu câte un bărbat, din când în când?

Mafouka mi-a zâmbit:

— Toată lumea vrea să ştie. Toţi simt că nu sunt băiat. Femeile o simt. Bărbaţii nu ştiu sigur. Sunt artist.

— Ce vrei să spui, Mafouka?

— Vreau să spun că sunt, la fel ca mulţi artişti, bisexuală.

— Da, dar bisexualitatea face parte din natura artiştilor. Pot fi bărbaţi cu apucături de femeie, dar cu un corp atât de ambiguu ca al tău…

— Am un corp de hermafrodit.

— Oh, Mafouka, lasă-mă să-ţi privesc corpul!

— N-ai să încerci să faci dragoste cu mine?

— Îţi promit că nu.

Mai întâi şi-a scos cămaşa şi mi-a arătat un tors de băiat. Nu avea sâni, doar sfârcuri, ca ale unui băiat tânăr. Apoi şi-a scos pantalonii largi. Purta lenjerie de femeie, de culoarea pielii, cu dantelă. Avea picioare şi coapse de femeie. Erau frumos curbate, pline. Purta ciorapi şi jartiere. I-am spus:

— Lasă-mă să-ţi scot jartierele. Ador jartierele!

Mi-a întins piciorul foarte graţios, cu mişcările unei balerine, şi i-am coborât uşor jartiera. Ţineam în mână un picior minunat. M-am uitat în sus la pulpele ei. Perfecte. Am rulat ciorapul şi am descoperit pielea frumoasă şi fină a unei femei. Picioarele erau îngrijite, cu pedichiura făcută. Unghiile erau date cu lac roşu. Eram din ce în ce mai intrigat. I-am mângâiat piciorul. Mi-a spus:

— Ai promis că nu vei face dragoste cu mine.

M-am ridicat. Apoi şi-a scos lenjeria. Am văzut că, pe jumătate ascuns de părul pubian delicat şi cârlionţat ca al femeilor, avea un mic penis atrofiat, de băieţel. M-a lăsat să mă uit la ea – sau la el, cum simt că aş putea spune acum.

— De ce ai nume de femeie, Mafouka? Ai trupul unui băiat, în afară de forma picioarelor şi a mâinilor.

Atunci Mafouka a râs, de data asta ca o femeie, clinchetitor şi plăcut.

— Vino să vezi!

S-a întins pe o canapea, şi-a depărtat picioarele şi mi-a arătat gura unei vulve perfecte, rozalii şi fragede, în spatele penisului.

— Mafouka!

Îmi stârnise pofta. Cea mai stranie poftă. Sentimentul de a dori să posezi atât bărbatul, cât şi femeia, într-o singură persoană. A văzut că mă aţâţase, aşa că s-a ridicat. Am încercat s-o atrag cu o mângâiere, dar m-a respins.

— Nu-ţi plac bărbaţii? am întrebat-o. N-ai fost niciodată cu un bărbat?

— Sunt virgină. Nu-mi plac bărbaţii. Sunt

atrasă numai de femei, dar nu le pot poseda ca un bărbat. Penisul meu e ca al unui copil – nu am erecţie.

— Eşti un adevărat hermafrodit, Mafouka, i-am spus. Un copil al timpului nostru, din moment ce tensiunea dintre feminin şi masculin s-a erodat. În general, oamenii au câte o jumătate din fiecare. Dar până acum n-am văzut amestecul acesta concret, prezent fizic. Probabil că te face foarte nefericită. Eşti fericită în prezenţa femeilor?

— Mă simt atrasă de femei, dar sufăr pentru că nu pot să le posed ca un bărbat şi pentru că, atunci când sunt cu o lesbiană, tot simt un soi de insatisfacţie. Dar nu mă simt atrasă de bărbaţi. M-am îndrăgostit de Matilda, modelul. Dar n-am putut s-o păstrez. Şi-a găsit o lesbiană adevărată, una pe care simte că poate s-o satisfacă. Penisul meu îi dă senzaţia că nu sunt o adevărată lesbiană. Şi ştie că nu are nicio putere asupra mea, chiar dacă am fost atrasă de ea. Aşa că, după cum vezi, cele două sunt împreună. Eu stau între ele, mereu nesatisfăcută. Şi nici compania femeilor nu-mi place. Sunt meschine şi ciudate. Se agaţă de secretele şi intrigile lor, sunt pragmatice şi prefăcute şi joacă teatru. Îmi place mai mult caracterul bărbaţilor.

— Biata Mafouka!

— Biata Mafouka… Da, când m-am născut, n-au ştiut ce nume să-mi pună. M-am născut într-un sătuc din Rusia. M-au văzut ca pe un monstru şi s-au gândit că probabil ar trebui să mă omoare, că ar fi mai bine aşa. De când am venit la Paris, sufăr mai puţin. Mi-am dat seama că sunt un artist

valoros.

De fiecare dată când părăseam atelierul sculptorului, mă opream într-o cafenea şi mă gândeam la ce-mi povestise. Mă întrebam dacă lucruri de genul ăsta nu se întâmplau chiar aici, lângă mine, în Greenwich Village, de exemplu. A început să-mi placă să pozez, mi se părea palpitant. M-am hotărât să mă duc la o petrecere de sâmbătă seara la care mă invitase un pictor, Brown. Eram dornică şi curioasă să ştiu tot.

Am închiriat o rochie de seară de la garderoba clubului de modele pentru artişti, o pelerină şi pantofi eleganţi. Două dintre modele au venit cu mine – o roşcată, Mollie, şi o fată cu înfăţişare de statuie, Ethel, favorita sculptorilor.

Nu puteam să uit nicio clipă istoriile despre viaţa din Montparnasse pe care mi le spusese sculptorul şi acum simţeam că voi păşi pe tărâmul lor. Prima mea dezamăgire a fost când am văzut atelierul gol şi sărăcăcios, cele două canapele fără perne, lumina crudă, nefiltrată, şi nimic din decorul pe care mi-l imaginasem pentru petrecere.

Sticlele erau pe podea, împreună cu paharele şi cupele ciobite. O scară de lemn ducea către balconul unde-şi ţinea Brown lucrările. O perdea subţire masca lavaboul şi mica plită cu gaz. Pe peretele central era un tablou erotic, înfăţişând o femeie posedată de doi bărbaţi. Femeia era în convulsii, avea corpul încordat şi ochii daţi peste cap. Cei doi bărbaţi o acopereau, penisul unuia era înăuntrul, iar al celuilalt în gura femeii. Era un tablou în mărime naturală şi respira bestialitate. Toată lumea se uita la el, îl admira. Pe mine mă

fascinase. Era primul tablou de felul acesta pe care-l vedeam şi m-a şocat profund, stârnindu-mi emoţii contradictorii.

Lângă el mai era unul, chiar mai tulburător. Înfăţişa o cameră mobilată sărăcăcios, dominată de un pat de fier, uriaş. În pat stătea un bărbat în jurul vârstei de patruzeci de ani, în haine jerpelite, nebărbierit, cu o gură din care-i curgeau balele, cu pleoapele lăsate, fălcile căzute şi o expresie complet degenerată. Îşi trăsese pantalonii în vine, iar pe genunchii lui dezgoliţi stătea o fetiţă într-o fustă foarte scurtă, căreia îi dădea să mănânce dintr-o bomboană. Picioruşele ei goale se odihneau peste picioarele lui păroase.

Senzaţia pe care am avut-o după ce am văzut aceste două tablouri a fost una ca de beţie, o ameţeală subită, o căldură care se împrăştia în tot corpul, o confuzie a simţurilor. Ceva mi s-a trezit în trup, ceţos şi sumbru, o senzaţie nouă, un fel de foame şi de neastâmpăr nemaiîncercat.

M-am uitat la oamenii din cameră. Dar ei văzuseră atâtea lucruri de felul ăsta încât nu păreau afectaţi. Râdeau şi comentau.

Un model vorbea despre experienţa ei într-un magazin de lenjerie.

— Am răspuns unui anunţ în care se căuta un model care să pozeze în lenjerie de corp pentru nişte schiţe. Mai făcusem asta de câteva ori înainte şi ceream un tarif normal, de un dolar pe oră. De obicei, mai mulţi artişti făceau crochiuri după mine în acelaşi timp şi era multă lume în jur – secretare, stenografe, comisionari. De data asta nu era nimeni. Un simplu birou cu o masă, dosare

şi materiale pentru desen. Un bărbat stătea în spatele planşetei şi mă aştepta. Mi se dăduse un morman de lenjerie şi am găsit un paravan în spatele căruia să mă schimb. Pentru început, am ales un slip. I-am pozat cincisprezece minute, timp în care a făcut schiţe.

Lucram în tăcere. Când îmi făcea semn, mă duceam în spatele paravanului şi mă schimbam. Erau lenjerii din satin, cu modele minunate, şi sutiene de dantelă cu broderii. Mi-am pus un sutien şi o pereche de chiloţi. Bărbatul fuma şi făcea schiţe. În vârful grămezii erau un sutien şi o pereche de chiloţi din dantelă neagră. Pozasem nud de multe ori, aşa că nu aveam nicio problemă să port aşa ceva. Erau frumoase.

Majoritatea timpului mă uitam pe fereastră, şi nu la bărbatul care desena. După o vreme n-am mai auzit scârţâitul creionului pe hârtie şi m-am întors uşor către el, căci nu voiam să-mi stric poziţia. Stătea în spatele planşetei şi se uita insistent la mine. Atunci mi-am dat seama că-şi scosese penisul şi că era într-un fel de transă.

Gândindu-mă că s-ar putea să am probleme din moment ce eram singuri în birou, m-am dus după paravan să mă îmbrac.

Atunci mi-a spus:

— Nu pleca. N-am să te ating. Pur şi simplu, ador să văd femeile în lenjerie intimă. Nu mă voi mişca de-aici. Şi, dacă vrei să te plătesc mai bine, tot ce trebuie să faci este să porţi lenjeria care-mi place mie cel mai mult şi să-mi pozezi un sfert de oră. Îţi voi da încă cinci dolari. Poţi s-o iei singură. E chiar deasupra capului tău, pe raftul de colo.

Ei bine, am găsit pachetul. Era cea mai frumoasă lenjerie pe care aţi văzut-o vreodată – cea mai fină dantelă neagră, ca o pânză de păianjen, iar chiloţii erau despicaţi în faţă şi în spate, despicaţi şi tiviţi cu cea mai fină dantelă. Sutienul era astfel croit încât să lase la iveală sfârcurile prin triunghiuri. Am ezitat, pentru că mi-a fost teamă să nu-l excit pe pictor atât de tare încât să sară la mine.

Mi-a spus:

— Nu-ţi face griji. De fapt, nu prea-mi plac femeile. Îmi place numai lenjeria. Îmi place doar să văd femeile purtând lenjerie frumoasă. Dacă aş încerca să te ating, n-aş fi în stare să-ţi fac nimic, m-aş trezi imediat impotent. Nu mă voi mişca de-aici.

Şi-a lăsat planşeta deoparte, s-a aşezat şi şi-a scos penisul. Din când în când îi tremura, dar nu s-a mişcat de pe scaun.

M-am decis să îmbrac lenjeria. Cei cinci dolari mă tentau. Nu era foarte puternic şi simţeam că aş fi putut să mă apăr. Aşa că am defilat în chiloţii despicaţi, întorcându-mă pentru ca el să mă poată admira din toate unghiurile.

Apoi mi-a spus:

E suficient.

Părea tulburat, iar faţa îi era congestionată. Mi-a spus să mă îmbrac repede şi să plec. Mi-a dat banii în mare grabă şi am ieşit. Aveam senzaţia că aştepta să mă retrag ca să se poată masturba. Am mai cunoscut bărbaţi de felul ăsta, care fură câte-un pantof de la cineva, de la vreo femeie atrăgătoare, pentru ca apoi să-l poată atinge şi să

se masturbeze în timp ce se uită la el.

Când a terminat de povestit, toată lumea râdea.

— Cred, a spus Brown, că atunci când suntem mici, suntem mult mai predispuşi să fim fetişişti într-un fel sau altul.

Îmi aduc aminte cum mă ascundeam în dulapul mamei mele şi mă extaziam mirosindu-i şi pipăindu-i hainele. Chiar şi azi mă simt dezarmat în faţa unei femei care poartă voal, tul sau pene, pentru că-mi trezeşte acel sentiment straniu pe care-l trăiam în dulap.

Când a spus asta, mi-am adus aminte cum mă ascundeam în dulapul unui bărbat când aveam doar treisprezece ani, exact din aceleaşi motive. Avea douăzeci şi cinci de ani şi mă trata ca pe o fetiţă. Eram îndrăgostită de el. În timp ce stăteam lângă el în maşina cu care ne scosese pe toţi la plimbare, m-am extaziat doar simţindu-i piciorul lipit de al meu. Noaptea, mă băgăm în pat şi, după ce stingeam lumina, luam o cutie de lapte condensat în care făcusem o mică gaură. Stăteam în întuneric, sugând acel lapte dulce cu un sentiment de voluptate care-mi cuprindea tot corpul şi pe care nu puteam să mi-l explic. Credeam atunci că starea de a fi îndrăgostit şi suptul laptelui sunt înrudite. Mult mai târziu, mi-am amintit de lucrurile astea când am gustat pentru prima oară spermă.

Mollie şi-a amintit că, la aceeaşi vârstă, îi plăcea să mănânce ghimbir în timp ce mirosea bile de camfor. Ghimbirul îi dădea o senzaţie de fierbinţeală şi de langoare în tot corpul, iar bilele

de camfor îi provocau o uşoară ameţeală. Ajungea astfel într-o stare similară celei provocate de droguri, zăcând într-un soi de extaz ore în şir.

Ethel s-a întors către mine şi mi-a spus:

— Sper să nu te măriţi cu un bărbat pe care să nu-l doreşti sexual. Asta am făcut eu. Iubesc totul la el, felul în care se poartă, faţa lui, corpul lui, felul în care munceşte, felul în care mă tratează, gândurile lui, felul în care zâmbeşte, vorbeşte, totul în afară de sexualitatea lui. Înainte de a ne căsători, am crezut că iubesc şi asta. Nu e nimic în neregulă cu el. E un amant perfect. E sentimental şi romantic, are emoţii profunde şi savurează totul entuziasmat. E sensibil şi pasional. Noaptea trecută, când dormeam, a venit în patul meu. Eram pe jumătate adormită şi nu m-am putut controla cum fac de obicei, pentru că nu vreau să-i rănesc sentimentele. S-a întins lângă mine şi a început să mă posede foarte încet şi pe îndelete. De obicei, durează foarte puţin şi pot să suport. Nici măcar nu-l las să mă sărute, dacă pot evita asta. Urăsc să-i simt buzele pe piele. De obicei, îmi întorc faţa, aşa cum am făcut şi aseară. În fine, venise, aşa că ce crezi că am făcut? Dintr-odată, am început să-l lovesc cu pumnii în umeri, în timp ce el se simţea bine, să-mi înfig unghiile în carnea lui, dar el a luat-o ca pe un semn că şi eu mă simt bine, iar dorinţa i-a devenit din ce în ce mai sălbatică şi a continuat. Apoi, am şoptit cât de încet am putut: „Te urăsc”. După care m-am întrebat dacă mă auzise. Ce-o fi crezut? îl rănisem? Fiind la rândul lui pe jumătate adormit, abia mi-a dat un sărut de noapte bună când a

terminat şi s-a întors în patul lui. A doua zi dimineaţă, aşteptam să văd ce-mi va spune. Încă mă gândeam că mă auzise când îi spusesem: „Te urăsc”. Dar nu, probabil că doar formulasem cuvintele fără să le rostesc. Tot ce-a spus a fost:

— Ştii că te-ai cam dezlănţuit noaptea trecută?

Şi mi-a zâmbit satisfăcut.

Brown a pornit fonograful şi am început să dansăm. Puţinul alcool pe care-l băusem mi se urcase la cap. Am simţit că tot universul se dilată. Totul părea foarte liniştit şi foarte simplu. De fapt, totul semăna cu un deal acoperit de zăpadă pe care eu alunecam uşor. Simţeam o mare apropiere, ca şi cum i-aş fi cunoscut pe toţi aceşti oameni în intimitate. Dar mi l-am ales ca partener de dans pe cel mai timid dintre pictori.

Simţeam că, la fel ca mine, şi el se preface că se simte în largul lui. Simţeam că undeva, în interior, era uşor stânjenit. Ceilalţi pictori le mângâiau pe Mollie şi pe Ethel în timp ce dansau. El nu îndrăznea. Râdeam în sinea mea că-l descoperisem. Brown a văzut că pictorul meu nu-mi făcea avansuri şi m-a luat la dans. Făcea remarci pline de subînţeles despre virgine. Mă întrebam dacă erau cumva aluzii la mine.

De unde ar fi putut să ştie? S-a lipit de mine, dar m-am retras. M-am întors la pictorul timid. O femeie care făcea ilustraţii flirta cu el şi-l tachina. Şi el s-a bucurat când m-am întors. Aşa că am dansat împreună, retraşi în timiditatea noastră. Cei din jur se sărutau şi se îmbrăţişau.

Femeia care făcea ilustraţii şi-a scos bluza şi

a început să danseze în chiloţi. Pictorul cel timid mi-a spus:

— Dacă mai rămânem aici, în curând va trebui să ne întindem pe jos şi să facem dragoste. Vrei să plecăm?

— Da, vreau să plecăm, i-am spus.

Am ieşit. În loc să facă dragoste cu mine, el tot vorbea şi nu se mai oprea. Îl ascultam uluită. Avea o idee de tablou pentru care să-i pozez. Voia să mă picteze ca pe o femeie a adâncurilor, nebuloasă, transparentă, verzuie, apoasă, în afară de gura foarte roşie şi de o floare la fel de roşie prinsă în păr. Voiam să-i pozez? Nu i-am răspuns foarte prompt din cauza efectelor lichiorului, iar el mi-a spus, scuzându-se:

— Îţi pare rău că nu sunt brutal?

— Nu, nu-mi pare rău. Te-am ales tocmai pentru că ştiam că nu eşti.

— E prima petrecere la care merg, mi-a spus umil, şi nu eşti genul de femeie pe care s-o tratezi în felul acela. Cum de-ai ajuns să fii model? Cu ce te-ai ocupat înainte de asta? Ştiu că un model nu trebuie să se poarte ca o prostituată, dar tot trebuie să facă faţă la tot felul de pipăieli şi atenţii.

— Mă descurc destul de bine, i-am răspuns complet sastisită de subiect.

— Am să-mi fac griji pentru tine. Ştiu că unii artişti sunt obiectivi atunci când lucrează, ştiu toate astea. Şi eu am acelaşi sentiment. Dar există întotdeauna momentul de dinainte şi de după, când modelul se dezbracă sau se îmbracă, şi asta mă tulbură. E vorba de surpriza pe care o ai când

îi vezi corpul. Tu ce ai simţit prima dată?

— Absolut nimic. M-am simţit ca şi cum aş fi fost deja o pictură. Sau o statuie. Mă uitam cu dispreţ la propriul corp, pe care îl vedeam ca pe un obiect, un obiect impersonal.

Mă simţeam din ce în ce mai tristă, mai plină de neastâmpăr şi de foame. Simţeam că n-o să mi se întâmple nimic, îmi doream cu disperare să fiu femeie, să mă arunc în viaţă. De ce eram încătuşată de nevoia de a mă îndrăgosti mai întâi? Unde avea să înceapă viaţa mea? Intram în fiecare atelier aşteptând un miracol care nu se petrecea. Mi se părea că un curent puternic măturа toate lucrurile pe lângă mine şi că eu rămâneam pe dinafară. Trebuia să găsesc pe cineva care simţea la fel. Dar unde? Unde?

Sculptorul era ţinut sub observaţie de nevastă-sa, mi-am dat seama. Ea intra în atelier foarte des, pe neaşteptate. Iar lui îi era frică. Nu ştiam ce-l speria. M-au invitat să petrec două săptămâni la casa lor de la ţară, unde să continui să-i pozez – ori, mai degrabă, ea m-a invitat. Mi-a spus că soţului ei nu-i place să-şi întrerupă munca pe timpul vacanţelor. Dar de îndată ce a plecat, el s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Trebuie să găseşti o scuză ca să nu vii. Te va face să te simţi îngrozitor. Nu e zdravănă – e obsedată. Crede că fiecare femeie care-mi pozează e amanta mea.

Au urmat zile infernale, în care alergam de la un atelier la altul, neavând timp nici să mănânc, zile în care pozam pentru coperte de reviste, pentru ilustraţiile povestirilor din reviste, pentru

reclame. Îmi vedeam faţa peste tot, chiar şi în metrou. Mă întrebam dacă oamenii mă recunosc.

Sculptorul devenise prietenul meu cel mai bun. Urmăream cu nerăbdare fiecare stadiu prin care statueta prindea viaţă. Până când, într-o dimineaţă, când am ajuns în atelier, am găsit-o distrusă. Mi-a spus că încercase să lucreze la ea fără mine. Dar nu părea nefericit sau îngrijorat. Eu eram tristă de-a binelea şi toată povestea asta îmi părea un fel de sabotaj, din cauza felului atât de bizar în care statueta fusese distrusă. Am văzut că el părea, fericit s-o ia din nou de la capăt.

Pe John l-am întâlnit la teatru şi aşa am descoperit fascinaţia unei voci. Mă învăluia la fel ca acordurile de orgă, mă făcea să vibrez. Când mi-a repetat numele şi l-a pronunţat greşit, a fost ca şi când m-ar fi mângâiat. Era cea mai profundă şi mai nuanţată voce pe care o auzisem vreodată. Abia am putut să-l privesc. Ştiam că avea ochii mari, de un albastru intens, magnetic, că avea un trup masiv şi agitat. Dădea nervos din picior, ca un cal de curse. Am simţit că prezenţa lui estompa orice altceva: teatrul, prietenul care stătea în dreapta mea. Iar el se purta ca şi cum l-aş fi vrăjit, ca şi cum l-aş fi hipnotizat. Vorbea şi vorbea uitându-se la mine, dar eu nu-l ascultam. Într-o secundă am devenit femeie. De fiecare dată când vorbea, simţeam cum alunec într-un fel de spirală ameţitoare, cum cad în plasa acelei voci superbe. Era chiar ca un drog. Când în sfârşit m-a „furat”, cum a zis el, a făcut semn unui taxi.

N-am rostit niciun cuvânt până când n-am ajuns în apartamentul lui. Nu mă atinsese. Nici nu

era nevoie să o facă. Simpla lui prezenţă avea asupra mea acelaşi efect ca şi când m-ar fi mângâiat îndelung.

Abia mi-a rostit numele de două ori, ca şi când l-ar fi considerat îndeajuns de frumos ca să-l repete. Era înalt, strălucea. Ochii lui erau de un albastru atât de intens încât, atunci când clipea, îţi dădeau pentru o clipă senzaţia că scapără scântei, că aruncă sclipiri de fulger, şi ţi se făcea frică de furtuna care te putea înghiţi.

Apoi m-a sărutat. Limba lui se încolăcea în jurul limbii mele, iar şi iar, apoi înceta şi-mi atingea doar vârful limbii, în timp ce mă săruta, mi-a ridicat uşor fusta. Mi-a scos jartierele şi ciorapii. Apoi m-a ridicat şi m-a dus în braţe până la pat. Eram atât de ameţită încât mi se părea că deja mă penetrase. Aveam senzaţia că vocea lui mă deschisese, că-mi pregătise tot corpul pentru ca el să mă pătrundă. Şi el avea aceeaşi senzaţie, aşa că a fost surprins de rezistenţa pe care o întâmpina penisul lui.

S-a oprit să se uite la faţa mea. A citit un răspuns deplin, înecat de emoţie, şi a împins mai tare. Am simţit ruptura şi durerea, dar căldura a topit totul, căldura vocii lui şoptindu-mi la ureche:

— Mă vrei la fel de mult cum te vreau eu?

Apoi plăcerea l-a făcut să geamă. Cu toată greutatea corpului său apăsându-mi trupul, junghiul dureros dispăruse. Am simţit bucuria de a fi deschisă. Am rămas întinsă acolo, ca între vis şi realitate.

John mi-a spus:

— Te-am rănit. Nu ţi-a plăcut.

Nu puteam să spun: „Mai vreau”. Mâna mea i-a atins penisul. L-am mângâiat. S-a învârtoşat pe loc. M-a sărutat până când am simţit un nou val de dorinţă, cea de a-i răspunde pe deplin. Dar el mi-a spus:

— Acum o să te doară. Mai aşteaptă puţin. Poţi să rămâi cu mine toată noaptea? Rămâi?

Am văzut că aveam sânge pe picior. M-am dus să mă spăl. Aveam senzaţia că încă nu fusesem posedată, că asta nu era decât o mică parte a ritualului iubirii. Voiam să fiu posedată şi să am parte de fericiri năprasnice. M-am întors şchiopătând şi am căzut în pat.

John dormea, iar corpul lui părea încovrigat exact ca atunci când era întins lângă mine, cu mâna îndreptată către locul unde-mi odihnisem capul. M-am strecurat lângă el şi aproape că am adormit. Voiam să-i ating penisul din nou. Am făcut-o foarte încet, căci nu voiam să-l trezesc. Apoi am adormit, dar m-au trezit sărutările lui. Pluteam într-un univers întunecat al cărnii, nesimţind nimic în afară de vibraţia ei fină, iar fiecare atingere era o bucurie. M-a prins de coapse şi m-a tras înspre el. Îi era frică să nu mă rănească. Mi-am desfăcut picioarele. Când şi-a strecurat penisul înăuntru m-a durut, dar plăcerea era mai mare. Durerea mai persista la suprafaţă, în timp ce undeva mai adânc, unde-i simţeam penisul mişcându-se, simţeam plăcere. M-am lipit mai tare de el, ca să-l simt mai bine.

De data asta era pasiv. Mi-a spus:

— Mişcă-te tu, cum îţi place.

Ca să nu mă doară, am început să mă mişc

uşor. Mi-am pus pumnii strânşi sub fese, ca să mă ridic spre el. Mi-a aşezat picioarele pe umerii lui. Atunci m-a durut foarte tare şi s-a retras.

L-am părăsit dimineaţa, ameţită, dar cu un puternic presentiment că mă apropiam de momentul pasiunii. Am plecat acasă şi am dormit până când m-a sunat.

— Când vii? m-a întrebat. Trebuie să te văd din nou. Repede. Azi pozezi?

— Da, trebuie. Dar vin dup-aceea.

— Te rog, nu mai poza, mi-a spus, nu mai poza. Mă apucă disperarea numai când mă gândesc. Vino mai întâi la mine. Vreau să vorbesc cu tine. Te rog, treci mai întâi să mă vezi.

M-am dus la el.

— Of, mi-a zis, iar suflul dorinţei lui îmi ardea faţa. Nu suport să mă gândesc că vei mai poza, că te vei expune. Nu mai trebuie să faci asta. Trebuie să mă laşi să am grijă de tine. Nu pot să mă căsătoresc cu tine, pentru că am nevastă şi copii. Lasă-mă să te protejez până când găsim o soluţie să fugim împreună. Lasă-mă să găsesc un locşor unde să vin să te văd. Nu mai trebuie să pozezi. Acum eşti a mea.

Aşa că am început o viaţă secretă, iar atunci când aş fi putut să pozez pentru oricine altcineva din lumea asta, îl aşteptam pe John, într-o cameră superbă. De fiecare dată când venea, îmi aducea câte un cadou, o carte sau hârtie colorată pe care să scriu. Îl aşteptam mereu, flămândă.

Singurul căruia îi împărtăşisem secretul era sculptorul, care mirosise ce se întâmpla. Nu voia ca eu să renunţ la pozat, aşa că a început să-mi

pună întrebări. Mi-a spus dinainte cum îmi va fi viaţa.

Prima dată când am avut un orgasm cu John, am plâns, pentru că a fost atât de intens şi de minunat încât nu-mi venea să cred că se putea întâmpla iar şi iar. Singurele momente dureroase erau cele de aşteptare. Mă îmbăiam, îmi făceam unghiile cu lac, mă parfumam, îmi rujam sfârcurile, îmi periam părul, îmi puneam un neglijeu şi toate aceste pregătiri îmi stârneau imaginaţia, în aşteptarea scenelor care urmau.

Voiam ca el să mă găsească îmbăindu-mă. Spunea că vine spre mine. Dar nu ajungea la timp. De multe ori întârzia pentru că era reţinut. Când ajungea, eram rece, resemnată. Aşteptarea îmi tocea sentimentele. Mă răzvrăteam. O dată nu i-am răspuns când a sunat la uşă. Apoi a ciocănit uşor, umil, şi m-a înduioşat, aşa că i-am deschis. Dar eram supărată şi voiam să-l rănesc. Nu i-am răspuns la sărutări. S-a simţit rănit, până în momentul în care mâna i-a alunecat sub neglijeul meu şi şi-a dat seama că eram udă, în ciuda faptului că-mi ţineam picioarele strâns lipite. A fost din nou bucuros şi şi-a făcut singur loc.

Apoi l-am pedepsit rămânând pasivă şi s-a simţit din nou rănit, căci entuziasmul meu sexual îi făcea mare plăcere. Ştia cât de mult îmi plăcea după bătăile violente ale inimii, după nuanţele vocii, după felul în care mi se încordau picioarele. Iar de data asta zăceam ca o târfă. Lucrul ăsta l-a rănit cu adevărat.

Niciodată nu ieşeam în oraş împreună. El era prea cunoscut, la fel şi soţia lui. Era producător,

iar soţia lui, dramaturg „A

Nici în momentul în care John şi-a dat seama cât de tare mă înfuria să-l aştept, n-a încercat să remedieze situaţia. Venea din ce în ce mai târziu. Spunea că vine la zece şi apărea la miezul nopţii. Aşa că, într-o bună zi, s-a trezit că nu mai eram acolo. Asta l-a înnebunit. Credea că nu mă mai întorc. Aveam impresia că o face special, că-i plăcea să mă vadă furioasă. După două zile, m-a convins să mă întorc. Eram amândoi foarte tensionaţi şi furioşi.

El mi-a zis:

— Iar pozezi. Îţi place. Îţi place să-ţi expui corpul.

— De ce mă faci să te aştept atâta? Ştii că aşteptarea îmi omoară orice dorinţă. Sunt complet rece când ajungi, într-un târziu.

— Nu chiar atât de rece, a spus el.

Mi-am încrucişat strâns picioarele, nici măcar nu putea să mă atingă. Dar el s-a strecurat rapid înăuntru pe la spate şi m-a mângâiat:

— Nu chiar atât de rece…

În pat, şi-a vârât genunchiul între picioarele mele şi a încercat să mi le desfacă.

— Când eşti furioasă, mi-a spus, am senzaţia că te violez. Atunci simt că mă iubeşti atât de mult încât nu-mi poţi rezista, simt că eşti udă şi-mi place felul în care mi te opui, în care te aperi…

— John, ai să mă înfurii atât de tare încât am să te părăsesc.

Atunci i s-a făcut frică. M-a sărutat. Mi-a promis că n-o să se mai întâmple.

Nu puteam să înţeleg cum se făcea că, în

ciuda certurilor noastre, John îmi trezea toate simţurile atunci când făceam dragoste. Îmi sensibilizase tot corpul. Aveam o şi mai mare dorinţă de a mă abandona tuturor capriciilor lui. Se prea poate ca el să fi ştiut asta pentru că, pe cât mă mângâia şi mă stârnea mai tare, pe atât se temea mai mult că mă voi întoarce să pozez. Treptat, chiar m-am întors. Aveam prea mult timp liber, eram prea multă vreme singură, numai cu gândul la John.

Miliard, mai ales, a fost bucuros să mă vadă. Probabil distrusese din nou statueta, de data asta ştiam că dinadins, ca să mă ţină în poza care-i plăcea.

Cu o noapte înainte, fumase marijuana cu prietenii. Mi-a spus:

— Ştiai că de multe ori îţi dă senzaţia că te transformi în animal? Noaptea trecută, o femeie era complet pătrunsă de senzaţia asta. Căzuse în patru labe şi umbla de colo-colo ca un câine. I-am scos hainele. Voia să alăpteze. Voia să ne purtăm ca nişte pui, să ne rostogolim pe podea şi să-i molfăim sânii. A rămas în patru labe şi ne-a oferit sânii. Voia să mergem ca nişte căţeluşi, în spatele ei. Insista s-o posedăm în această poziţie, pe la spate, iar eu am făcut-o, după care, cum stăteam arcuit peste ea, mi-a venit s-o muşc!

Am muşcat-o de umăr, mai tare decât am muşcat vreodată pe cineva. Femeia nu s-a speriat. Eu, da. M-am trezit. M-am ridicat în picioare şi apoi am văzut că unul din prietenii mei se ţinea după ea în patru labe, fără s-o pipăie sau s-o penetreze, ci pur şi simplu mirosind-o, aşa cum fac

câinii, lucru care mi-a amintit mult de prima mea senzaţie sexuală, care mi-a trezit o erecţie dureroasă.

În copilărie, aveam o servitoare trupeşă, la ţară, venită din Martinica. Purta fuste înfoiate şi o broboadă înflorată. Era o mulatră cu pielea aproape albă, foarte frumoasă. Ne punea să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Când îmi venea rândul să mă ascund, se aşeza şi mă pitea sub fustele ei. Stăteam acolo, pe jumătate sufocat, ascuns între picioarele ei. Îmi amintesc mirosul tulburător care-i venea dintre picioare şi care mă stârnea, chiar copil fiind. O dată am încercat s-o ating, dar mi-a dat peste mână.

Pozam în linişte, iar sculptorul a venit să mă măsoare cu un instrument. Atunci i-am simţit mâna pe coapsă, mângâindu-mă foarte blând. I-am zâmbit. Stăteam pe postamentul destinat modelelor şi el îmi mângâia picioarele, ca şi când m-ar fi modelat din lut. Mi-a sărutat picioarele şi şi-a plimbat mâinile în sus şi în jos pe pulpele mele, apoi pe fese. S-a sprijinit de picioarele mele şi m-a sărutat. M-a ridicat şi m-a pus jos pe podea. M-a strâns la piept, mângâindu-mi spatele, umerii şi gâtul. Tremuram uşor. Mâinile lui erau fine şi delicate. Mă atingea la fel cum atingea statueta, mângâietor, peste tot.

Apoi ne-am îndreptat spre canapea. M-a întins pe burtă. Şi-a scos hainele şi s-a aşezat peste mine. Şi-a strecurat mâinile în jurul taliei mele şi m-a ridicat uşor, ca să mă pătrundă. M-a ridicat spre el încet. Am închis ochii, ca să-l simt mai bine şi să aud cum penisul aluneca înăuntru

şi-n afară în miere. Împingea atât de tare încât vaginul meu scotea mici bolboroseli care mă încântau.

Degetele lui săpau în carnea mea. Unghiile îi erau ascuţite şi mă răneau. Asalturile lui viguroase mă aţâţau atât de tare, încât am deschis gura şi am muşcat cuvertura de pe canapea. Apoi am auzit un zgomot, amândoi în acelaşi timp. Miliard s-a ridicat rapid, şi-a luat hainele şi a fugit pe scară în balconul unde-şi ţinea sculptura. Eu m-am strecurat după paravan.

A urmat un al doilea ciocănit în uşa atelierului şi a intrat soţia lui. Tremuram, dar nu de frică, ci din cauza şocului de a ne fi oprit brusc, aproape de extaz. Soţia lui Miliard a văzut atelierul gol şi a plecat. Miliard a apărut îmbrăcat. I-am spus:

— Aşteaptă-mă un minut, şi am început şi eu să mă îmbrac.

Momentul fusese distrus. Eram încă udă şi tremuram. Când mi-am pus chiloţii, am simţit mătasea ca şi când ar fi fost o mână. Nu mai puteam suporta tensiunea şi dorinţa. Mi-am pus mâinile pe sex, la fel cum făcuse Miliard, şi m-am frecat cu ochii închişi, imaginându-mi că mă mângâia el. Am avut imediat un orgasm care m-a cutremurat din cap până-n picioare.

Miliard voia să fie cu mine din nou, dar nu în atelierul lui, unde puteam fi surprinşi de nevastă-sa, aşa că am fost de acord să găsească un alt loc. Era apartamentul unui prieten. Patul se afla într-un alcov, cu oglinzi deasupra şi veioze mici care luminau slab. Miliard nu voia nicio lumină, spunea

că vrea să fie cu mine pe întuneric.

— Ţi-am văzut corpul şi-l cunosc pe dinafară, acum vreau să-l simt, cu ochii închişi, să-ţi mângâi pielea şi carnea catifelată. Picioarele tale sunt atât de puternice, de zvelte, şi totuşi atât de fine la pipăit. Îţi iubesc tălpile, cu degete rebele, răsfirate ca degetele de la mâini, iar nu chircite – cu unghiile lăcuite atât de frumos –, şi gambele. Şi-a trecut mâinile peste corpul meu, uşor, apăsându-mi carnea, pipăind fiecare rotunjime.

— Dacă-mi bag mâna între picioarele tale, o simţi, îţi place, o vrei mai adânc?

— Mult, mult mai adânc, i-am spus.

— Vreau să te învăţ ceva, mi-a spus Miliard. Mă laşi?

Şi-a vârât degetul în sexul meu.

— Acum vreau să te încordezi în jurul degetului. E un muşchi pe care poţi să-l contracţi şi să-l faci să cuprindă penisul.

Am încercat. Degetul lui înăuntrul meu mă chinuia. Pentru că nu-l mişca deloc, am încercat să-l absorb cumva în mine şi am simţit cum muşchiul de care-mi vorbise se încorda şi se contracta în jurul penisului, la început destul de slab.

Miliard mi-a spus:

— Da, aşa. Strânge mai tare, mai tare.

Aşa şi făceam, deschideam, închideam, deschideam, închideam. Parcă aş fi avut o gură mică înăuntru, care se închidea în jurul penisului. Voiam să-l absorb în interior, să-l sug, aşa că am perseverat.

Apoi Miliard mi-a spus că mă va pătrunde cu

penisul şi că nu-l va mişca, aşa că va trebui să continui să mă mişc în interior. Încercam să-l prind cu tot mai multă forţă. Mişcarea mă excita şi simţeam că sunt gata să ajung la orgasm în fiecare moment, dar după ce l-am înşfăcat de câteva ori, sorbindu-i penisul înăuntru, a gemut dintr-odată de plăcere şi a început să împingă rapid, nemaiputând să-şi amâne orgasmul. Nici eu n-am întrerupt ritmul din interior şi am simţit orgasmul la rândul meu, în felul cel mai minunat şi mai profund posibil, până în adâncul pântecelui.

Mi-a spus:

— Ţi-a arătat John asta vreodată?

— Nu.

— Ce ţi-a arătat?

— Asta, i-am spus, te aşezi în genunchi peste mine şi împingi.

Miliard s-a supus. Penisul lui nu mai avea cine ştie ce forţă, imediat după primul orgasm, dar şi l-a strecurat înăuntru, împingându-l cu mâna. Apoi am întins mâna şi i-am mângâiat testiculele, mi-am pus două degete la baza penisului şi l-am frecat în timp ce se mişca. Miliard s-a excitat imediat, penisul i s-a întărit şi a început să se mişte din nou înainte şi-napoi. Apoi s-a înfrânat.

— Nu trebuie să-ţi cer atât de mult, mi-a spus pe un ton ciudat. Vei fi obosită pentru John.

Ne-am întins şi ne-am odihnit, fumând. Mă întrebam dacă Miliard simţise mai mult decât dorinţă sexuală, dacă dragostea mea pentru John îl apăsa. Dar deşi îmi vorbea pe un ton trist, continua să-mi pună întrebări:

— John te-a avut pe ziua de azi? Te-a avut de

mai multe ori? în ce poziţii?

În săptămânile care au urmat, Miliard m-a învăţat multe lucruri pe care nu le făcusem cu John şi, de îndată ce le-am învăţat, am încercat să le fac şi cu John. Până la urmă, a început să fie suspicios, pentru că ştiam poziţii noi pe care nu aveam de unde să le fi aflat. Ştia că nu mai făcusem dragoste înainte să-l cunosc pe el. Prima dată când mi-am încordat muşchii vaginului ca să-i prind penisul, a fost uluit.

A devenit din ce în ce mai greu să-mi păstrez cele două relaţii secrete, dar îmi plăceau pericolul şi intensitatea.

Lilith

Lilith era frigidă, iar soţul ei bănuia ceva, chiar dacă ea simula contrariul. Această situaţie a dus la următorul incident.

Nu mânca niciodată zahăr, pentru că nu voia să se împlinească la trup încă şi mai tare, aşa că folosea un înlocuitor, nişte pastiluţe albe pe care le ţinea în geantă şi le lua cu ea peste tot.

Într-o zi i s-au terminat şi l-a rugat pe soţul ei să-i cumpere când se întorcea acasă. Aşa că el i-a cumpărat un tub ca cel pe care i-l ceruse, iar ea şi-a pus două pastiluţe în cafea, după cină.

Stăteau împreună, iar el se uita la ea cu o expresie blândă, pe care o adopta adesea în faţa crizelor ei de nervi, de egotism, de vinovăţie sau de panică. Răspundea la comportamentul ei dramatic cu un umor straşnic şi cu răbdare. De fiecare dată, Lilith tuna şi fulgera de una singură, se înfuria de una singură şi trecea prin momente copleşitoare de revoltă emoţională în singurătate,

fără ca el să fie în vreun fel implicat.

E posibil ca toate astea să fi fost manifestarea faptului că între ei nu exista niciun fel de tensiune sexuală. El îi refuza toanele violente, primitive, şi ranchiuna, refuza să intre împreună cu ea pe terenul de joc al emoţiilor şi să răspundă nevoilor ei de gelozie, de spaime sau de conflicte.

Probabil că, dacă ar fi răspuns provocărilor ei şi ar fi intrat în joc, prezenţa lui ar fi avut un impact fizic mai puternic. Dar soţul lui Lilith nu cunoştea preludiile care aprind dorinţa sexuală, nu avea habar de niciunul dintre stimulii de care anumite naturi dezlănţuite au nevoie, aşa că, în loc să-i răspundă când vedea că i se ridică părul în cap, că i se aprinde faţa, că-i sclipesc ochii şi că trupul îi tremură spasmodic, ca al unui cal de curse, el se retrăgea în spatele zidului unei înţelegeri obiective, care-i permitea s-o accepte şi s-o tachineze, ca şi cum ar fi privit un animal la Zoo şi ar fi zâmbit înţelegător la maimuţărelile lui, fără să-i poată însă împărtăşi dispoziţia. Acest tip de comportament o lăsa pe Lilith într-o izolare totală, exact ca pe un animal în pustietate.

Atunci când o apucau crizele şi se dezlănţuia ca o vijelie, soţul ei nu era de găsit. Era asemenea cerului impasibil care o privea de sus, aşteptând ca norii de furtună pe care ea îi semănase să se risipească. Dacă el, ca un animal la fel de primitiv, ar fi apărut la capătul celălalt al deşertului, înfruntând-o cu aceeaşi tensiune electrizantă în păr, în piele şi în ochi, dacă ar fi păşit greoi, purtându-şi trupul la fel de sălbatic şi aşteptând

un pretext să facă saltul, să sară cu furie la gâtul celuilalt şi să-i simtă căldura şi puterea, atunci s-ar fi rostogolit împreună, muşcătura s-ar fi putut transforma în altceva, iar încăierarea în îmbrăţişare şi, probabil că tot trăgându-se de păr, şi-ar fi putut apropia gurile, dinţii şi limbile. Şi poate că, în focul luptei, organele lor sexuale s-ar fi frecat unul de altul scoţând scântei, iar cele două corpuri s-ar fi întrepătruns, punând capăt formidabilei tensiuni.

Aşa că, în noaptea aceea, el stătea cu capul pe spate, cu aceeaşi expresie în priviri, iar ea picta nervoasă, la lumina lămpii, un obiect pe care părea să fi fost gata să-l devoreze de îndată ce îl termina. Atunci el i-a spus:

— Ştii, ce ţi-am cumpărat eu şi ai mâncat la cină nu era zahăr. Era praf de cantaridă[6], care-ţi aprinde poftele.

Lilith a fost stupefiată.

— Şi m-ai lăsat să iau aşa ceva?

— Da, am vrut să văd ce efect are, am crezut că va fi plăcut pentru amândoi.

— O, Billy, ce-ai vrut tu să-mi faci! Şi eu care i-am promis lui Mabel că merg cu ea la cinema. Nu pot s-o dezamăgesc. De o săptămână stă închisă-n casă. Presupun că va începe să-şi facă efectul la film…

— Acum, dacă ai promis, trebuie să te duci. Dar eu te-aştept.

Aşa că, încordată şi febrilă, Lilith s-a dus s-o ia pe Mabel. N-a îndrăznit să-i mărturisească ce-i

6 în original Spanish Fly, Lytta vesicatória, insectă din familia Meloidae, din care se prepară o pulbere folosită în doze mici ca afrodiziac.

făcuse soţul ei. Şi-a amintit toate poveştile pe care le auzise despre cantaridă. Bărbaţii o foloseau frecvent în Franţa secolului al XVIII-lea[7]. Auzise povestea unui aristocrat care, la patruzeci de ani, când era deja secătuit de cât de asiduu făcuse dragoste cu toate femeile atrăgătoare ale epocii lui, s-a îndrăgostit atât de violent de o dansatoare care avea numai douăzeci de ani, încât a petrecut trei zile şi trei nopţi făcând dragoste cu ea – cu ajutorul cantaridei. Lilith a încercat să-şi imagineze cum ar fi o astfel de experienţă, cum ar apuca-o pe neaşteptate şi ar trebui să fugă acasă şi să-i mărturisească soţului dorinţa.

Stătea în sala de cinema pe întuneric, însă nu privea ecranul. Era un haos pe dinăuntrul ei. Stătea dreaptă pe marginea scaunului, încercând să-şi dea seama dacă drogul începuse să-şi facă efectul. A sărit repede când a văzut că stătea de ceva vreme cu picioarele depărtate şi cu fusta ridicată peste genunchi.

Se gândea că poate era un semn al febrei ei sexuale, care creştea. Încerca să-şi amintească dacă mai stătuse vreodată într-o asemenea poziţie la cinema. Considera că a sta cu picioarele depărtate era cea mai obscenă poziţie imaginabilă, pentru că oricine de pe rândul din faţă, care era mult mai jos, ar fi putut să i se uite sub fustă şi să se desfete cu imaginea noilor ei chiloţi şi a jartierelor pe care tocmai şi le cumpărase. Totul în jur părea să conspire pentru orgia din acea noapte. Probabil că, intuitiv,

7 în acea perioadă, în Franţa, cantarida era într-adevăr foarte răspândită, fiind cunoscută sub denumirea de pustiiles Richelieu.

prevăzuse lucrul ăsta când se dusese să-şi cumpere lenjerie cu dantelă şi jartiere de culoarea intensă a coralului, care se potriveau de minune pe picioarele ei zvelte, de dansatoare.

Şi-a apropiat picioarele furioasă. S-a gândit că, dacă o s-o apuce un chef sălbatic de sex, n-o să ştie ce să facă. Să se ridice brusc, pretextând o durere de cap, şi să plece? Ori să se întoarcă spre Mabel – Mabel o adorase dintotdeauna. Ar îndrăzni să se întoarcă spre Mabel şi s-o mângâie? auzise de femei care se mângâiau una pe alta la cinematograf. O prietenă de-a ei stătuse în felul ăsta, în întunericul sălii de cinema, iar mâna celei care o însoţea dăduse uşor la o parte pliul care acoperea crăpătura laterală a fustei, se strecurase către sexul ei şi o mângâiase îndelung, până când o adusese la orgasm. De câte ori n-o fi repetat această prietenă plăcerea de a sta nemişcată, de a-şi controla partea de sus a corpului, de a sta dreaptă şi imobilă, în timp ce o mână o mângâia în secret pe întuneric, încet, misterios? Oare asta urma să i se întâmple şi lui Lilith? Nu mângâiase niciodată o femeie. Uneori se gândea în sinea ei la cât de minunat trebuia să fie să atingi o femeie, să-i simţi rotunjimea feselor, moliciunea abdomenului, pielea neasemuit de fină dintre picioare. Încercase să se mângâie singură în pat, pe întuneric, doar ca să-şi imagineze cum ar fi fost o asemenea experienţă.

Cu ochii închişi, şi-a amintit corpul lui Mabel în costum de baie, Mabel cu sânii ei foarte rotunzi, care aproape se revărsau din sutien, şi cu gura ei cărnoasă, mereu hohotind de râs. Ce minunat ar fi

fost! Cu toate astea, nu simţea între picioare o asemenea căldură încât s-o facă să-şi piardă controlul şi să întindă mâna către Mabel. Pastilele încă nu-şi făcuseră efectul. Nu simţea absolut nimic între picioare, era rece, congestionată chiar; doar o încordare, o tensiune. Nu se putea relaxa. Dacă ar fi atins-o pe Mabel acum, n-ar fi îndrăznit să meargă mai departe. Oare Mabel purta o fustă care se prindea într-o parte? I-ar fi plăcut să fie mângâiată? Lilith era din ce în ce mai agitată. De fiecare dată când îşi pierdea capul, îşi întindea picioarele desfăcute în acea poziţie care-i părea atât de obscenă, atât de provocatoare, pentru că descoperea sexul, lăsându-l neprotejat, şi pentru că astfel de gesturi nu întâlnise decât la dansatoarele din Bali.

Filmul se terminase. Lilith conducea maşina în linişte, pe drumul cufundat în întuneric. Farurile s-au oprit pe o maşină parcată la marginea drumului şi imediat au luminat un cuplu care nu se îmbrăţişa într-un fel normal, romantic. Femeia stătea pe genunchii bărbatului, cu spatele la el, iar el se ridica drept, lipit de ea, poziţia corpului său trădând faptul că omul se afla pe culmile plăcerii. Era într-o asemenea stare încât nu s-a putut opri nici măcar când lumina farurilor a căzut pe el. Se întindea să pătrundă şi mai adânc femeia care stătea peste el, iar ea se mişca de parcă ar fi fost pe jumătate leşinată de plăcere.

Când a văzut scena, lui Lilith i s-a tăiat respiraţia, iar Mabel a spus:

— I-am prins în punctul culminant!

După care a râs. Asta însemna că Mabel ştia

bine care era acel punct culminant de care Lilith n-avea habar şi pe care voia să-l cunoască. Lilith ar fi vrut s-o întrebe:

— Cum e?

Dar avea să afle în curând. În curând, va da frâu liber tuturor dorinţelor pe care le experimentase numai în fanteziile cu care îşi umplea zilele, când visa cu ochii deschişi, singură în casa pustie. Picta şi se gândea: „În momentul ăsta, bărbatul de care sunt foarte îndrăgostită intră în cameră şi-mi spune:

— Lasă-mă să te dezbrac.

Soţul meu nu mă dezbracă niciodată – se dezbracă singur, se bagă în pat şi, dacă vrea, aprinde lumina. Dar bărbatul ăsta va veni şi mă va dezbrăca încet-încet. În felul ăsta voi putea să-l simt, să-i simt mâinile pe mine mai mult timp. Mai întâi îmi va desface centura, apoi îmi va cuprinde mijlocul cu mâinile şi-mi va spune:

— Ce talie frumoasă ai, cum se unduieşte, cât e de zveltă! apoi îmi va desface nasturii bluzei foarte încet şi îi voi simţi mâinile descheindu-mi fiecare nasture şi atingându-mi uşor sânii, până când se vor îţi din bluză şi atunci mi-i va iubi şi-mi va suge sfârcurile ca un copil, zgâriindu-mă un pic cu dinţii, iar eu voi simţi fiorul ăsta strecurându-mi-se în tot corpul, eliberând fiecare nerv închistat, dizolvându-mă. Nu va mai avea răbdare cu fusta, o va sfâşia un pic. Atât de mare îi va fi dorinţa! Nu va aprinde lumina. Va continua să se uite la mine plin de dorinţă, să mă admire, să mă divinizeze, să-mi înfierbânte corpul cu mâinile lui, aşteptând până când fiecare centimetru din pielea

mea va vibra”.

Îşi făcea efectul cantarida? Nu, era languroasă, iar fantezia i-o lua pur şi simplu razna, necontenit, şi asta era tot. Însă imaginea cuplului din automobil, extazul lor nu-i dădeau pace.

Când a ajuns acasă, soţul ei citea. Şi-a ridicat privirea şi a zâmbit cu subînţeles. Ea nu voia să-i spună că pilula nu avusese niciun efect. Simţea o dezamăgire uriaşă în adâncul sufletului. Cât de rece putea să fie? Atât de rece încât nimic nu o putea atinge, nici măcar leacul care îl făcuse pe nobilul din secolul al XVIII-lea să facă dragoste fără oprire, timp de trei zile şi trei nopţi? Ce monstru de femeie era! Nici măcar soţul ei nu trebuia să ştie. Ar râde de ea. Până la urmă, ar ajunge să caute o femeie mai sensibilă.

Aşa că a început să se dezbrace în faţa lui, plimbându-se de colo-colo pe jumătate goală, periindu-şi părul în faţa oglinzii. Nu voia ca el s-o dorească. Nu-i plăcea. Era pur şi simplu un lucru care trebuia făcut rapid, pentru plăcerea lui. Pentru ea, era ca un sacrificiu. Entuziasmul şi bucuria pe care el le simţea şi ea nu le cunoştea îi stârneau repulsie. Se simţea ca o curvă care primeşte bani contra unor servicii. Era o curvă fără sentimente şi, în schimbul dragostei şi al devoţiunii lui, îi arunca în faţă acest trup gol, insensibil. Îi era ruşine să se simtă moartă în propriul corp.

Dar când, în final, s-a strecurat în pat, soţul ei i-a spus:

— Nu cred că şi-a făcut efectul cantarida. Mi-e cam somn. Să mă trezeşti dacă…

Lilith a încercat să doarmă, însă tot aştepta să o cuprindă un val de dorinţă sălbatică. După o oră, s-a trezit şi s-a dus la baie. A luat tubul şi a înghiţit cam zece pastile, gândindu-se:

— De data asta, trebuie să meargă.

A aşteptat. În cursul nopţii, soţul a venit în patul ei. Dar era atât de congestionată între picioare încât nu se umezise deloc şi fusese nevoită să-i ungă penisul cu salivă.

A doua zi dimineaţă, s-a trezit plângând. Soţul ei a întrebat-o de ce plânge. I-a spus adevărul. Apoi el a început să râdă:

— Dar, Lilith, ţi-am făcut o farsă! Nu ţi-am dat cantaridă, pur şi simplu m-am jucat cu tine!

Din acel moment, Lilith a devenit obsedată de ideea că ar putea să existe modalităţi artificiale cu ajutorul cărora să se înfierbânte. A încercat toate formulele de care auzise. A început să bea ceşti mari de ciocolată cu vanilie. A încercat să mănânce ceapă. Alcoolul n-avea efect asupra ei în felul în care avea asupra altor persoane, pentru că era în gardă de la bun început. Nu se putea lăsa dusă de val.

Auzise însă de nişte biluţe care erau folosite pe post de afrodiziac în Indiile de Est. Dar cum putea să facă rost de ele? Se găseau? Femeile din Indiile de Est şi le introduceau în vagin. Erau făcute dintr-un cauciuc foarte moale şi aveau o suprafaţă delicată ca pielea. După ce erau introduse, luau forma vaginului şi apoi se mişcau după cum se mişca femeia, mulându-se după fiecare încordare a muşchilor şi gâdilând-o mult mai excitant decât degetul sau penisul. Lui Lilith i-

ar fi plăcut să găsească aceste bile şi să le ţină în ea zi şi noapte.

Marianne

Să zicem că sunt matroana unui bordel literar, madama unui grup de scriitori flămânzi care produc literatură erotică pentru a o vinde unui colecţionar. Am fost prima care a început să scrie şi, în fiecare zi, îi dădeam unei femei să-mi dactilografieze frumos textele.

Fata asta, Marianne, era pictoriţă, iar seara dactilografia ca să aibă din ce trăi. Avea părul auriu, ca un halou, ochii albaştri, faţa rotundă, sânii tari şi plini, dar avea tendinţa să-şi ascundă bogăţia trupului în loc să şi-o scoată în evidenţă, s-o mascheze sub hainele ei cu aer boem – jachete largi, fuste de şcolăriţă, pelerine de ploaie. Venea dintr-un orăşel. Îi citise pe Proust, Krafft-Ebing, Marx, Freud.

Şi, bineînţeles, avusese multe aventuri sexuale, însă există un anume tip de aventură în care corpul nu participă cu adevărat. Se minţea singură. Credea că, dacă se lăsa penetrată de bărbaţi, dacă-i mângâia şi dacă făcea toate gesturile aferente, experimenta viaţa sexuală.

Toate astea erau fapte exterioare. Corpul ei era amorţit, încă nu înflorise, încă nu se maturizase. Nimic n-o atinsese foarte profund. Încă era virgină. Am simţit asta din momentul în care a intrat în cameră. Ar fi recunoscut că e rece, frigidă, la fel de repede cum ar fi recunoscut un soldat că e fricos. Însă am psihanalizat-o pe loc.

Când i-am dat povestirile erotice să mi le dactilografieze, n-am putut să nu mă întreb în ce

măsură o vor atinge. Pe lângă curaj şi curiozitate intelectuală, exista în ea o pudoare fizică pe care cu niciun preţ nu voia s-o trădeze şi de care îmi dădusem seama accidental, când descoperisem că nu făcuse niciodată nudism şi că numai gândul la aşa ceva o intimida.

O obseda amintirea unei seri petrecute cu un bărbat căruia nu-i răspunsese iniţial, dar care mai apoi, când era pe punctul de a ieşi din atelierul ei, o lipise cu forţa de un perete, îi ridicase un picior şi se împinsese în ea. Ciudat e că atunci nu simţise nimic, dar mai târziu, de fiecare dată când îi revenea în minte această imagine, se înfierbânta şi nu mai avea stare. I se înmuiau picioarele şi ar fi dat orice să simtă din nou acel corp masiv împingându-se în ea, pironind-o de perete fără să-i lase nicio scăpare şi apoi posedând-o.

Într-o zi, a întârziat să-mi aducă textele. M-am dus la atelierul ei şi am bătut la uşă. N-a răspuns nimeni. Am împins uşa şi am intrat. Era posibil ca Marianne să fi ieşit cu vreun comision.

M-am îndreptat către maşina de scris ca să văd cum mergea treaba şi am văzut un text pe care nu l-am recunoscut. M-am gândit că poate începusem să uit ce scriam. Dar n-aveam cum. Acela nu era textul meu. Am început să citesc. Atunci am înţeles.

În toiul lucrului, pe Marianne o cuprinsese dorinţa de a-şi scrie propriile experienţe. Iată ce scrisese:

„Există lucruri pe care le citeşti şi care te fac să-ţi dai seama că n-ai trăit nimic, că n-ai simţit nimic, că n-ai experimentat nimic până în acel

moment. Acum înţeleg că majoritatea lucrurilor care mi s-au întâmplat au fost clinice, anatomice. A fost vorba de sexe care se atingeau, care se împreunau, dar fără nicio scânteie, fără nimic sălbatic sau senzaţional. Cum pot ajunge să trăiesc aşa ceva? Cum pot începe *să simt – să simt*? Vreau să mă îndrăgostesc atât de tare încât simpla lui vedere, chiar din capătul străzii, să mă zdruncine şi să mă pătrundă, să mă facă să tremur şi să mi se taie picioarele, să mă înmoaie şi să-mi înfierbânte sexul.

Aşa vreau să mă îndrăgostesc, atât de tare încât numai gândul la el să-mi provoace un orgasm.

Azi de dimineaţă, în timp ce pictam, am auzit un ciocănit la uşă. Am mers să deschid şi în prag stătea un tânăr foarte atrăgător care, deşi părea timid şi fâstâcit, mi-a plăcut imediat.

S-a strecurat în atelier, nu s-a uitat nici în stânga, nici în dreapta, m-a fixat cu privirea implorator şi mi-a spus:

— M-a trimis un prieten. Tu eşti pictoriţă; vreau să lucrezi ceva pentru mine. Mă întreb dacă ai vrea… vrei?

Vorbea încâlcit. Roşea. Era timid ca o femeie, mi-am spus.

I-am zis:

— Ia loc, gândindu-mă că aşa îl mai liniştesc puţin.

Atunci mi-a văzut lucrările. Erau abstracte. Mi-a spus:

— Dar ştii să desenezi şi siluete realiste, nu?

— Sigur că ştiu.

I-am arătat desenele.

— Sunt foarte puternice, mi-a spus, căzând într-un fel de transă în faţa unuia dintre ele, reprezentând un atlet musculos.

— Voiai să-ţi fac portretul?

— Ei bine, da – da şi nu. Vreau un portret. În acelaşi timp, portretul pe care-l vreau eu e un pic mai neobişnuit… nu ştiu dacă vei fi de acord.

— Cu ce să fiu de acord? l-am întrebat.

— Păi, i-a scăpat în cele din urmă, ai vrea să-mi faci un portret de genul ăsta? Şi a ridicat desenul cu atletul nud.

Se aştepta la o reacţie din partea mea. Mă obişnuisem atât de tare cu nuditatea masculină la şcoala de arte încât am zâmbit, văzându-l atât de sfios. Nu mi s-a părut c-ar fi fost ceva ciudat în cererea lui, deşi un model dezbrăcat care plătea pentru asta părea într-adevăr o raritate. Asta era tot ce putusem să observ şi i-am spus şi lui. Între timp, folosindu-mi spiritul de observaţie caracteristic pictorilor, i-am studiat ochii violeţi, părul fin, pufos şi auriu de pe mâini, puful de pe lobul urechii. Avea aerul unui faun şi stilul evaziv al unei femeiuşti, iar toate astea mă atrăgeau.

În ciuda timidităţii, avea un aer sănătos şi aristocratic. Degetele îi erau fine şi mlădioase. Avea o ţinută frumoasă. Am dat dovadă de entuziasm profesional, ceea ce a părut că-i face plăcere şi că-l încurajează.

Mi-a spus:

— Vrei să începem acum? Am nişte bani la mine, pot să aduc restul mâine.

I-am arătat un colţ al camerei unde era un

paravan după care-mi ţineam hainele şi ascunsesem lavaboul. Însă el şi-a întors ochii violeţi spre mine şi mi-a spus inocent:

— Pot să mă dezbrac aici?

Am fost uşor încurcată, dar i-am spus că da. Mi-am făcut de lucru aducând hârtia de desen şi cărbunele, mutând un scaun şi ascuţindu-mi instrumentele. Mi se părea că se dezbrăca neobişnuit de încet, că aştepta ca eu să-l urmăresc. M-am uitat la el pătrunzător, cu cărbunele în mână, ca şi când mi-aş fi început studiul.

Se dezbrăca uluitor de conştient de acest act, ca şi când ar fi fost o ocupaţie în sine, un ritual. O dată m-a privit fix în ochi şi mi-a zâmbit, arătându-şi dinţii egali, iar pielea îi era atât de fină încât capta lumina care se scurgea pe fereastra uriaşă, purtând-o ca pe o ţesătură de satin.

În acel moment, cărbunele din mâna mea a prins viaţă şi m-am gândit că ar fi o adevărată plăcere să desenez silueta acestui tânăr ca şi cum l-aş mângâia. Îşi scosese haina, cămaşa, pantofii, ciorapii. Mai rămăseseră doar pantalonii. Şi-i ţinea la fel cum o dansatoare exotică îşi ţine faldurile rochiei, continuând să mă privească. Încă nu puteam înţelege acel licăr de plăcere care-i însufleţea faţa.

Apoi s-a aplecat, şi-a desfăcut cureaua, iar pantalonii i-au alunecat. Stătea în faţa mea complet gol, într-o stare de excitaţie sexuală mai mult decât evidentă. Când mi-am dat seama, a urmat un moment de suspans. Dacă protestam, pierdeam banii de care aveam atâta nevoie.

Am încercat să-i citesc privirea. Părea să spună:

— Nu te supăra. Iartă-mă!

Aşadar, am încercat să-l desenez. A fost o experienţă bizară. Câtă vreme îi desenam capul, gâtul, braţele, totul mergea bine. Dar în momentul în care privirea îmi aluneca pe restul trupului, îmi dădeam seama de felul în care mă afectează. Sexul lui avea un tremur aproape imperceptibil. Aproape că eram tentată să-i schiţez umflătura la fel cum îi schiţasem genunchiul. Însă virgina retractilă din mine era tulburată. Îmi spuneam că trebuie să desenez încet şi atent, să văd dacă-mi trece criza, altfel era posibil să încerce să-şi astâmpere pofta agăţându-se de mine. Dar nu, tânărul n-a făcut nicio mişcare. Era transpus şi satisfăcut. Numai eu eram tulburată fără să ştiu de ce.

Când am terminat, s-a îmbrăcat liniştit, părând complet stăpân pe sine. S-a îndreptat către mine, mi-a strâns mâna şi mi-a spus:

— Pot să vin şi mâine, la aceeaşi oră?”

Manuscrisul se terminase aici, iar Marianne a intrat curând în atelier, zâmbind.

— Nu-i aşa c-a fost o aventură stranie?

— Aşa e, dar aş vrea să-mi spui cum te-ai simţit după ce a plecat.

— După aceea, mi-a mărturisit ea, m-am simţit excitată toată ziua, când îmi aminteam de corpul lui şi de penisul sculptural, întărit. M-am uitat la desenele mele şi într-unul i-am completat imaginea. Eram de-a dreptul chinuită de dorinţă. Dar pe un astfel de bărbat nu-l interesează decât

să fie *privit*.

Asta ar fi putut rămâne o simplă aventură, dar pentru Marianne devenise mult mai importantă. Îmi dădeam seama că ajunsese obsedată de tânăr. În mod evident, la a doua şedinţă, lucrurile s-au repetat. Nu şi-au spus nimic. Marianne nu afişa nicio emoţie. El părea a nu fi conştient de plăcerea pe care i-o trezea privirea ei. Cu fiecare zi, ea descoperea alte şi alte minuni. Fiecare detaliu al corpului acestui bărbat era perfect. Ce bine-ar fi fost dacă şi el ar fi arătat un cât de mic interes faţă de detaliile corpului femeii, însă n-o făcea. Iar Marianne slăbea văzând cu ochii şi se sfârşea de dor.

O mai afecta şi faptul că trebuia să copieze încontinuu aventurile altor oameni, pentru că acum toţi cei care scriau în grupul nostru îi dădeau manuscrise, căci Marianne era o dactilografă de încredere. În fiecare noapte, micuţa Marianne stătea aplecată peste maşina de scris, cu sânii ei copţi şi grei, şi dactilografia cuvinte fierbinţi în care erau turnate scene senzuale, violente. Anumite scene o incitau mai mult decât altele.

Îi pl, acea violenţa. Aşa se face că, pentru ea, situaţia creată cu tânărul era însăşi întruchiparea imposibilităţii. Nu-i venea să creadă că putea să stea acolo atât de excitat, savurând pur şi simplu felul în care ea îl fixa, ca şi când l-ar fi mângâiat.

Cu cât era el mai pasiv şi mai reţinut, cu atât îşi dorea ea mai mult să-l violenteze. Visa să-i forţeze voinţa, dar cum putea cineva să forţeze voinţa unui bărbat? Din moment ce nu-l putea

ispiti prin prezenţa ei, cum putea să-l facă s-o dorească?

Voia ca el să adoarmă şi aşa să-l poată mângâia, iar el s-o posede semiconştient, pe jumătate adormit. Sau visa ca el să intre în atelier în timp ce ea se dezbrăca şi să se înfierbânte la vederea trupului ei.

O dată, în timp ce-l aştepta, a încercat să lase uşa întredeschisă, dar el a întors capul şi şi-a făcut de lucru cu o carte.

Era imposibil să-l stârneşti altfel decât privindu-l. Iar Marianne ajunsese să-l dorească nebuneşte. Desenul era aproape gata. Cunoştea fiecare părticică din corpul lui, culoarea pielii, atât de aurie şi de luminoasă, fiecare contur al muşchilor şi, mai ales, sexul, sexul lui aflat într-o erecţie perpetuă, catifelat, neted, ţeapăn şi ispititor.

S-a apropiat de el ca să aranjeze un carton care avea rolul de a arunca reflexe mai puternice sau mai multe umbre pe trupul lui. În cele din urmă, nu s-a mai putut controla şi a căzut în genunchi în faţa sexului în erecţie. Nu l-a atins, doar s-a uitat la el şi a murmurat:

— Cât e de frumos!

Scena l-a afectat în mod vizibil. Sexul i s-a întărit şi mai mult. Marianne a îngenuncheat foarte aproape de el – aproape că-l putea atinge cu gura –, dar din nou, n-a spus decât:

— Cât e de frumos!

Cum el nu făcea nicio mişcare, ea s-a apropiat, şi-a întredeschis buzele şi delicat, cât se poate de delicat, a atins vârful penisului cu limba.

El nu s-a retras. A continuat să-i urmărească expresia feţei şi felul în care limba i se rotea mângâindu-l şi încercând să-l excite.

L-a lins delicat, cu blândeţea unei pisici, după care şi-a strecurat vârful în gură şi şi-a strâns buzele în jurul lui. L-a simţit tremurând.

S-a abţinut să facă mai mult, de teamă că se va lovi de un refuz. Iar în momentul în care s-a oprit, el n-a încurajat-o să continue. Părea mulţumit. Marianne a simţit că asta era tot ce putea să-i ceară. A sărit în picioare şi s-a întors la lucru. Pe dinăuntru, fierbea. Prin faţa ochilor îi treceau imagini violente. Îşi aducea aminte de filmele ieftine pe care le văzuse la Paris, cu trupuri rostogolindu-se în iarbă, degete care frământau carnea, chiloţi albi smulşi de mâini pline de dorinţă, mângâieri, mângâieri şi plăcere, plăcerea care le făcea trupurile să se mlădieze şi să se încolăcească, plăcerea care li se scurgea pe trupuri ca apa şi care le cuprindea vintrele şi şoldurile asemenea unui val, făcându-le să se unduiască, sau care li se scurgea pe şira spinării ori pe picioare.

Dar ea s-a controlat, folosindu-şi intuiţia, care-i spune unei femei care sunt preferinţele bărbatului pe care ea îl doreşte. El a rămas în transă, cu sexul erect, cu trupul tremurând uşor la răstimpuri, ca şi cum ar fi fost străbătut de fiori de plăcere, la amintirea buzelor ei care se deschideau blând ca să-i atingă penisul catifelat.

A doua zi, Marianne a repetat scena căderii în adoraţie, momentul de extaz la vederea frumuseţii sexului. A îngenuncheat din nou şi s-a

rugat în faţa acelui falus straniu, care nu cerea altceva în afară de admiraţie. L-a lins din nou, cu pricepere şi pasiune, stârnindu-i bărbatului frisoane de plăcere care i se răspândeau în tot corpul, l-a sărutat, cuprinzându-l cu buzele ca pe un fruct nemaivăzut, iar el a tremurat ca şi data trecută. Apoi, spre surprinderea ei, o picătură dintr-un lichid alb-lăpos şi sărat – precursorul extazului? – i s-a dizolvat în gură, aşa că a început să apese mai tare şi să-şi plimbe limba peste el mai energic.

Când a văzut că e topit de plăcere, s-a oprit, gândindu-se că, dacă-i refuza finalul, se putea să facă şi el un pas pentru a-şi satisface dorinţa. Iniţial, n-a schiţat niciun gest. Sexul îi fremăta şi era chinuit de dorinţă, după care femeia a văzut uluită că-şi duce mâna către sex, ca şi cum ar fi avut de gând să se satisfacă singur.

Pe Marianne a apucat-o disperarea. I-a dat mâna la o parte, i-a luat sexul în gură, i-a cuprins cu ambele mâini părţile sensibile, l-a mângâiat şi l-a sorbit până când a ejaculat.

Bărbatul s-a aplecat peste ea cu recunoştinţă şi i-a spus:

— Eşti prima femeie, prima femeie, prima femeie…

Fred s-a mutat în atelier. Dar, după cum îmi explicase Marianne, nu trecuse de stadiul în care îi accepta mângâierile. Stăteau întinşi în pat, goi, iar Fred se purta ca şi când ea ar fi fost complet asexuată. Îi accepta tributurile plin de mărinimie, dar pe ea o lăsa nesatisfăcută. Tot ce făcea era să-i pună mâna între picioare. În timp ce ea-l

dezmierda cu gura, mâinile lui îi deschideau sexul ca pe o floare în care căuta pistilul. Când îi simţea contracţiile, îi mângâia despicătura care palpita. Marianne putea să-i răspundă, însă, pe undeva, mângâierile acelea nu-i satisfăceau foamea de corpul şi de sexul lui şi tânjea să fie posedată complet, să fie penetrată.

I-a venit ideea să-i arate manuscrisul pe care-l dactilografia. S-a gândit că asta ar fi putut să-l incite. S-au întins în pat şi l-au citit împreună. El rostea cuvintele cu voce tare şi-i făcea plăcere. Insista asupra descrierilor. Le citea şi le recitea, îşi scotea iar hainele şi-şi arăta corpul, dar indiferent de cât de tare era excitat, nu făcea mai mult de atât.

Marianne voia să-l convingă să meargă la psihanalist. I-a povestit cât de mult o eliberase pe ea analiza. El a ascultat-o, dar a respins ideea. L-a provocat să scrie la rândul lui, să-şi pună pe hârtie experienţele.

La început a fost timid, i-a fost ruşine. Apoi, aproape pe furiş, a început să scrie, folosind un creion tocit şi ascunzând paginile de ea atunci când intra în cameră, de parcă ar fi fost nişte mărturisiri criminale. Numai printr-o întâmplare a reuşit Marianne să citească ce scrisese misteriosul ei iubit. El avea nevoie urgentă de bani. Îşi amanetase maşina de scris, paltonul şi ceasul, aşa că nu mai avea nimic.

Nu putea s-o lase pe Marianne să aibă grijă de el. Şi aşa îşi obosea ochii dactilografiind, muncea până noaptea târziu şi niciodată nu câştiga mai mult decât îi trebuia pentru chirie şi

un pic de mâncare. Aşa că s-a dus la colecţionarul căruia îi ducea Marianne manuscrisele şi şi-a oferit propriile pagini spre vânzare, scuzându-se pentru faptul că erau scrise de mână. Neputând să-i descifreze scrisul, colecţionarul, în neştiinţa lui, i le-a dat lui Marianne să le dactilografieze.

Aşa se face că Marianne s-a trezit cu manuscrisul iubitului ei în braţe. L-a devorat înainte să se apuce de lucru, neputându-şi învinge curiozitatea, încercând să descopere secretul pasivităţii lui. Iată ce a citit:

„De cele mai multe ori, viaţa sexuală e un mare secret. Toţi conspiră s-o facă astfel. Nici măcar cei mai buni prieteni nu-şi împărtăşesc detaliile vieţii lor sexuale. Trăiesc aici, cu Marianne, într-o atmosferă ciudată. Tot ce discutăm, tot ce citim sau scriem are legătură cu sexul.

Îmi amintesc un incident pe care aproape că-l uitasem. S-a întâmplat când aveam cincisprezece ani şi eram încă inocent într-ale iubirii trupeşti. Familia mea luase un apartament la Paris, care avea multe balcoane cu geam. În timpul verii, obişnuiam să umblu gol prin cameră. O dată am făcut asta cu geamurile deschise şi atunci am observat că, de pe partea opusă, mă urmărea o femeie.

Stătea la ea pe balcon, studiindu-mă fără strop de pudoare, şi ceva m-a îndemnat să mă prefac că n-o observasem. Mi-a fost teamă că, dacă şi-ar fi dat seama că am observat-o, ar fi plecat.

Faptul că mă ştiam privit îmi provoca o

plăcere extraordinară. Mă plimbam de colo-colo sau stăteam în pat. Ea nu se mişca niciodată. Am repetat acest scenariu în fiecare zi, timp de o săptămână, iar în ziua a treia am avut o erecţie.

Oare putea să bage de seamă de peste drum, să observe? Am început să mă ating, simţind tot timpul cât de atentă era la fiecare gest al meu. Mă scăldam într-o stare de excitaţie delicioasă. Cum stăteam întins, îi puteam admira rotunjimea formelor. Mă jucam cu sexul, uitându-mă fix la ea, şi până la urmă m-am excitat atât de tare încât am ejaculat.

Femeia continua să mă urmărească. Oare avea să dea vreun semn? O excita să se uite la mine?

Era posibil s-o fi excitat. A doua zi, am aşteptat cu nerăbdare s-o zăresc din nou. Şi-a făcut apariţia la aceeaşi oră, stând în balcon şi uitându-se la mine. De la distanţa aceea nu puteam să-mi dau seama dacă zâmbea sau nu. M-am întins din nou în pat.

Deşi eram vecini, n-am încercat să ne întâlnim niciodată faţă-n faţă. Tot ce-mi amintesc e plăcerea pe care o simţeam atunci, o plăcere pe care nicio alta n-a putut-o egala. Numai când îmi amintesc de acea perioadă mă excit. Într-un fel, Marianne îmi oferă cam acelaşi gen de plăcere. Ador s-o simt cum mă priveşte cu nesaţ, cum mă admiră, cum mă venerează”.

Când a citit aceste lucruri, Marianne a simţit că n-o să poată niciodată să-l scoată din pasivitatea lui. A plâns un pic, pentru că se simţea trădată ca femeie. Cu toate astea, îl iubea. Era

sensibil, tandru, delicat. Nu-i rănise niciodată sentimentele. Nu era tocmai protector, dar îi era ca un frate şi-i înţelegea stările. O trata ca pe artistul familiei, o respecta pentru faptul că picta, îi căra pânzele, voia să-i fie de ajutor.

Ea ţinea un curs de desen. Lui îi plăcea s-o însoţească dimineaţa, sub pretextul că îi duce planşele. Dar, în scurt timp, Marianne şi-a dat seama că scopul lui era altul. Se interesa cu ardoare de modele. Nu de ele în sine, ci de experienţa de a poza. Voia să fie model.

Atunci Marianne n-a mai putut răbda. Dacă n-ar fi simţit plăcere sexuală atunci când era privit, probabil că n-ar fi deranjat-o. Dar, ştiind toate astea, ar fi fost ca şi când l-ar fi oferit întregii clase. Ea n-a putut suporta ideea. S-au certat aprins.

Dar el era obsedat de acest gând şi, până la urmă, a intrat în rândul modelelor. În ziua aceea, Marianne a refuzat să vină la curs. A rămas acasă şi a plâns ca o femeie geloasă care ştie că iubitul ei e cu altă femeie.

A urlat. A făcut bucăţi desenele cu el, ca şi când i-ar fi sfâşiat imaginea, să n-o mai vadă în faţa ochilor, imaginea corpului său auriu, neted, perfect. Chiar dacă studenţii erau indiferenţi faţă de modele, el reacţiona la simpla lor privire, iar Marianne nu putea suporta aşa ceva.

Această îndeletnicire a lui a început să-i îndepărteze. Era ca şi cum cu cât viciul lui îi oferea mai multă plăcere, cu atât el i se abandona mai aprig, căutându-l fără încetare.

În scurtă vreme, s-au înstrăinat cu totul. Iar

Marianne a rămas singură, să ne dactilografieze povestirile erotice.

Femeia cu văl într-o seară, George a intrat într-un bar suedez unde-i plăcea să meargă şi s-a aşezat la o masă, să se bucure de seara lui liberă. La masa vecină a observat un cuplu foarte distins şi stilat, bărbatul îmbrăcat îngrijit, elegant, iar femeia toată în negru, cu un văl care-i acoperea faţa radioasă şi bijuterii în culori sclipitoare. Amândoi îi zâmbeau. Nu-şi spuneau nimic, ca şi când s-ar fi ştiut de când lumea şi nu mai aveau nevoie de cuvinte.

Toţi trei urmăreau ce se petrecea la bar – câteva perechi care beau împreună, o femeie singură, un bărbat în căutare de aventuri – şi cu toţii păreau că se gândesc la acelaşi lucru.

În cele din urmă, bărbatul acela elegant a intrat în vorbă cu George, care acum avea ocazia s-o studieze atent pe femeie, găsind-o şi mai frumoasă. Dar tocmai când se aştepta să li se alăture şi ea în conversaţie, aceasta i-a spus partenerului său ceva ce George n-a reuşit să priceapă, a zâmbit şi s-a retras.

George s-a simţit brusc deprimat. Îi pierise tot cheful. Şi în plus, nu avea decât câţiva dolari de cheltuit, aşa că nu putea să-l invite pe celălalt la un pahar, căutând să mai afle câte ceva despre femeie. Spre mirarea lui, străinul a fost cel care s-a întors spre el şi i-a spus:

— Ce zici, vrei să bem un pahar împreună?

George a acceptat. Conversaţia a evoluat de la discuţia despre hotelurile din sudul Franţei la momente de sinceritate, în care George a

mărturisit că era cam strâmtorat. Ca răspuns, celălalt a insinuat că era extrem de uşor să câştigi bani. Însă n-a continuat. L-a făcut pe George să mărturisească ceva mai multe.

George, ca mulţi bărbaţi, avea următoarea meteahnă: când devenea mai expansiv, îi plăcea să-şi povestească isprăvile. Şi întotdeauna vorbea ambiguu despre toate astea. Lăsa să se creadă că, de fiecare dată când ieşea din casă, dădea nas în nas cu aventura, că nu ducea niciodată lipsă de o seară sau de o femeie interesantă.

Celălalt îl asculta şi zâmbea.

Când George a terminat de vorbit, străinul i-a spus:

— Exact cum mi-am închipuit din clipa în care te-am văzut! Tu eşti omul de care am nevoie. Mă confrunt cu o problemă cât se poate de delicată. Ceva absolut nemaiîntâlnit. Nu ştiu dacă ai avut prea mult de-a face cu femei dificile, nevrotice. N-ai avut, aşa-i?

Îmi dau seama că nu din ce-mi povesteşti. Ei bine, eu am avut. Poate că le atrag în chip deosebit. Chiar acum sunt într-o situaţie foarte complicată. Nu prea ştiu cum o să ies din ea. Am nevoie de ajutorul tău. Spui că eşti strâmtorat. Uite, îţi propun o cale cât se poate de plăcută de a face rost de bani. Ascultă-mă cu atenţie. E vorba de o femeie bogată şi extrem de frumoasă, de fapt, perfectă. Ar fi putut să fie iubită cu credinţă de oricine i-ar fi plăcut, să se mărite cu oricine ar fi poftit. Atâta doar că e victima unei greşeli perverse a naturii – nu-i plac decât necunoscuţii.

— Dar toată lumea iubeşte necunoscutul, a

spus George, gândindu-se imediat la călătorii, întâlniri neaşteptate, situaţii inedite.

— Nu, nu în sensul în care o face ea. N-o interesează decât bărbaţii pe care nu i-a văzut şi nu-i va mai vedea niciodată. Dar pentru un astfel de bărbat, ar face totul.

George murea să întrebe dacă femeia era cea care stătuse cu el la masă. Dar nu îndrăznea. Omul părea mai degrabă torturat de faptul că trebuia să-i spună aşa ceva şi, în acelaşi timp, îmboldit să spună povestea. A continuat:

— Trebuie să veghez asupra fericirii acestei femei. Aş face orice pentru ea. Mi-am dedicat întreaga viaţă satisfacerii capriciilor ei.

— Înţeleg, a spus George. Şi eu aş simţi acelaşi lucru.

— Ei bine, a spus străinul acela elegant, dacă ai vrea să vii cu mine, probabil că ţi-ai rezolva greutăţile financiare pentru o săptămână şi ţi-ai satisface în acelaşi timp şi nevoia de aventură.

George s-a îmbujorat de plăcere. Au plecat împreună. Bărbatul a chemat un taxi. În taxi, i-a dat lui George cincizeci de dolari. Apoi i-a spus că trebuie să-l lege la ochi, ca să nu vadă casa la care mergeau şi nici strada, din moment ce nu trebuia să repete niciodată această experienţă.

George fierbea de curiozitate, era asaltat de imagini cu femeia de la bar şi, în fiecare clipă, îi vedea gura fierbinte şi ochii arzători în spatele vălului. Părul îi plăcuse în mod deosebit. Îi plăcea părul greu care trăgea chipul în jos ca o dulce povară, înmiresmată şi preţioasă. Era una dintre fixaţiile lui.

Călătoria nu a durat mult. A intrat bucuros în acest joc ciudat. Înainte să coboare din taxi, străinul i-a scos legătura de la ochi, ca să nu atragă atenţia şoferului sau portarului, dar, prevăzător, contase pe strălucirea fantastică a luminilor de la intrare, care l-au orbit complet pe George. Nu vedea nimic în afară de lumini strălucitoare şi de oglinzi.

A păşit într-una dintre cele mai somptuoase încăperi pe care le văzuse vreodată – totul era alb, plin de oglinzi, de plante exotice, de mobilă aleasă, tapetată cu damasc şi completată de un covor atât de moale încât nici nu li se auzeau paşii. A fost condus dintr-o cameră în alta, fiecare de altă nuanţă, toate pline de oglinzi, aşa că şi-a pierdut complet simţul orientării. Până la urmă, au ajuns la ultima. A tras adânc aer în piept.

Se afla într-un dormitor cu un pat cu baldachin. Pe podea erau împrăştiate blănuri, la ferestre erau perdele diafane şi oglinzi, foarte multe oglinzi. Era fericit că putea suporta propria imagine reflectată de sute de ori, imaginea unui bărbat atrăgător reprodusă la nesfârşit, a unui bărbat pe care misterul situaţiei îl făcuse să fiarbă de nerăbdare şi să radieze ca niciodată. Oare ce puteau însemna toate astea? Nu avea timp să se întrebe.

Femeia pe care o cunoscuse la bar a intrat în cameră şi, de cum a intrat, bărbatul care-l condusese a dispărut.

Îşi schimbase rochia. Purta un veşmânt de satin răvăşitor, care-i lăsa umerii goi şi care era încreţit numai cât să nu cadă de pe ea. George

avea senzaţia că rochia îi va aluneca la prima mişcare, că se va desprinde de ea ca o teacă strălucitoare, din care va ieşi la iveală pielea ei lucioasă, care strălucea la fel ca satinul şi era tot atât de fină la pipăit.

Trebuia să-şi păstreze calmul. Nu-i venea să creadă că această femeie frumoasă i se dăruia lui, unui străin.

Se şi intimidase. Ce aştepta de la el? Ce căuta? Să-i satisfacă vreo dorinţă neîmplinită?

Avea numai o noapte la dispoziţie pentru a-şi demonstra calităţile de amant. Urma să n-o mai vadă niciodată. Era însă posibil să ghicească secretul firii ei şi să n-o posede doar o dată. Se întreba câţi bărbaţi ajunseseră în acea cameră.

Era foarte frumoasă, cu trăsături dulci şi catifelate. Ochii îi erau negri şi umezi, gura îi strălucea, pielea reflecta lumina. Trupul îi era perfect cizelat. Avea contururile incisive ale unei femei zvelte, dar mai avea şi ceva de fruct copt, extrem de provocator.

Era foarte subţire în talie şi din cauza asta sânii păreau şi mai rotunzi. Spatele i părea de dansatoare şi fiecare unduire îi scotea în evidenţă formele ademenitoare ale şoldurilor. I-a zâmbit. Gura-i moale şi cărnoasă era întredeschisă. George s-a apropiat şi şi-a lipit buzele de umărul ei gol. Nimic nu se putea compara cu fineţea pielii ei. Ce tentaţie, să-i tragi rochia fragilă de pe umeri şi să-i dezgoleşti sânii, pe care satinul se mula perfect! Ce tentaţie s-o dezbraci imediat!

Dar George intuia că nu putea să abordeze atât de direct o astfel de femeie, că avea nevoie de

subtilitate şi îndemânare. Niciodată nu-şi studiase fiecare gest şi nici nu-l lustruise cu atâta atenţie şi meşteşug. Era hotărât să transforme ocazia într-un lung asediu şi, cum nici ea nu dădea vreun semn că s-ar grăbi, a continuat să adulmece în preajma umerilor ei goi, respirând vagi urme ale parfumului minunat pe care-l răspândea corpul ei.

Ar fi putut s-o posede atunci, pe loc, atât de tare îl vrăjise, dar voia ca ea să-i dea mai întâi un semn, o voia înfierbântată, nu pasivă şi moale ca ceara în mâinile lui.

Părea incredibil de rezervată şi de supusă, dar nu simţea nimic. Pielea nu-i părea înfiorată de niciun tremur şi, chiar dacă buzele îi erau întredeschise ca pentru un sărut, nu răspundea la niciunul.

Stătea lângă pat, fără să scoată o vorbă. El şi-a trecut mâinile peste formele ei satinate, ca şi când ar fi vrut să le cunoască. Gestul a lăsat-o complet rece. A alunecat uşor în genunchi şi i-a sărutat şi mângâiat corpul. Degetele lui simţeau că nu mai avea nimic pe sub rochie. A condus-o până la marginea patului, iar ea s-a aşezat. I-a scos papucii. I-a prins tălpile în palme.

Ea i-a zâmbit, blând şi seducător. George i-a sărutat tălpile, în timp ce mâinile i se strecurau pe sub faldurile rochiei, pipăindu-i picioarele fine până spre coapse.

L-a lăsat să-i mângâie tălpile, care acum se odihneau pe pieptul lui, în timp ce el îşi plimba mâinile în sus şi-n jos pe picioarele ei, pe sub rochie. Dacă pe picioare pielea era atât de fină, cum era oare în vecinătatea sexului, unde părea

întotdeauna atât de delicată? îşi ţinea coapsele lipite una de alta, aşa că el nu şi-a mai putut continua explorarea. S-a ridicat şi s-a aplecat peste ea s-o sărute. Cum stătea culcată pe spate, şi-a deschis uşor picioarele.

El i-a cutreierat tot trupul cu mâinile, ca şi când ar fi vrut să-i înfierbânte fiecare centimetru de piele doar atingând-o şi, înainte de a încerca să-i strecoare mâna între picioare, a mângâiat-o din nou, de la umeri până-n tălpi, iar femeia şi-a mai desfăcut un pic picioarele, cât să poată el să-i pipăie sexul.

Părul îi era răvăşit de atâtea săruturi, iar rochia îi căzuse de pe umeri, dezvelindu-i pe jumătate sânii. El i-a tras-o în jos cu gura, descoperind sânii pe care îi aşteptase, ademenitori, tari, cu pielea nemaipomenit de fină şi sfârcurile trandafirii, ca ale unei fete tinere.

Aproape că-i venea s-o lovească, văzând-o atât de apatică. Mângâierile îl înfierbântau pe el, nu pe ea. Când îl atingea cu degetul, sexul ei era rece şi moale, docil, dar lipsit de orice vibraţie.

George începuse să se gândească dacă nu cumva secretul acestei femei era tocmai faptul că nu putea fi aţâţată. Dar n-avea cum să fie asta. Corpul ei respira senzualitate. Pielea era atât de sensibilă, gura atât de plină. Părea imposibil să nu poată simţi nimic. Acum o răsfăţa încontinuu cu mângâieri de vis, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume să aştepte ca flacăra din ea să se aprindă.

Peste tot erau oglinzi care multiplicau imaginea femeii zăcând întinsă cu rochia căzută

de pe sâni, cu gambele goale atârnând din pat şi cu picioarele uşor depărtate sub rochie.

Trebuia să-i sfâşie rochia, să se întindă lângă ea în pat, să-i simtă corpul lipit de al lui. A început să-i tragă rochia în jos, iar ea l-a ajutat. Corpul ei a ieşit la iveală cum a ieşit Venus din spuma mării. A ridicat-o cât să stea complet întinsă, iar gura lui nu înceta să-i sărute fiecare parte a corpului.

Apoi s-a petrecut ceva ciudat. Când s-a aplecat să-şi înfrupte privirea din imaginea sexului ei, cu nuanţa lui trandafirie, pe ea a trecut-o un fior, iar George aproape a ţipat de fericire.

Femeia a murmurat:

— Scoate-ţi hainele.

El s-a dezbrăcat. Era conştient de impactul pe care-l avea atunci când era gol. Se simţea mult mai în largul lui astfel, pentru că făcuse atletism, înot, alpinism şi avea o bună rezistenţă fizică. Ştia că avea şanse mari să-l placă.

Se uita la el. Îl plăcea? îi răspundea când se apleca deasupra ei? Nu putea spune. O dorea atât de mult încât nu mai putea de nerăbdarea de-a o atinge cu vârful penisului, dar ea l-a oprit. Voia să i-l sărute şi să i-l mângâie. Şi-a pus în practică intenţiile cu multă pricepere, aşa că s-a trezit cu ea întoarsă cu fundul spre faţa lui, cât să-i vină bine s-o atingă şi s-o sărute la rându-i.

Murea de dorinţă să-i exploreze şi să-i sărute fiecare colţişor al trupului. Şi-a strecurat două degete în vaginul ei şi i l-a deschis, şi-a desfătat privirea cu pielea sclipitoare, cu mierea care se scurgea uşor, cu părul care se cârlionţa în jurul degetelor lui. Gura îi devenise din ce în ce mai

lacomă, ca şi cum s-ar fi transformat într-un organ sexual, şi-i plăcea atât de mult să o posede, că dacă ar fi continuat să-i dezmierde carnea cu limba, ar fi atins o plăcere absolut necunoscută. Pe măsură ce muşca din ea cu asemenea delicii, a simţit-o din nou înfiorată de o undă de plăcere. A dat-o la o parte de pe sexul lui, ca nu cumva să aibă parte de plăcerea maximă în timp ce doar îl săruta şi să-l păcălească în momentul în care va ajunge să-i simtă penisul înăuntru. Era ca şi cum gustul cărnii le stârnise amândurora o foame de lup. Iar acum, gurile lor se topeau una în cealaltă, căutându-şi limbile neastâmpărate.

Îi fierbea sângele. Se părea că, încet-încet, reuşise s-o aducă unde voia. Ochii îi scăpărau, gura nu i se mai dezlipea de corpul lui. Până la urmă a pătruns-o, în momentul în care, nemaiputând să aştepte, s-a oferit singură, deschizându-şi vulva cu degetele ei frumoase. Chiar şi atunci şi-au amânat plăcerea, iar ea l-a simţit captiv pe deplin.

Apoi a arătat spre oglindă şi a început să râdă:

— Uite, se vede ca şi cum n-am face dragoste, ca şi cum aş sta pur şi simplu pe genunchii tăi, iar tu, ticălosule, tu ai fi avut-o în mine tot timpul şi, uită-te la tine, chiar tremuri. Ah, nu mai suport, nu mai suport să mă prefac că n-am nimic înăuntru! Simt că ard! Mişcă-te chiar acum, mişcă-te!

S-a aruncat peste el ca să se poată undui în jurul penisului, iar acest dans erotic i-a produs o plăcere atât de mare încât a ţipat. În aceeaşi clipă,

şi trupul lui George a fost scuturat de un extaz fulgerător.

În ciuda intensităţii cu care au făcut dragoste, când a plecat, nu l-a întrebat cum îl cheamă şi nici nu i-a cerut să se întoarcă. L-a sărutat uşor pe buzele care aproape îl dureau şi i-a spus să plece. Amintirea acelei seri l-a obsedat luni de zile şi n-a putut să repete experienţa cu nicio altă femeie.

Într-o zi s-a întâlnit cu un prieten care tocmai primise o mulţime de bani pe nişte articole şi îl invitase la un pahar. El i-a spus lui George o poveste spumoasă despre o scenă la care fusese martor. Îşi toca banii fără nicio grijă într-un bar, când s-a apropiat de el un domn foarte distins şi i-a sugerat o modalitate de a-şi petrece timpul, şi anume urmărind o pereche care făcea dragoste, iar cum prietenul lui George chiar era *voyeur*, a acceptat imediat. Fusese dus într-un apartament somptuos, dintr-o casă misterioasă, şi închis într-o cameră slab luminată, unde văzuse o nimfomană făcând dragoste cu un bărbat extrem de bine dotat şi de potent.

Lui George i-a stat inima în loc.

— Descrie-mi-o!

Prietenul lui a descris-o pe femeia cu care George făcuse dragoste, i-a descris până şi rochia de satin. La fel a descris şi patul cu baldachin, şi oglinzile, totul. Prietenul lui George plătise o sută de dolari pentru reprezentaţie, dar ea făcuse toţi banii şi ţinuse patru ore.

Bietul George! Luni întregi s-a ferit de femei. Nu-i venea să creadă că exista o asemenea

perfidie şi prefăcătorie. Ajunsese obsedat de ideea că fiecare femeie care-l invita în apartamentul ei ascundea un spectator în spatele draperiilor.

Elena în timp ce aştepta trenul spre Montreaux, Elena se uita la oamenii din jur, de pe peron. Fiecare călătorie trezea în ea aceeaşi curiozitate şi speranţă pe care le simţi înainte să se ridice cortina la teatru, aceeaşi nelinişte care-ţi face imaginaţia s-o ia razna şi acelaşi entuziasm.

Pusese ochii pe câţiva bărbaţi cu care i-ar fi plăcut să stea de vorbă şi se întreba dacă vor călători cu acelaşi tren sau doar veniseră să-şi ia la revedere de la alţi pasageri. Dorinţele ei erau vagi, poetice. Dacă ar fi fost întrebată din senin ce anume aştepta, probabil că ar fi răspuns: „*Le merveilleux*". Era vorba de o foame pe care n-o putea localiza în nicio zonă a corpului ei. Era adevărat ce-i spusese o cunoştinţă, după ce Elena criticase aspru un scriitor pe care-l întâlnise:

— Nu poţi să-l vezi aşa cum e, nu poţi să vezi pe nimeni aşa cum e. Toţi te vor dezamăgi, pentru că tu aştepţi pe *cineva*.

Într-adevăr, aştepta pe cineva – de fiecare dată când se deschidea o uşă, de fiecare dată când mergea la o petrecere, la orice adunare, de fiecare dată când intra într-o cafenea sau într-o sală de teatru.

Niciunul dintre bărbaţii pe care-i ochise ca posibili companioni agreabili nu s-a urcat în tren. Aşa că a deschis cartea pe care o luase cu ea. Era *Amantul doamnei Chatterley*.

Mai târziu, Elena nu şi-a putut aduce aminte nimic din această călătorie, în afară de o

fierbinţeală teribilă care îi cuprinsese tot corpul, ca şi când ar fi băut o sticlă din cel mai bun vin de Burgundia, şi de o mare întristare, când a descoperit un secret pe care, i se părea, toţi oamenii îl ştiau, în primul rând, a descoperit că nu cunoscuse niciodată senzaţiile descrise de Lawrence şi, în al doilea rând, că dorinţa ei gravita în jurul acestor senzaţii. Dar mai exista un adevăr de care devenise pe deplin conştientă. Ceva îi crease Elenei predispoziţia de a se afla mereu în defensivă în faţa unei posibile experienţe, o permanentă nevoie de a fugi care o îndepărta de scena plăcerii şi de un mod de viaţă expansiv. Fusese în dubiu, de foarte multe ori, şi apoi o luase la goană. Numai ea era de vină pentru tot ceea ce nu trăise, pentru tot ceea ce ignorase.

În ea zăcuse chircită o altă femeie, femeia din cartea lui Lawrence, care ieşise până la urmă la iveală, gata să-l întâmpine pe acel *cineva* cu toate simţurile ei treze, de parcă ar fi pregătit-o o mie de mângâieri pentru această întâlnire.

La Caux, din tren a coborât o altă femeie. Nu era locul de unde i-ar fi plăcut să-şi înceapă călătoria. Caux era un vârf de munte izolat, cu lacul Geneva la poalele lui. Era primăvară, zăpada se topea, iar micul tren care urca panta muntelui îi dădea Elenei o stare de nervozitate: o scotea din minţi lentoarea cu care urca, lentoarea din gesturile elveţienilor, mişcarea alene a animalelor, peisajul static, greoi, când starea ei şi sentimentele care o încercau aveau ceva din tumultul torenţilor abia formaţi.

Nu plănuia să stea foarte mult. Voia doar să

se odihnească până când noua ei carte avea să fie gata pentru publicare.

De la gară, s-a îndreptat către o cabană care arăta ca o căsuţă din poveşti, dar femeia care i-a deschis părea o vrăjitoare. A fixat-o pe Elena cu nişte ochi negri ca tăciunele, după care a invitat-o înăuntru. Elenei i se părea că acea casă fusese construită pentru ea, cu uşile şi mobila mai mici decât ar fi fost normal. Nu era o iluzie, pentru că femeia s-a întors către ea şi i-a spus:

— Am scurtat picioarele scaunelor şi meselor. Îţi place casa mea? îi spun „Căsuţa”[8] – casă mică, pe româneşte.

Elena s-a împiedicat la intrare de un morman de ghete de iarnă, jachete, căciuli de blană, mantale şi beţe. Aceste lucruri căzuseră din debara şi fuseseră lăsate acolo, pe jos. Vasele de la micul dejun erau încă pe masă.

Când urca scările, pantofii vrăjitoarei bocăneau ca nişte saboţi de lemn. Avea o voce groasă, ca de bărbat, iar în jurul buzelor i se arcuia o umbră negricioasă, ca o mustaţă de adolescent. Tonul îi era grav, pătrunzător.

A condus-o pe Elena în camera ei, care dădea într-o terasă compartimentată cu paravane de bambus, completând astfel faţada însorită a casei cu vedere la lac. În curând, Elena se întindea la soare, deşi se temea să facă plajă. Soarele îi stârnea o poftă pătimaşă de viaţă şi o adevărată fervoare de a-şi conştientiza propriul corp. Uneori se mângâia. Acum închidea ochii şi-şi amintea

8 Am păstrat scrierea fonetică a cuvântului românesc pentru a nu diminua savoarea textului şi pentru a respecta intenţiile autoarei.

scene din *Amantul doamnei Chatterley*.

În zilele care au urmat, a început să facă plimbări lungi, întârzia de fiecare dată la masă. Când ajungea, doamna Kazimir o privea nervoasă şi nu scotea niciun cuvânt în timp ce o servea. În fiecare zi, venea cineva să discute cu doamna Kazimir în legătură cu plata ipotecii casei. Era ameninţată cu vânzarea. Mi-am dat seama că, dacă i-ar fi luat casa – carapacea ei de broască-ţestoasă, cochilia ei protectoare –, ar fi murit. În acelaşi timp însă, refuza să cazeze oameni care nu-i plăceau şi nu primea bărbaţi.

Până la urmă, a cedat în faţa unei familii – soţ, soţie şi o fetiţă, care veneau direct de la gară, atraşi de priveliştea fantastică a cabanei Căsuţa. Nu mult după aceea, se găseau pe terasa vecină cu a Elenei, luând micul dejun la soare.

Într-o zi, Elena l-a întâlnit pe bărbat, urcând singur spre vârful muntelui din spatele cabanei. Mergea repede, i-a zâmbit

Elenei când a trecut pe lângă ea, şi a continuat să meargă întins, de parcă l-ar fi fugărit cineva. Îşi scosese cămaşa, să profite din plin de ziua însorită. Elena a văzut un tors superb de atlet, cu pielea bătând în auriu. Avea o figură tinerească, energică, dar părul începea să-i încărunţească. Era ceva neomenesc în ochii lui, în uitătura aceea hipnotică, fixă, ca de îmblânzitor de animale, ceva autoritar şi violent. Elena văzuse aceeaşi expresie la proxeneţii care stăteau la colţ de stradă în Montmartre, cu pălăriile şi eşarfele lor colorate.

Exceptând ochii, bărbatul avea o figură

aristocrată. Mişcările îi erau tinereşti şi inocente. Mergea clătinându-se, ca şi când ar fi fost un pic beat. Toată forţa părea să i se fi concentrat în felul în care o privise pe Elena, după care a zâmbit liniştit, nevinovat, şi a mers mai departe. Elena a rămas uluită de felul în care o privise, iar îndrăzneala acelui bărbat mai că a scos-o din sărite. Însă zâmbetul lui tineresc a risipit efectul pătrunzător al privirii şi i-a lăsat Elenei o impresie confuză, de emoţii pe care nu le putea defini. S-a întors.

Când a ajuns la Căsuţa, era tulburată. Voia să plece. Dorinţa de a-şi lua zborul începea să se facă simţită. Ştia că altfel se expunea unui pericol. Se gândea să se întoarcă la Paris. Până la urmă însă, a rămas.

Într-o zi, dinspre pianul care începea să ruginească la parter, a început să se reverse muzică. Notele uşor false aminteau de pianele din băruleţele întunecoase. Elena s-a trezit zâmbind. Străinul se distra. Ironiza menirea acelui pian, făcându-l să scoată sunete care n-aveau nimic în comun cu aerul lui de îmburghezire stătută sau cu ceea ce cântaseră vreodată la el fetiţele elveţiene cu cozi lungi, împletite.

Dintr-odată, casa a prins viaţă, iar Elena a simţit că vrea să danseze. Pianul s-a oprit, dar înainte de asta, reuşise s-o facă să se învârtă ca o păpuşă cu cheie. Singură pe terasă, se răsucea pe vârfuri ca o sfârlează. S-a trezit din senin că, foarte aproape de ea, aude o voce de bărbat, care-i spune râzând:

— Uite că mai sunt şi oameni vii în casa asta!

O privea prin ochiurile paravanului, iar faţa lui, lipită de împletitura de bambus, arăta ca a unui animal închis în cuşcă.

— Nu vii la o plimbare? a întrebat-o. Locul ăsta e ca un mormânt. E Casa Morţilor. Doamna Kazimir e Talpa Iadului. Ne va transforma în stalactite. Vom avea dreptul la o lacrimă pe oră, atârnată de cine ştie ce tavan boltit, lacrimi-stalactite.

Aşa că Elena şi vecinul ei au coborât împreună. Primul lucru pe care el i-a spus a fost:

— Ai obiceiul să te întorci, să porneşti la plimbare şi apoi să te întorci. Asta-i foarte rău. E prima crimă împotriva vieţii. Eu cred în îndrăzneală.

— Oamenii îşi manifestă îndrăzneala în feluri diferite. Uneori mă întorc, cum bine spui, dar mă duc acasă şi scriu la o carte care va ajunge să-i obsedeze pe cenzori.

— E un mod greşit de a-ţi folosi datele naturale, i-a spus bărbatul.

— Dar după aceea, i-a răspuns Elena, îmi folosesc cartea ca şi cum ar fi dinamită, o plasez acolo unde vreau să aibă loc explozia şi, în felul ăsta, îmi croiesc o cale de acces.

Nici nu apucase bine să termine ce avea de spus, când s-a auzit o explozie undeva în munţi, unde se tăia un drum în stâncă, şi au râs de o asemenea coincidenţă.

— Care vasăzică, eşti scriitoare, i-a spus el. Eu sunt de toate: pictor, scriitor, muzician, vagabond. Nevasta şi copilul sunt închiriaţi temporar, doar de faţadă. Am fost forţat să

folosesc paşaportul unui prieten. Acest prieten n-a avut încotro şi a trebuit să-mi împrumute nevasta şi copilul. Fără ei, n-aş fi aici. Am un talent de a pune pe jar poliţia franceză!… Nu mi-am ucis portăreasa, deşi ar fi trebuit. M-a provocat suficient de des. N-am făcut decât ce fac şi ceilalţi revoluţionari ai vorbelor: să exalt prea mult ideea de revoluţie, în prea multe seri, la aceeaşi cafenea, iar un bărbat îmbrăcat cât se poate de banal a fost unul dintre susţinătorii mei cei mai înfocaţi – halal susţinător! Cele mai bune discursuri le ţin când sunt beat.

N-ai fost acolo niciodată, a continuat bărbatul. Cea mai râvnită femeie e cea pe care n-o găsim în cafeneaua aglomerată atunci când o căutăm, cea pe care trebuie s-o vânăm şi s-o descoperim în spatele poveştilor după care se ascunde.

Ochii lui au fixat-o zâmbind tot timpul cât a vorbit. O pironea cu privirea unuia care-i cunoaşte toate subterfugiile şi strategiile prin care încearcă să se sustragă şi avea asupra ei efectul unui catalizator, ţintuind-o în locul în care stătea, cu vântul care-i ridica fusta ca unei balerine, cu părul umflat ca pânza unei corăbii. Era conştient de talentul ei de-a se face nevăzută. Dar el avea o forţă şi mai mare, putând s-o facă să nu se mişte din loc atât cât voia el. Numai în momentul în care bărbatul a întors capul, ea a fost din nou liberă. Dar nu atât de liberă încât să fugă de el.

După trei ore de mers, s-au prăbuşit pe un pat de ace de pini din apropierea unei cabane. Se auzea o pianină mecanică.

El i-a zâmbit şi i-a spus:

— Ar fi un loc minunat unde să ne petrecem ziua şi noaptea. Ţi-ar plăcea?

A lăsat-o să fumeze în linişte, întinsă pe patul de ace de pin. Elena nu i-a răspuns. A zâmbit.

Apoi au mers până la cabană, iar el a cerut ceva de mâncare şi o cameră. Şi-a formulat rugăminţile calm, nelăsând nicio îndoială asupra dorinţelor lui. Fermitatea cu care trata lucrurile mărunte i-a dat Elenei senzaţia că în acelaşi fel va îndepărta toate piedicile din calea dorinţelor lui mai mari.

Nu-i venea să dea înapoi, să-l evite. În ea creştea un sentiment de exaltare, presimţirea că va trăi o emoţie atât de puternică încât o va smulge din ea însăşi pentru totdeauna şi o va abandona în mâinile unui străin. Nici măcar nu-i ştia numele şi nici el pe-al ei. Nuditatea privirii cu care o măsura era ca o penetrare. Tremura în timp ce urca scările.

Când s-au trezit unul în faţa celuilalt, în camera în care trona un pat imens, din lemn masiv, sculptat, primul lucru pe care ea l-a făcut a fost să se îndrepte spre balcon, iar el a urmat-o. Simţea că gestul pe care bărbatul urma să-l facă era unul posesiv, acaparator. Aştepta. Dar ce a urmat a surprins-o cu totul.

Nu ea a fost cea care să şovăie, ci acest bărbat al cărui aer autoritar o adusese până aici. Stătea în faţa ei placid, dintr-odată ciudat, cu o privire neliniştită. I-a spus cu un zâmbet dezarmant:

— Presupun că-ţi dai seama că eşti prima

femeie adevărată pe care am întâlnit-o – o femeie pe care aş putea s-o iubesc; eu te-am făcut să mă urmezi. Dar trebuie să fiu sigur că vrei să fii aici. Eu…

Timiditatea lui a umplut-o de o tandreţe pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Acel bărbat plin de forţă făcea o plecăciune în faţa ei, ezita înainte de a împlini visul care începuse să se înfiripe. Această tandreţe a copleşit-o. Ea a fost cea care s-a apropiat de el şi i-a întins buzele.

Atunci a sărutat-o şi i-a cuprins sânii cu mâinile. Ea i-a simţit dinţii. El i-a sărutat venele palpitânde şi gâtul pe care l-a cuprins cu palmele ca şi când ar fi vrut să-l separe de trup. Elena tremura de dorinţa de a fi posedată cu totul. O dezbrăca în timp ce o săruta. Hainele zburau în jurul lor, iar ei se sărutau încontinuu. Apoi a luat-o în braţe şi a dus-o în pat, fără să se uite la ea şi fără să-şi dezlipească gura de faţa ei, de gâtul ei, de părul ei.

Mângâierile lui erau stranii, uneori blânde şi toropitoare, alteori pătimaşe, aşa cum şi le închipuise atunci când o fixa cu privirea – atingerile unui animal sălbatic. Era ceva animalic în felul în care-i frământa fiecare părticică din corp şi în care-i apuca sexul cu păr cu tot, de parcă ar fi vrut să i-l smulgă aşa cum smulgi iarba cu tot cu pământ.

Când închidea ochii, i se părea că bărbatul acesta avea mai multe mâini, care o atingeau peste tot, şi mai multe guri, care îi molfăiau carnea, iar dinţii lui de lup se înfigeau în cele mai moi părţi ale trupului ei. Dezbrăcat, era întins cu

totul peste ea. Elenei îi plăcea să-i simtă greutatea, să fie strivită sub trupul lui. Îl voia sudat de ea, de la gură până la tălpi. Corpul îi era străbătut de fiori de plăcere. El îi şoptea din când în când câte ceva, i-a spus să-şi ridice piciorul cum n-o mai făcuse niciodată, până când şi-a atins bărbia cu genunchiul; i-a şoptit să se întoarcă şi i-a deschis fesele cu mâinile. S-a odihnit în ea, s-a întins pe spate şi a aşteptat.

Apoi ea s-a retras, s-a ridicat în coate cu părul răvăşit şi o privire halucinată şi l-a văzut ca prin ceaţă, întins pe spate. S-a lăsat să alunece până când a putut ajunge la penisul lui cu gura. A început să-l sărute de jur-împrejur. El suspina. Penisul tremura uşor la fiecare sărut. Bărbatul o privea. Îi pusese mâna pe cap şi o apăsa în jos, împingându-i gura către penis. Mâna i-a rămas acolo cât timp ea s-a mişcat în sus şi-n jos, până când în final s-a lăsat să cadă pe abdomenul lui, suspinând de o plăcere copleşitoare, şi a zăcut acolo cu ochii închişi, savurându-şi fericirea.

Ea nu-l putea privi aşa cum o privea el. Ochii ei erau înceţoşaţi de o pasiune violentă. Când se uita la el, era atrasă ca de un magnet de trupul lui, pe care voia să-l atingă cu gura, cu mâinile, cu tot corpul. Se freca de el cu o poftă animalică, savurând contactul cu pielea lui. Apoi se lăsa pe-o parte şi rămânea aşa, întinsă, atingându-i gura ca şi cum ar fi vrut să i-o modeleze, iar şi iar, ca un orb care căuta să-şi dea seama de forma buzelor, a ochilor, a nasului, să-i mângâie pielea, să-i ghicească lungimea părului. Îl atingea uşor cu degetele, dar, dintr-odată, aceste degete delicate

căpătau nerv, apăsau adânc în carne şi-l răneau, ca şi cum ar fi vrut să se convingă în acest fel violent că el exista cu adevărat.

Acestea erau semnele exterioare că cele două corpuri se descopereau unul pe altul. Erau ameţiţi de atâtea mângâieri. Gesturile le erau lente, ca prin vis. Mâinile li se îngreunaseră. Gura lui nu se închidea niciodată.

Cum mai curgea mierea din ea! El şi-a înmuiat blând degetul, apoi sexul, apoi a ghidat-o în aşa fel încât să stea întinsă peste el, cu picioarele peste picioarele lui, astfel încât atunci când o penetra putea să vadă cum intră în ea, iar ea putea la rândul ei să-l vadă. Îşi vedeau trupurile ondulându-se împreună, încercând să atingă extazul. El o aştepta, urmărindu-i mişcările.

Văzând că nu-şi accelerează mişcările, i-a schimbat poziţia, punând-o să stea pe spate. S-a ghemuit peste ea ca s-o poată poseda cu şi mai multă forţă, să-i poată ajunge până în adâncul pântecelui, să lovească iar şi iar pereţii de carne, iar ea simţea că înăuntrul ei se trezeau noi celule, degete şi guri neştiute, care-i răspundeau lui atunci când intra şi care se prindeau în aceeaşi mişcare ritmică, simţea că era din ce în ce mai plăcut să-l aspire înăuntru, ca şi cum, prin frecare, ar fi ieşit la iveală alte straturi ale plăcerii. Ea se mişca din ce în ce mai repede ca să ajungă la orgasm şi, văzând asta, şi-a grăbit şi el ritmul şi a îndemnat-o să termine odată cu el, i-a vorbit, a mângâiat-o, şi-a lipit gura de gura ei, ca limbile lor să se mişte în acelaşi ritm ca pântecele şi penisul, iar orgasmul a izbucnit undeva între gură şi sex,

stârnind curenţi de plăcere din ce în ce mai intensă, până când ea a ţipat, printre râsete şi suspine, de extazul pe care îl simţise revărsându-i-se în tot corpul.

Când Elena s-a întors la Căsuţa, doamna Kazimir a refuzat să-i vorbească. Îşi manifesta dezaprobarea tacit, dar atât de intens încât se simţea în toată cabana.

Elena şi-a amânat întoarcerea la Paris. Pierre nu ar fi putut-o însoţi. Se întâlneau în fiecare zi, iar uneori rămâneau şi peste noapte împreună, departe de Căsuţa. Visul a continuat fără a fi umbrit de nimic timp de zece zile, până când a apărut o femeie, într-o seară când Elena şi Pierre nu erau acasă. Soţia lui a primit-o. S-au încuiat în cameră. Doamna Kazimir a încercat să asculte ce vorbeau, dar i-au văzut capul pe o ferestruică.

Femeia era rusoaică. Era neobişnuit de frumoasă, cu ochii violeţi, părul negru şi trăsături ca de egipteancă. N-a vorbit prea mult. Părea foarte supărată. Dimineaţa, când s-a întors, Pierre a găsit-o acolo. Se vedea clar că era surprins. Elena a fost străbătută de un fior de nelinişte inexplicabilă. Se temea de femeia aceea. Totuşi, când Pierre s-a întâlnit cu ea câteva ore mai târziu, i-a explicat că vizita era legată de munca lui. Femeia fusese trimisă cu instrucţii. El trebuia să plece. I se dăduse o misiune la Geneva. Fusese salvat din încurcăturile de la Paris cu condiţia să execute alte ordine. Nu i-a spus Elenei:

— Vino cu mine la Geneva!

Ea aştepta să audă aceste cuvinte.

— Cât timp o să fii plecat?

— Nu ştiu.

— Pleci cu…?

Nici măcar nu putea să-i rostească numele.

— Da, ea e responsabilă.

— Dacă n-am să te mai văd niciodată, măcar spune-mi adevărul, Pierre.

Dar nici expresia feţei şi nici vorbele nu păreau să fie ale omului pe care îl cunoscuse în intimitate. Părea să spună exact ceea ce spusese şi nimic mai mult. Îşi pierduse orice urmă de autoritate personală. Vorbea ca şi cum ar fi fost ascultat de altcineva. Elena tăcea. Apoi Pierre s-a apropiat de ea şi i-a şoptit:

— Nu sunt îndrăgostit de nicio femeie. Niciodată n-am fost. Sunt îndrăgostit de munca mea. Cu tine am fost într-un mare pericol. Din cauza faptului că stăteam de vorbă, că eram apropiaţi unul de altul în atâtea feluri, am stat cu tine prea mult, mi-am uitat munca.

Elena avea să-şi repete la nesfârşit aceste cuvinte. Îşi amintea chipul lui în timp ce vorbea, ochii lui care n-o mai fixau cu o concentrare obsesivă, ci cu expresia unui om care se supune unor ordine, şi nu legilor dorinţei şi ale iubirii.

Pierre, care făcuse mai mult decât oricine altcineva pentru a o smulge din ungherele vieţii ei secrete, ascunse, o arunca acum în abisuri şi mai adânci, de teamă şi îndoială. Căderea era mai dureroasă ca oricând, pentru că se lăsase pradă emoţiilor şi se abandonase complet.

N-a pus niciodată la îndoială vorbele lui Pierre şi nici nu s-a gândit să-l urmărească. A părăsit Căsuţa înaintea lui. În tren, şi-a amintit

expresia feţei lui, atât de deschisă, dominatoare şi, cu toate astea, cumva vulnerabilă şi blândă.

Cel mai rău era că acum nu se mai putea retrage ca înainte, nu mai putea să lase lumea undeva în afara ei, să-şi astupe urechile, să închidă ochii, să se abandoneze unei reverii prelungite cu care să înlocuiască realitatea, la fel cum făcea odinioară. Siguranţa îi devenise o grijă obsesivă, iar când se gândea ce viaţă periculoasă dusese, o treceau fiori de gheaţă; îşi dădea seama că el îi penetrase nu numai sexul, ci întreaga fiinţă. De fiecare dată când se gândea la pielea lui, la părul auriu, decolorat de soare, la ochii lui verzi, care-o priveau fix şi nu clipeau decât atunci când se apleca peste ea să-i prindă buzele între buzele lui puternice, o treceau fiori prin tot corpul, imaginea lui încă avea acest efect asupra ei şi o tortura cumplit.

După ore întregi de durere chinuitoare, atât de ascuţită încât credea c-o va zdruncina complet, a căzut într-o stare de letargie, de parcă ar fi fost pe jumătate adormită. Era ca şi cum s-ar fi rupt ceva înăuntrul ei. Nu mai simţea nici durere, nici plăcere. Era amorţită. Călătoria îi părea ireală. Corpul ei era mort din nou.

După ce nu se mai văzuseră de opt ani, Miguel se întorsese la Paris. Miguel se întorsese, dar nu-i aducea Elenei nicio bucurie sau alinare, pentru că era întruchiparea primului ei eşec. Miguel fusese prima ei dragoste.

Când l-a întâlnit prima oară, erau copii, doi veri rătăciţi la o uriaşă cină de familie printre mulţi alţi veri, unchi şi mătuşi. Elena îl atrăsese pe

Miguel ca un magnet, o urma peste tot ca o umbră, îi sorbea fiecare cuvânt, cuvinte pe care nimeni altcineva nu le auzea, căci vocea ei era atât de firavă şi de pierdută.

De atunci a început să-i scrie scrisori, să vină s-o vadă din când în când, în vacanţe – un ataşament romantic, fiecare văzând în celălalt întruchiparea cine ştie cărei legende, poveşti sau roman pe care-l citiseră. Elena era, pe rând, fiecare dintre eroine, iar Miguel, fiecare dintre eroi.

Când se întâlneau, erau îmbibaţi de atâta irealitate încât le era imposibil să se atingă. Nici măcar nu se ţineau de mână. Se exaltau unul în prezenţa celuilalt, se însufleţeau reciproc, trăiau aceleaşi senzaţii. Ea a fost prima care a trăit o emoţie mai puternică.

Au mers la un bal împreună, pe vremea când încă nu deveniseră conştienţi de frumuseţea lor. În schimb, ceilalţi oameni erau. Elena le-a văzut pe celelalte fete cum îl sorbeau din ochi pe Miguel, încercând, care mai de care, să-i atragă atenţia.

Atunci l-a văzut obiectiv, dincolo de afecţiunea caldă în care îl învăluise. Stătea la câţiva metri mai încolo, un tânăr înalt şi mlădios, cu mişcări calme, graţioase şi pline de forţă, cu muşchi şi încheieturi ca de leopard, cu mers uşor şi totuşi agil. Avea ochii verzi, alunecoşi şi pielea radioasă, părând că emană o strălucire stranie, ca a unui animal marin fosforescent. Buzele îi erau pline şi anunţau o foame a simţurilor, iar dinţii îi erau perfecţi, că ai unui animal de pradă.

Pentru prima dată, şi el o vedea scoasă din

legenda pe care o ţesuse în jurul ei, vedea cum fiecare bărbat îi căuta prezenţa, îi vedea trupul fără astâmpăr, păstrându-şi însă mereu ţinuta, şi picioarele zvelte, suple, aproape evanescente, aţâţătoare. Motivul care-i stârnea pe toţi s-o cucerească era acel ceva dinăuntrul ei de o natură violent senzuală, vie, carnală; iar gura ei plină părea şi mai vie, căci mişcările trupului ei delicat aveau ceva din fragilitatea tulului.

Gura aceasta, aparţinând unui chip care parcă venea din altă lume, însufleţită de o voce care-i ajungea direct la suflet, îl vrăjise atât de tare pe Miguel încât nu-i mai lăsase pe ceilalţi băieţi să danseze cu ea. În acelaşi timp, nicio parte a corpului său nu o atingea, decât atunci când dansau. Privirile fetei îl sorbeau înăuntrul ei, pe un tărâm ameţitor, ca şi cum ar fi fost sub efectul unui drog.

La rândul ei, dansând cu el, devenea conştientă de propriul corp, ca şi cum dintr-odată ar fi simţit că e o fiinţă de carne, de carne incandescentă, în care fiecare mişcare a dansului mai aprindea o scânteie. Ar fi vrut să se afunde în carnea gurii lui, să se abandoneze unei beţii stranii.

Beţia lui Miguel se manifesta altfel. Se purta de parcă ar fi fost sedus de o fiinţă ireală, de o fantasmă. Corpul lui îngheţa în preajma corpului ei. Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât simţea mai puternic haloul care o înconjura, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei imagini sacre. Cum ajungea în preajma ei, cum paraliza, de parcă ar fi fost castrat.

Corpul ei se înfierbânta când se apropia de el, iar el era incapabil să spună altceva decât numele ei: „Elena!” Atunci mâinile, picioarele şi sexul îi paralizau complet şi nu mai putea dansa. Imaginea care îi apărea în faţa ochilor când îi pronunţa numele era cea a mamei lui, aşa cum o vedea când era mic, adică o femeie mai masivă decât oricare alta, imensă, copleşitoare, cu formele maternităţii revărsându-se din veşmintele albe şi largi, cu sânii din care se hrănise şi de care se agăţase când era neajutorat, până când devenise conştient de misterul tenebros al cărnii.

Aşa se face că, de fiecare dată când vedea sânii unor femei coapte, împlinite, care semănau cu mama lui, îl cuprindea o poftă să-i sugă, să-i molfăie, să-i muşte şi chiar să-i strivească, să-şi cufunde faţa în ei, să se sufoce sub greutatea lor, să-şi umple gura cu sfârcurile imense, însă nu simţea niciun fel de dorinţă sexuală de penetrare.

Când o întâlnise prima dată pe Elena, avea sânii mici, de fetiţă de cincisprezece ani, sâni care trezeau în Miguel un soi de dispreţ. Nu era nici pe departe atât de înzestrată erotic ca mama lui. Nu fusese niciodată tentat s-o dezbrace.

Niciodată n-o văzuse ca pe o femeie. Era o imagine, la fel ca imaginea sfinţilor de pe felicitări, a eroinelor din cărţi, a femeilor din tablouri.

Numai curvele aveau organe sexuale. Miguel văzuse astfel de femei de foarte timpuriu, când fraţii lui mai mari îl târâseră într-un bordel. Fraţii lui profitau de femei, pe când el le mângâia sânii. Îşi umplea flămând gura cu ei. Dar se speriase de

ce văzuse că au între picioare. I se părea că arată ca o gură uriaşă, umedă şi flămândă. Se temea că niciodată nu va putea s-o sature. Se temea de fanta ademenitoare, de buzele pe care le simţea rigide sub degetul cu care le dezmierda, de lichidul care se prelingea ca saliva unui om flămând. Îşi închipuia această foame a femeilor îngrozitoare, plină de lăcomie, imposibil de satisfăcut. Avea impresia că penisul lui va fi înghiţit pentru totdeauna. Curvele pe care le văzuse aveau organe sexuale uriaşe, labii mari şi cărnoase, fese grele.

Spre ce-şi putea îndrepta Miguel dorinţele? Spre băieţi, spre băieţi pentru că erau lipsiţi de deschizătura lacomă, spre băieţi pentru că aveau sex ca al lui, un sex care nu-l speria, spre băieţi pentru că lor le putea satisface dorinţele.

Aşa se face că, exact în seara în care Elena şi-a simţit corpul săgetat de dorinţă şi cuprins de fierbinţeală, Miguel descoperise soluţia intermediară, un băiat care-l aţâţa fără să-i mai stârnească frica, îndoielile sau teama de tabu.

Elena, care nu ştia nimic despre dragostea dintre băieţi, s-a întors acasă şi a suspinat toată noaptea din cauza răcelii cu care o tratase Miguel. Era mai frumoasă ca oricând, simţea că o iubeşte, că o venerează. Atunci de ce n-o atingea? Dansul îi adusese unul lângă altul, dar el nu fusese cuprins de pasiune. Ce putea să însemne asta? Ce secret se ascundea aici? De ce era gelos când o abordau ceilalţi? De ce stătea cu ochii pe ceilalţi băieţi care-şi doreau să danseze cu ea? De ce nici măcar nu-i atinsese mâna?

Cu toate astea, o obseda în continuare, iar el era la rândul lui obsedat de ea. Imaginea ei era mai presus de a tuturor femeilor. Poezia pe care o scria era pentru ea, creaţiile lui, invenţiile lui, sufletul lui. Numai actul sexual o excludea. De câtă suferinţă ar fi fost scutită, să fi ştiut. Dar ea era prea delicată să-l întrebe direct, iar el se simţea prea ruşinat să i se confeseze.

Şi iată că acum Miguel se întorsese, cu un trecut pe care-l cunoştea toată lumea, un lung şir de aventuri amoroase cu băieţi, niciuna de durată. Era mereu în căutare, veşnic nesatisfăcut – Miguel, cu acelaşi şarm, doar că mai puternic, mai rafinat.

Din nou a simţit îndepărtarea, distanţa dintre ei. Nici măcar n-o lua de braţ, de braţul ei care-i strălucea bronzat în soarele verii pariziene. Îi admira inelele, brăţările zornăitoare, rochia, sandalele, dar fără s-o atingă.

Miguel era psihanalizat de un medic francez foarte cunoscut. De fiecare dată când se mişca, când iubea, când poseda pe cineva, avea impresia că nodurile vieţii lui îl strângeau de gât. Voia să se elibereze, voia libertatea de a-şi trăi anormalitatea. Nu o avea. De fiecare dată când iubea un băiat, i se părea că săvârşeşte un act criminal. Urmarea era sentimentul de vină, pe care căuta să-l ispăşească prin suferinţă.

Acum putea să vorbească despre asta şi-şi deschidea sufletul povestindu-i Elenei viaţa lui fără să-i mai fie ruşine. Lucrul ăsta n-a îndurerat-o, ba chiar a vindecat-o de îndoielile pe care le avea legate de sine. Pentru că nu-şi putea înţelege

propria natură, la început a dat vina pe ea, punând pe umerii ei greutatea răcelii lui în privinţa femeilor. I-a spus că totul era din vina ei, pentru că era inteligentă, iar femeile inteligente amestecă literatura şi poezia cu dragostea şi că asta îl paraliza, i-a reproşat că era categorică, masculină în unele manifestări şi că asta îl intimida. Era prea tânără atunci, acceptase prea repede toate astea şi ajunsese să creadă că femeile slabe, intelectuale şi categorice nu pot fi dorite.

Îi spunea:

— Dacă ai fi pasivă, supusă şi foarte, foarte lipsită de reacţie, poate că te-aş dori. Dar am mereu sentimentul că în tine e un vulcan gata să explodeze, un vulcan de pasiune, şi asta mă sperie.

Sau:

— Dacă ai fi o curvă oarecare şi aş avea sentimentul că nu eşti prea exigentă, prea critică, poate că te-aş dori. Dar sunt tot timpul conştient de căpşorul tău isteţ care mă urmăreşte şi care m-ar privi de sus dacă aş da greş sau dacă, de exemplu, brusc aş fi impotent.

Biata Elena, ani întregi îi ignorase complet pe bărbaţii care o doreau. Din cauza faptului că Miguel fusese cel pe care voia să-l seducă, i se părea că numai el putea să-i confirme puterea.

Din dorinţa de a se destăinui şi altcuiva în afară de psihanalist, Miguel i-a făcut cunoştinţă Elenei cu iubitul lui, Donald. În momentul în care l-a văzut, Elena l-a iubit şi ea, ca pe un *enfant terrible*> pervers, experimentat.

Era frumos. Avea un trup zvelt, de egiptean,

şi părul rebel, ca al unui copil care aleargă. Din când în când, delicateţea gesturilor lui îl făcea să pară mic, dar când se ridica, armonios, cu o siluetă mlădioasă, părea chiar înalt. Ochii-i erau pierduţi în transă şi vorbele şopotitoare, ca ale unui clarvăzător.

Pe Elena o vrăjise atât de tare încât descoperise plăcerea misterioasă şi subtilă de a-l urmări pe Miguel cum făcea dragoste cu Donald, pentru ea. Cu Donald ca femeie, o femeie senzuală, pe care Miguel o curta pentru farmecele tinereşti, pentru genele lungi, pentru nasul mic şi drept, pentru urechile de faun, pentru mâinile puternice, masculine.

În Donald recunoştea un frate geamăn care se folosea de vorbele ei, de cochetăriile ei, de recuzita ei de artificii. Era obsedat de aceleaşi cuvinte şi de aceleaşi sentimente ca şi ea. Vorbea în neştire despre dorinţa lui de a iubi nebuneşte, de a se sacrifica şi a-i proteja pe ceilalţi. Îşi auzea propria voce. Oare Miguel era conştient că făcea dragoste cu fratele geamăn al Elenei, cu Elena în corpul unui băiat?

Când Miguel i-a lăsat o clipă singuri la masă, într-o cafenea, s-au uitat unul la altul şi s-au recunoscut din priviri. Fără Miguel, Donald înceta să mai fie femeie. S-a îndreptat, a privit-o fără să clipească şi i-a spus că el căuta intensitatea emoţiei şi că Miguel nu era tatăl de care avea nevoie – Miguel era prea tânăr, Miguel era şi el un copil. Miguel voia să-i ofere un colţ de paradis undeva, o plajă unde să poată face dragoste nestingheriţi, să se îmbrăţişeze zi şi noapte, un

paradis al mângâierilor şi al amorului, însă el, Donald, căuta altceva. Era atras de infernurile dragostei, de iubirea amestecată cu suferinţe teribile şi obstacole uriaşe. Voia să omoare monştri, să învingă duşmani grei şi să lupte ca Don Quijote.

Când vorbea despre Miguel, avea expresia oricărei femei după ce a sedus un bărbat, o expresie de satisfacţie vanitoasă. O celebrare interioară, triumfătoare şi incontrolabilă, a propriei puteri.

De fiecare dată când Miguel îi lăsa un pic singuri, Donald şi Elena deveneau cât se poate de conştienţi de asemănarea dintre ei şi de faptul că erau părtaşi la o conspiraţie feminină maliţioasă, cu scopul de a-l vrăji, a-l seduce şi a-l sacrifica pe Miguel.

Donald i-a spus Elenei, aruncându-i o privire diabolică:

— Şi conversaţia e o formă de a face dragoste. Noi doi trăim împreună în toate ţinuturile delirante trecute pe harta sexului. Mă atragi într-o zonă a miraculosului. Zâmbetul tău radiază hipnotic.

Miguel s-a întors la ei. De ce n-avea stare? Pleca după ţigări. Pleca după tot felul de lucruri. Îi părăsea. De fiecare dată când revenea, Elena vedea cum Donald se transformă, cum devine din nou femeie, chinuind-o. Îi vedea mângâindu-se cu privirea, atingându-şi genunchii pe sub masă. Atât de puternic era curentul erotic dintre ei încât o furase şi pe ea. Observa corpul feminin al lui Donald dilatându-se, îi vedea faţa deschisă ca o

floare, ochii însetaţi, buzele umede. Era ca şi cum ar fi intrat pe teritoriul secret al altuia, ca şi cum ar fi fost martor al unei iubiri interzise, văzând în Miguel şi Donald ceva ce altfel i-ar fi fost ascuns pentru totdeauna. Era o transgresiune bizară.

Miguel le-a spus:

— Voi doi semănaţi nemaipomenit.

— Dar Donald e mult mai direct, a spus Elena, amintindu-şi cât de uşor recunoscuse faptul că nu-l iubeşte cu totul pe Miguel, pe când ea ar fi ascuns un astfel de lucru, de teamă să nu-l rănească pe celălalt.

— Pentru că iubeşte mai puţin, a spus Miguel. E un narcisist.

Un curent fierbinte a măturat toate tabuurile dintre Donald şi Elena, dintre Miguel şi Elena. Dragostea curgea prin ei toţi, o dragoste împărtăşită, contagioasă, care trecea de la unul la altul şi-i lega prin fire nevăzute.

Putea să privească trupul delicat al lui Donald cu ochii lui Miguel, să-i admire talia fină, umerii pătrăţoşi, că ai unei siluete egiptene în basorelief, să-i observe gesturile afectate. Chipul lui se abandona complet privirii, ca într-un act de exhibiţionism. Totul era descoperit, dezgolit pentru a putea fi admirat.

Miguel şi Donald îşi petreceau după-amiezile împreună, după care Donald o căuta pe Elena. Cu ea îşi afirma masculinitatea şi simţea că şi ea, la rândul ei, îi transmitea forţa, masculinul din ea. Simţind asta, ea i-a spus:

— Donald, îţi dau tot ce e masculin în sufletul meu.

În prezenţa ei era erect, ferm, pur şi grav. Se petrecea o fuziune. Atunci era hermafroditul perfect.

Dar Miguel n-avea cum să ştie toate astea. Continua să-l trateze ca pe o femeie. E adevărat că, atunci când era Miguel de faţă, corpul lui Donald începea să-şi recapete moliciunea, că şoldurile i se legănau, iar chipul i se transforma în chipul unei actriţe ieftine, al unei vampe care primeşte flori dând repede din gene. Era vioi ca o pasăre, cu o gură obraznică şi buzele ţuguiate ca pentru pupici, tot numai podoabe şi capricii, o caricatură a micilor gesturi de burzuluială sau de încurajare pe care le fac femeile. De ce iubeau bărbaţii acest travesti al femeii şi cu toate astea ocoleau femeia?

În mod paradoxal, masculul din Donald se înfuriase pe faptul că era tratat ca o femeie:

— Pur şi simplu, ignoră cu totul latura mea masculină, se plângea. Mă ia pe la spate, insistă să mi-o bage în cur şi să mă trateze ca pe-o femeie. Îl urăsc pentru asta! O să ajungă să mă transforme într-o zână. Vreau altceva. Vreau să mă salveze cineva, să nu ajung femeie. Iar Miguel e brutal şi masculin cu mine. Se pare că-l excit tot mai mult. Mă întoarce cu faţa în jos cu forţa şi mă posedă ca pe o târfă.

— E prima oară când eşti tratat ca o femeie?

— Da, până acum n-am făcut nimic în afară de felaţie, niciodată – gură şi penis, asta era tot, să îngenunchez în faţa bărbatului pe care-l iubeam şi să i-l iau în gură.

Se uita la Donald şi se mira cum putea să-i

încapă în gură, într-o gură aşa de mică, de copil. Şi-a adus aminte de o noapte când mângâierile lui Pierre o înfierbântaseră atât de tare încât îi cuprinsese lacom penisul, testiculele şi părul pubian cu mâinile. Voia să i-l ia în gură, lucru pe care nu şi-l mai dorise până atunci, dar el n-o lăsase, pentru că-i plăcea atât de mult să se lăfăie înăuntrul ei încât ar fi vrut să rămână acolo la nesfârşit.

Iar acum vedea limpede în minte un penis uriaş – penisul blond al lui Miguel – intrând în gura mică, de copil, a lui Donald. În faţa acestei imagini i se întăreau sfârcurile şi-şi întorcea privirea.

— Mă posedă toată ziua, în faţa oglinzilor, pe jos, în baie, în timp ce ţine uşa cu piciorul, pe covor. E insaţiabil şi uită complet de bărbatul din mine. Dacă-mi vede penisul, care e cu adevărat mai mare decât al lui şi mai frumos – chiar aşa e nici nu-l observă. Mă ia pe la spate, brutal, ca pe-o femeie, şi mă lasă cu penisul bălăngănindu-se peste coapse. Nu ţine cont de masculinitatea mea. Nu există împlinire între noi.

— La fel e şi cu dragostea dintre femei, i-a spus Elena. Nu există împlinire, nu există adevărată posesie.

Într-o după-amiază, Miguel a rugat-o pe Elena să vină în camera lui. Când a bătut la uşă, a auzit zgomote ca de învălmăşeală. Era pe punctul de-a pleca atunci când Miguel a apărut la uşă şi i-a zis:

— Intră, intră!

Faţa îi era congestionată, ochii injectaţi,

părul răvăşit şi gura umflată de sărutări.

Elena i-a spus:

— Vin mai târziu.

Miguel a răspuns:

— Nu, intră, poţi să stai un pic în baie. Donald o să plece.

Voia ca ea să fie acolo! Ar fi putut s-o expedieze. Dar a condus-o pe coridoarele înguste până la baia de lângă dormitor şi a lăsat-o acolo, râzând. Uşa a rămas deschisă. Îi auzea gâfâind şi mormăind. Era ca şi cum s-ar fi luptat în camera întunecoasă. Patul scârţâia ritmic şi l-a auzit pe Donald spunând:

— Mă doare!

Dar Miguel gâfâia şi Donald a trebuit să repete:

— Mă doare!

Apoi gâfâielile au continuat, scârţâitul patului s-a accelerat şi, în ciuda a ceea ce-i spusese Donald, i-a auzit geamătul de plăcere. Apoi el a strigat:

— Mă sufoci!

Scena din întuneric a afectat-o într-un mod ciudat. A simţit cum o parte din ea participa, ca femeie, ea ca femeie în trupul de băiat al lui Donald, cu care Miguel făcea dragoste. Era atât de afectată încât, pentru a-şi reveni, şi-a deschis geanta şi a scos o scrisoare pe care o găsise de dimineaţă în cutia poştală şi nu apucase s-o citească.

Când a deschis-o, a simţit că i se taie picioarele:

„Elena mea frumoasă şi ascunsă, sunt la

Paris pentru tine. N-am putut să te uit. Am încercat. Când mi te-ai dăruit cu totul, m-ai luat la rândul tău cu totul. Vrei să mă vezi? Nu te-ai retras şi nu te-ai ascuns de mine pentru totdeauna? Merit aşa ceva, dar nu-mi face asta, vei ucide o dragoste profundă, cu atât mai profundă cu cât se răzvrăteşte împotriva ta. Sunt la Paris…”

Elena s-a ridicat şi a ieşit în fugă din apartament, trântind uşa după ea. Când a ajuns la hotelul lui Pierre, acesta o aştepta nerăbdător. În camera lui nu era lumina aprinsă. Parcă voia s-o întâlnească în întuneric, să-i simtă mai bine pielea, trupul, sexul.

Despărţirea îi făcuse să freamăte de nerăbdare. În ciuda întâlnirii lor sălbatice, Elena nu avusese orgasm. Undeva în adâncul ei, simţise o rezervă de teamă şi nu se putuse abandona cu totul. Plăcerea îl lovea pe Pierre cu o asemenea intensitate încât nu se putea reţine ca s-o aştepte. O cunoştea deja prea bine ca să nu intuiască motivul retragerii ei secrete, ştia cât de dureros o rănise, cum îi distrusese încrederea în dragostea lui.

Ea s-a întins pe spate, obosită de dorinţă şi de mângâieri, dar neîmplinită. Pierre s-a aplecat peste ea şi i-a spus cu o voce blândă:

— Merit ce mi se întâmplă. Te ascunzi, deşi vrei să mă primeşti. Te-am pierdut definitiv.

— Nu, a spus Elena, aşteaptă. Lasă-mi timp ca să-mi recapăt încrederea în tine.

Înainte să plece, a încercat din nou s-o posede. S-a izbit de aceeaşi fiinţă misterioasă,

închistată, tocmai în ea, femeia care cunoscuse plăcerea deplină atunci când el o mângâiase prima dată. Atunci Pierre şi-a plecat capul şi s-a aşezat pe marginea patului înfrânt, întristat.

— Dar o să te-ntorci mâine, o să te-ntorci, nu-i aşa? Ce să fac ca să ai din nou încredere în mine?

Era în Franţa fără acte, riscând să fie arestat. Pentru mai multă siguranţă, Elena l-a ascuns în apartamentul unui prieten care era plecat. Acum se întâlneau în fiecare zi. Îi plăcea s-o întâlnească pe întuneric, ca înainte să se vadă să se poată mângâia. Îşi pipăiau unul altuia corpul ca orbii, adăstând pe cele mai fierbinţi contururi, urmărind aceeaşi traiectorie de fiecare dată; cunoscând pe pipăite locurile cu cea mai fină şi fragedă piele şi pe cele în care pielea era mai aspră, expusă la soare; punctul de pe gât unde pulsau cu ecou bătăile inimii, locul unde nervii începeau să vibreze când mâna se apropia de centru, între picioare.

Mâinile lui îi mângâiau umerii, neaşteptat de rotunzi pe trupul ei subţiratic, sânii tari, perii înfioraţi de la subsuoară, pe care o rugase să nu şi-i radă. Talia îi era foarte subţirer, iar mâinile lui se îndrăgostiseră de acele curbe care se deschideau din ce în ce mai larg de la talie înspre şolduri. Urmărea fascinat conturul fiecărei rotunjimi, încercând să-i posede trupul cu mâinile şi să-şi imagineze culoarea pielii ei.

O singură dată i-a privit corpul la lumina zilei, la Caux, într-o dimineaţă, iar culoarea pielii ei l-a umplut de încântare. Era fină, de culoarea

fildeşului, şi numai înspre sex căpăta o nuanţă aurie, ca hermina veche. Îi botezase sexul „vulpiţa”, iar atunci când întindea mâna să i-l atingă, părul i se înfiora.

Buzele lui urmau acelaşi traseu ca şi mâinile, la fel şi nasul, îngropat în miresmele trupului ei, căutând uitarea, căutând drogul pe care-l emana corpul femeii.

Elena avea o aluniţă ascunsă în pliurile secrete pe care le face carnea dintre picioare. Când îşi cobora degetele între picioarele ei, în spatele tufişului vulpiţei, Pierre se prefăcea că-i caută aluniţa, şi nu vulva; iar atunci când îi mângâia aluniţa, atingea vulva ca din greşeală, foarte uşor, atât de uşor încât să simtă cum se înfioară de plăcere ca o plantă sensibilă, sub degetele lui, cum frunzele acelei plante înfăşoară şi închid fiorul de plăcere a cărui vibraţie îl cuprindea şi pe el.

Deşi săruta aluniţa, şi nu vulva, simţea cum aceasta răspunde săruturilor care se opreau ceva mai departe de ea, dar călătoreau pe sub piele, făcând-o să se deschidă şi să se închidă pe măsură ce gura lui se apropia. Îşi îngropa capul acolo, ca drogat de mirosul de lemn de santal şi de scoică; în timp ce îi mângâia părul pubian, tufişul vulpiţei, s-a întâmplat ca un fir de păr să i se rătăcească în gură, iar altul printre pijamale, unde l-a şi găsit mai târziu, strălucind electrizat. De multe ori, părul pubian li se amesteca. Când se spăla, Elena găsea fire din părul lui Pierre încurcate printre ale ei, fire mai groase, mai lungi şi mai puternice.

Elena îi lăsa mâinile şi gura să-i caute tot

felul de locuri secrete şi se odihnea, pierdută în reveria mângâierilor învăluitoare, plecându-şi capul peste al lui când îşi lipea buzele de gâtul ei, sperând ca sărutările ei să ţină loc de cuvinte. El părea să ghicească unde ar fi vrut ea să se aşeze următorul lui sărut şi ce parte a corpului ei cerea să fie înfierbântată. Elena îşi odihnea privirea pe picioare şi tot acolo se duceau şi sărutările lui sau pe braţ, sau în scobitura gâtului, sau în locul în care abdomenul se continua cu o vale de unde începea părul pubian, firav, deschis la culoare şi rar.

Pierre se întindea ca o pisică, vrând să fie mângâiat. Îşi dădea capul pe spate, închidea ochii şi o lăsa să-l acopere cu sărutări uşoare, ca fâlfâitul aripilor de fluture, doar o promisiune a sărutărilor mai înfocate care aveau să urmeze. Când nu mai putea să rabde atingerile uşoare şi mătăsoase, deschidea ochii şi-i oferea gura ca pe un fruct copt, numai bun de muşcat, iar ea se repezea la el flămândă, ca şi cum ar fi vrut să soarbă de acolo chiar elixirul vieţii.

Numai când îşi simţeau ultimul fir de păr şi cel mai mic por îmbibate de dorinţă, se abandonau unor mângâieri violente. Din când în când, Elena îşi auzea oasele trosnind când îi ridica picioarele şi i le punea pe umerii lui, auzea plescăitul sărutărilor, limba şi buzele împreunându-se cu un sunet ca al stropilor de ploaie, umezeala care se împrăştia în fierbinţeala gurii, de parcă ar fi muşcat dintr-un fruct care se topea, se dizolva. El auzea zgomotele ei ciudate, înăbuşite, ca trilurile unei păsări exotice în extaz; iar ea îi auzea

respiraţia care se îngreuna pe măsură ce sângele îi pulsa cu mai multă forţă.

Când îl cuprindea febra, respiraţia lui devenea cea a unui taur mitic, prins în galop furios spre momentul de delir când îşi va înfige coarnele, spre momentul străpungerii, o străpungere fără durere, o străpungere care aproape c-o ridica din pat, care-i ridica sexul în aer ca şi cum i-ar fi izbit corpul în plin şi i l-ar fi sfâşiat, abandonând-o doar după ce îi deschidea rana, o rană de extaz şi de plăcere care-i sfâşia trupul ca o lovitură de fulger şi o făcea să cadă iar, gemând, victimă a unei plăceri prea mari, a unei plăceri care semăna cu o mică moarte, o mică şi ameţitoare moarte pe care nici drogurile şi nici alcoolul n-o pot aduce, pe care nimic n-o poate aduce cu excepţia a doua trupuri îndrăgostite, îndrăgostite până-n străfundul fiinţei, de fiecare atom şi celulă şi nerv şi gând.

Pierre stătea pe marginea patului, îşi trăsese pantalonii pe el şi îşi închidea catarama curelei. Elena îşi trăsese şi ea rochia, dar era încă încolăcită în jurul lui. Atunci el i-a arătat cureaua. Elena s-a ridicat să se uite la ea. Fusese o curea grea, de piele tare, cu o cataramă de argint, dar acum era atât de uzată încât părea că abia mai rezistă. Avea capătul ros. Porţiunea unde se închidea catarama se subţiase ca o bucată de pânză.

— Mi se rupe cureaua, a spus Pierre, şi-mi pare rău, pentru c-o am de zece ani.

O studia gânditor.

Cum stătea şi se uita la el, cu cureaua încă

desfăcută, Elena îşi amintea foarte clar momentul de dinainte ca el să-şi deschidă catarama şi să-şi dea jos pantalonii. Nu şi-o desfăcea niciodată până în momentul în care o mângâiere sau corpurile lor lipite unul de altul într-o îmbrăţişare strânsă nu-i trezeau dorinţa, făcându-l să-l doară penisul prizonier în pantaloni.

Era întotdeauna o secundă de suspans înainte ca el să-şi slăbească pantalonii şi să-şi scoată penisul, pentru ca ea să-l atingă. Uneori o lăsa pe ea să-l scoată afară. Dacă nu putea să-i desfacă nasturii lenjeriei, atunci şi-i desfăcea singur.

Pe Elena o stârnea zgomotul cu care se desfăcea catarama. Pentru ea era o scenă erotică, cum era şi pentru el momentul când ea îşi scotea chiloţii sau îşi slăbea jartierele.

Deşi cu câteva clipe în urmă se simţea complet satisfăcută, acum era din nou excitată. I-ar fi plăcut să-i smulgă cureaua, să-i lase pantalonii să cadă şi să-i atingă din nou penisul. Când se iţea prima dată din pantaloni, cât de repede se întărea arătând spre ea, de parcă ar fi recunoscut-o!

Când şi-a dat seama brusc cât de veche era cureaua şi de câtă vreme o purta Pierre, s-a simţit săgetată de o durere stranie. L-a văzut desfăcându-şi-o în alte locuri, în alte încăperi, la alte ore, pentru alte femei.

Era geloasă, cât se poate de geloasă când se gândea la această imagine care i se tot învârtea în cap. Îi venea să spună:

— Aruncă imediat cureaua! Cel puţin, n-o

purta tot pe cea pe care o purtai cu ele. Am să-ţi dăruiesc eu alta.

Era ca şi cum ataşamentul lui pentru curea era de fapt ataşamentul pentru un trecut de care nu se putea desprinde. Pentru ea, cureaua reprezenta gesturile lui din trecut. Se întreba dacă toate mângâierile fuseseră la fel.

Timp de aproape o săptămână, Elena i-a răspuns fierbinte la îmbrăţişări, aproape că şi-a pierdut cunoştinţa în braţele lui, iar o dată a fost atât de copleşită de plăcere încât a izbucnit în lacrimi.

Apoi a observat la el o schimbare de dispoziţie. Îl preocupa ceva. Nu l-a întrebat nimic. A încercat să-i abată atenţia de la griji în felul ei. Se gândea la activitatea lui politică, la care renunţase pentru ea. Probabil că suferea pentru că nu mai era activ. Niciun bărbat nu putea trăi exclusiv pentru dragoste, cum putea o femeie, nu-şi putea face din asta scopul vieţii şi nu-şi putea umple zilele doar cu femeia iubită.

Ea n-ar fi putut trăi pentru nimic altceva. De fapt, nu trăia pentru nimic altceva. În restul timpului, cât nu era cu el, nu simţea şi nu auzea nimic. Era absentă. Toată ziua, chiar dacă făcea alte lucruri, gândurile ei se învârteau în jurul lui. Singură în pat, îşi amintea expresia lui, zâmbetul din colţul ochilor, bărbia lui puternică, dinţii lui strălucitori, forma buzelor când îi spunea cum o doreşte.

În acea dimineaţă, în timp ce Pierre o ţinea în braţe, Elena a observat că faţa îi era înnegurată şi ochii mohorâţi, iar toate astea au făcut-o să nu-i

poată răspunde. De obicei, se sincronizau. El o simţea cuprinsă de o plăcere din ce în ce mai mare şi la fel îl simţea şi ea pe el. Într-un fel misterios, puteau să-şi amâne orgasmul până când erau amândoi gata să se lase pradă lui. De obicei, mişcările lor ritmice erau lente, apoi mai repezi, din ce în ce mai repezi, cu atât mai repezi cu cât sângele începea să le fiarbă mai tare, iar valul de plăcere creştea până când ajungeau la orgasm împreună, iar după ce-şi arunca sperma, penisul lui tremura şi pântecele ei pulsa ca străpuns de săgeţile pe care încă le simţea ca pe nişte limbi vioaie de foc înăuntrul ei.

Azi o aşteptase. Ea se agita să-l întâmpine. Când se înfigea în ea, îşi arcuia spatele, dar nu putea să ajungă la orgasm. El o implora:

— Haide, iubito! Hai, draga mea, dă-ţi drumul, nu mai pot să aştept. Dă-ţi drumul, iubito!

A ejaculat înăuntru şi s-a prăbuşit peste sânii ei, fără să scoată un cuvânt. Nimic nu-l rănea mai mult decât lipsa ei de reacţie.

— Eşti crudă, i-a spus. De ce te închizi în faţa mea?

N-a scos niciun cuvânt. Ea însăşi era tristă pentru că neliniştea şi îndoiala puteau atât de uşor să-i închidă fiinţa în faţa posesiunii pe care şi-o dorea. Chiar dacă ar fi fost pentru ultima oară, tot şi-o dorea. Dar tocmai pentru că în adâncul sufletului ei se temea că ar fi putut să fie pentru ultima oară, se închidea, iar închistarea făcea ca o adevărată comuniune între ei doi să devină imposibilă. Iar fără să trăiască orgasmul în acelaşi timp, o adevărată uniune între ei era imposibilă,

nu exista comuniune absolută între cele două corpuri. Ştia că după aceea va fi torturată, la fel cum se întâmplase de atâtea ori. Va rămâne nesatisfăcută, cu urma corpului lui imprimată în corpul ei.

Va recompune scena în minte, îl va vedea aplecat peste ea, va privi cum li se împleteau picioarele când zăceau încolăciţi, cum o străpungea penisul lui, iar şi iar, şi cum se desprindea apoi de ea, când termina, va simţi din nou acea foame aţâţătoare şi va fi chinuită de dorinţa de a-l simţi în trupul ei. Cunoştea foarte bine tensiunea dorinţei nesatisfăcute, nervii insuportabil de întinşi, ascuţiţi, încordaţi, sângele în clocot, totul pregătit pentru punctul culminant care îi era inaccesibil. După aceea nu mai putea să doarmă. Avea junghiuri în picioare şi, de durere, tremura ca un cal de curse. Toată noaptea era obsedată de imagini erotice.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o Pierre, studiindu-i faţa.

— La cât de tristă voi fi când voi pleca, după ce n-am fost cu adevărat a ta.

— Altceva te preocupă, Elena. Am simţit asta de când ai venit şi vreau să ştiu ce e.

— Mă îngrijorează tristeţea ta şi mă întrebam dacă nu ţi-e dor de muncă şi dacă nu vrei să te întorci la ea.

— O, asta era! Asta era… Voiai să fii pregătită în caz că plec iar. Dar nu la asta mă gândeam. Dimpotrivă. M-am întâlnit cu nişte prieteni care mă vor ajuta să demonstrez că n-am activat, că n-am fost decât un revoluţionar de cafenea. Îţi

aminteşti de personajul lui Gogol? Individul care vorbea zi şi noapte, dar niciodată nu făcea nimic, n-avea nicio iniţiativă? Asta sunt eu. Asta e tot ce-am făcut – să vorbesc. Dacă pot demonstra că aşa stau lucrurile, pot să rămân cu tine şi sunt liber. Pentru asta mă zbat.

Ce efect au avut aceste cuvinte asupra Elenei! La fel de mare ca cel pe care temerile îl avuseseră asupra fiinţei ei senzuale, cenzurându-i şi înfrânându-i impulsurile. Fusese înspăimântată. Acum însă, voia să se întindă şi să fie posedată de Pierre. Ştia că vorbele lui erau de ajuns pentru a o descătuşa. E posibil ca el să fi intuit asta, pentru că a continuat s-o mângâie îndelung, aşteptând ca atingerea degetelor lui pe pielea ei umedă să-i trezească din nou dorinţa. Şi mult mai târziu, pe când stăteau întinşi în întuneric, a posedat-o din nou, iar atunci ea a trebuit să-şi domolească intensitatea şi iuţeala orgasmului pentru a-l aştepta şi pe el şi amândoi au ţipat, iar ea a plâns de bucurie.

De-atunci încolo, lupta pe care o dădeau în fiecare zi era împotriva acelei răceli care zăcea amorţită înăuntrul ei, răceală pe care o singură vorbă, rană uşoară sau îndoială o putea scoate la iveală pentru a distruge plenitudinea momentului în care-şi aparţineau unul altuia. Pierre ajunsese obsedat de asta. Era mai atent ca niciodată la stările şi predispoziţiile Elenei. Chiar şi atunci când se bucura de ea, privirile lui o scrutau pentru a depista cel mai mic semn al înnegurării care plana mereu deasupra lor. Se extenua aşteptându-i plăcerea. Şi-o reţinea pe a lui. Tuna şi fulgera

când se gândea la miezul de necucerit al fiinţei ei, care se putea închide în faţa lui după o dorinţă proprie. Începea să înţeleagă devotamentul pervers al unor bărbaţi faţă de femeile frigide.

Citadela – virgina invincibilă: cuceritorul din Pierre, care nu se îndârjise niciodată ca să ducă până la capăt o revoluţie adevărată, s-a dedicat acestei cuceriri, pentru a sfărâma o dată pentru totdeauna bariera pe care ea putea s-o ridice între ei. Întâlnirile lor amoroase s-au transformat într-o luptă secretă a doua voinţe, într-un lanţ de tertipuri pe care le foloseau unul împotriva celuilalt.

Dacă se certau (şi se certau din cauza legăturii ei intime cu Miguel şi Donald, pentru că el zicea că de fapt cu ea făceau dragoste, folosindu-se unul de trupul celuilalt), ştia că ea – şi va refuza orgasmul. Se înfuria şi încerca s-o cucerească prin cele mai sălbatice mângâieri. Uneori o trata cu brutalitate, de parcă ar fi fost o curvă, iar el şi-ar fi permis să-i cumpere obedienţa. Alteori încerca s-o înmoaie purtându-se cu tandreţe. Se făcea mic, aproape ca un copil, în braţele ei.

O învăluia într-o atmosferă romantică. Îşi transformaseră camera într-un budoar, parfumat şi tapetat cu covoare şi tapiserii. Încerca să o atingă mizând pe naturaleţea cu care ea reacţiona la frumos, la lux, la arome. Îi aducea cărţi erotice pe care le citeau împreună. Asta era ultima lui strategie de cucerire: să-i aţâţe o poftă sexuală atât de intensă, încât să nu poată rezista mângâierilor lui. În timp ce citeau cartea întinşi pe

canapea, mâinile lor o luau razna, căutând locurile descrise în carte. Se epuizau în fel şi fel de excese, în căutarea tuturor formelor de plăcere ştiute între amanţi, aprinşi de imagini, cuvinte şi descrieri de noi poziţii. Pierre avea impresia că trezise în ea o obsesie sexuală atât de puternică, încât Elenei avea să-i fie imposibil să se mai controleze vreodată. Şi părea, într-adevăr, coruptă. Ochii începuseră să-i strălucească în chip straniu, nu cu o lumină clară, ci cu o sclipire neliniştitoare, ca de tuberculos, cu o febrilitate atât de intensă încât părea că-i înconjoară ochii cu un cerc de foc.

El nu mai lăsa camera cufundată în întuneric. Îi plăcea s-o vadă intrând cu ochii strălucind de febră. Părea că i se îngreunase trupul. Sfârcurile îi erau permanent întărite, ca şi când ar fi fost mereu excitată. Pielea îi devenise hipersensibilă – imediat ce o atingea, pulsa sub degetele lui. O treceau fiori pe şira spinării.

Stăteau întinşi pe burtă, îmbrăcaţi, deschideau o carte nouă şi citeau împreună, mângâindu-se. Se sărutau peste imaginile erotice. Gurile lor, lipite una de alta, se coborau peste fese de femei uriaşe, umflate, peste picioare desfăcute ca un compas, peste bărbaţi stând pe vine, precum câinii, cu membre uriaşe care aproape că atingeau podeaua.

Era o imagine cu o femeie torturată, trasă în ţeapă, înfiptă într-un par care-i intra în sex şi-i ieşea prin gură. Era imaginea penetrării supreme, iar Elenei i-a produs o senzaţie de plăcere. În timp ce Pierre o poseda, avea impresia că aceeaşi

plăcere pe care-o simţea când el o muncea cu penisul se transmitea către gură. A deschis gura şi a scos limba, la fel ca-n imagine, ca şi când ar fi vrut să simtă penisul în gură în acelaşi timp.

Zile întregi Elena îi răspundea nebuneşte, aproape ca o femeie care e pe cale să-şi piardă minţile. Însă Pierre observase că, dacă se certau sau dacă-i spunea vreo vorbă aspră, ea nu mai putea să aibă orgasm, iar flacăra erotică din ochii ei murea.

După ce au epuizat noutatea poveştilor erotice, au descoperit un alt tărâm: tărâmul geloziei, al fricii, al îndoielii, al furiei, al urii, al contrariilor, tărâmul luptei prin care fiinţele umane trec din când în când pentru a rupe legătura care le ţine împreună.

Acum Pierre urmărea să facă dragoste cu celelalte fiinţe care se ascundeau în Elena, cu cele care erau cel mai adânc îngropate, cu cele mai sensibile. O privea dormind, îmbrăcându-se, o privea pieptănându-se în oglindă. Căuta o cale spirituală de acces la fiinţa ei, un nou fel de a face dragoste. N-o mai spiona ca să fie sigur că avusese orgasm, pentru simplul motiv că acum Elena se hotărâse să mimeze plăcerea chiar şi atunci când n-o simţea. Ajunsese o actriţă desăvârşită. Exhiba toate simptomele plăcerii: contracţia vulvei, accelerarea respiraţiei, a pulsului, a bătăilor inimii, epuizarea bruscă, moleşeala, starea de semileşin care urmează şi în care vezi totul ca prin ceaţă. Putea să simuleze orice – pentru ea, a iubi şi a fi iubită erau două stări iremediabil amestecate cu plăcerea, aşa că

putea să aibă o reacţie emoţională care s-o lase fără suflare, chiar dacă nu simţea plăcere fizică. Totul, mai puţin vibraţiile interioare ale orgasmului. Dar ştia că absenţa lor e greu de depistat. Lupta lui Pierre de a-i smulge de fiecare dată un orgasm i se părea distructivă şi a prevăzut că s-ar putea sfârşi cu el pierzându-şi încrederea în dragostea ei şi cu o inevitabilă despărţire. Aşa că a ales calea prefăcătoriei.

Acum Pierre se concentra asupra unui alt fel de a o curta. Imediat cum intra în cameră, îi studia mişcările, felul în care îşi scotea pălăria şi haina, cum îşi scutura părul, ce fel de inele purta. Credea că poate să-i ghicească starea observând toate aceste semne. Apoi starea ei devenea un adevărat câmp de bătălie. Azi era copilăroasă, docilă, cu părul revărsat pe umeri, şi-şi pleca uşor capul, sub greutatea întregii ei vieţi.

Era mai puţin machiată, avea o expresie inocentă, purta o rochie uşoară în culori vii. Azi o va mângâia blând şi tandru, studiindu-i perfecţiunea degetelor de la picioare, de exemplu, la fel de răsfirate ca degetele de la mâini, studiindu-i gleznele, pe care se vedeau venele de un albastru deschis, dezmierdând acel punct albastru de cerneală tatuat pentru totdeauna sub genunchiul ei, unde, când era de cincisprezece ani – o şcolăriţă cu ciorapi negri – îşi camuflase o găurică din ciorap. Vârful peniţei se rupsese şi-o rănise, însemnând locul pentru totdeauna. Căuta o unghie ruptă, ca s-o poată compătimi pentru micul accident, pentru felul în care arăta aşa, ruptă, printre celelalte, lungi şi ascuţite. Îşi făcea griji

pentru toate micile ei suferinţe. Strângea la piept fetiţa care se ascundea în ea şi pe care ar fi vrut s-o cunoască. Îi punea tot felul de întrebări:

— Şi zici că purtai ciorapi negri, nu?

— Eram foarte săraci şi, totodată, asta era uniforma.

— Ce altceva mai purtai?

— Bluze până în talie şi fuste albastru închis, pe care nu le puteam suferi. Îmi plăceau lucrurile fine.

— Şi pe dedesubt? a întrebat-o cu aşa o inocenţă de parcă s-ar fi interesat dacă purta fulgarin când ploua.

— Nu mai ştiu exact cum arăta lenjeria mea pe atunci. Mi-aduc aminte că îmi plăceau furourile cu volane. Din păcate, trebuia să port lenjerie de lână. Iar vara, chiloţi albi şi trening. Nu-mi plăcea deloc, mi-era mare. Pe-atunci visam la dantelă şi căscam gura cu orele la lenjeria expusă în vitrinele magazinelor, vrăjită, imaginându-mă în dantelă şi satin. N-aveai nimic senzaţional de văzut la lenjeria unei fete.

Dar Pierre credea că da, se putea închipui îndrăgostit de Elena în ciorapii ei negri, chiar dacă lenjeria ei era largă şi diformă.

Voia să afle când simţise ea primul tremur erotic. Se întâmplase în timp ce citea, i-a spus Elena, şi apoi când se dădea cu sania pe derdeluş cu un băiat care se întinsese peste ea sau când se îndrăgostea de bărbaţi pe care îi vedea doar de la distanţă, pentru că în momentul în care se apropiau, descoperea cine ştie ce defect care o înstrăina. Avea nevoie de străini: un bărbat pe

care-l văzuse stând la fereastră, un bărbat pe care-l zărise odată pe stradă, un bărbat pe care-l văzuse într-o sală de concert. După astfel de întâlniri, Elena îşi lăsa părul să-i cadă în dezordine, se îmbrăca neglijent, cu hainele şifonate, luând expresia unei chinezoaice preocupate de micile evenimente din viaţa ei şi de tristeţile ei delicate.

Apoi, întins lângă ea şi ţinând-o de mână, Pierre îi vorbea despre viaţa lui, descriindu-i imagini de când era un băieţel, ca să le completeze pe acelea despre fetiţa care fusese ea.

Era ca şi cum în fiecare dintre ei carapacea tocită a personalităţii mature s-ar fi dizolvat strat după strat, asemenea unei structuri adăugate artificial, dezvăluind adevăratul miez al personalităţii fiecăruia.

În copilărie, Elena fusese ceea ce dintr-odată ajunsese din nou – o actriţă, un mim, cineva care trăia în propria imaginaţie intrând în diferite roluri şi care nu ştia niciodată ce simţea cu adevărat.

Pierre fusese un rebel, crescut printre femei şi rămas fără tată, care murise pe mare. Doica lui i-a fost ca o mamă, pentru că mama lui nu trăia decât pentru a găsi pe cineva care să ia locul bărbatului pe care-l pierduse. Nu avea niciun sentiment matern. Era o amantă înnăscută. Îşi trata fiul ca pe un amant tânăr. Îl alinta într-un mod extravagant, iar dimineaţa îl primea în pat, unde băiatul încă simţea urmele prezenţei unui bărbat. Împărţeau apoi alene micul dejun adus de bonă, veşnic scandalizată să-l găsească lângă

maică-sa, în patul din care tocmai plecase amantul.

Pierre iubea voluptatea mamei lui, carnea care se vedea mereu prin dantele, formele corpului ei ivindu-se dintre falduri de sifon; iubea panta dulce a umerilor ei, urechile delicate, privirea ironică, braţele opalescente care ieşeau din mânecile înfoiate. Grija ei era cum să facă din fiecare zi o sărbătoare. Îndepărta de lângă ea oamenii lipsiţi de simţul umorului, pe oricine care discuta despre boală sau nenorocire. Dacă mergea la cumpărături, o făcea extravagant, de parcă ar fi cumpărat cadouri de Crăciun, şi lua câte ceva pentru fiecare membru al familiei, surprize pentru toţi; îşi satisfăcea capriciile cumpărându-şi tot felul de lucruri nefolositoare, care se strângeau în jurul ei până când le făcea cadou.

La zece ani, Pierre era deja iniţiat în toate ritualurile cerute de o viaţă plină de amanţi. Asista la toaletă mamei sale, urmărind-o cum se pudra la subsuoară şi-şi strecura apoi pămătuful în decolteu, între sâni. O vedea ieşind de la baie, pe jumătate acoperită de un chimono, cu picioarele goale, şi se uita cum îşi trăgea ciorapii lungi. Îi plăcea să-şi prindă jartierele foarte sus, atât de sus încât ciorapii aproape că-i veneau până la şolduri. În timp ce se îmbrăca, vorbea despre bărbatul cu care urma să se întâlnească, lăudând în faţa lui Pierre manierele aristocrate ale unuia, şarmul altuia, naturaleţea celui de-al treilea, geniul celui de-al patrulea – de parcă într-o zi Pierre ar fi trebuit să înlocuiască pentru ea toţi aceşti bărbaţi.

Când Pierre avea douăzeci de ani, s-a împotrivit tuturor prieteniilor lui cu femei, ca şi vizitelor lui la bordel. N-o impresiona nici faptul că el căuta numai femei care semănau cu ea. La bordel, le cerea femeilor să se îmbrace în faţa lui, încet, pe îndelete, pentru a savura o plăcere obscură, imposibil de definit – aceeaşi plăcere pe care o simţise în preajma mamei lui. Această ceremonie cerea cochetărie şi veşminte speciale. Curvele-l luau peste picior, râzând. În timpul acestor jocuri, îl cuprindea o dorinţă sălbatică; le sfâşia hainele, iar actul amoros semăna cu un viol.

Dincolo de asta începea zona matură a experienţelor lui, pe care nu i le-a împărtăşit Elenei în acea zi. I-a oferit numai copilul din el, inocenţa şi perversitatea lui.

Erau zile în care fragmente din trecutul lui, unele dintre cele mai erotice, ieşeau la iveală şi se impregnau în fiecare gest, ochii căpătau fixitatea neliniştitoare pe care Elena o văzuse la el când îl cunoscuse, gura împrumuta nepăsarea cuiva dispus la abandon total, iar figura, aerul unui om căruia nimic nu-i era necunoscut. În acele clipe, îl vedea pe Pierre împreună cu una din târfele lui, ca pe un bărbat care caută dinadins în sărăcie, mizerie şi decadenţă singurul fundal posibil pentru anumite acte. Ieşeau la iveală golanul şi *voyeur*-ul din el, depravatul care putea să bea timp de trei zile şi trei nopţi, abandonându-se fiecărei experienţe ca şi când ar fi fost ultima, consumându-şi pasiunea cu cine ştie ce femeie monstruoasă pe care o dorea pentru că era nespălată, pentru că o posedaseră atâţia bărbaţi

sau pentru că limbajul ei era plin de obscenităţi. Avea o aplecare către autodistrugere, către limbajul de stradă, către prostituate, către pericol. Fusese prins de patrule cu opiu şi arestat pentru că vânduse o femeie.

Potenţialul lui de anarhist şi de stricat îi dădea din când în când acea expresie de individ capabil de orice, expresie care îi trezea mereu Elenei vechea neîncredere. În acelaşi timp, el era perfect conştient că şi ea se simţea atrasă de latura demonică, de sordid, de voluptatea căderii, de profanarea şi distrugerea sinelui ideal. Dar datorită dragostei pe care i-o purta, n-avea de gând s-o lase să trăiască lângă el nimic din toate astea. Îi era frică s-o iniţieze şi s-o piardă, s-o lase pradă cine ştie cărui viciu, din cauza unor senzaţii pe care el nu i le putea oferi. Aşadar, uşa către zona coruptă din fiecare dintre ei era rareori deschisă. Ea nu voia să ştie ce făcuse corpul lui, gura lui, sexul lui. Lui îi era frică să-i descopere toate latenţele.

— Ştiu că eşti capabilă de multe iubiri, că eu sunt doar prima, că de-acum înainte nimic nu te va împiedica să explorezi. Eşti senzuală, atât de senzuală!

— Nu poţi să iubeşti de atâtea ori. Vreau ca erotismul să fie amestecat cu dragoste. Şi nu trăieşti o dragoste profundă atât de des.

El era gelos pe viitorul ei, ea pe trecutul lui. Elena devenise conştientă de faptul că avea douăzeci şi cinci de ani, iar Pierre patruzeci şi ea încă nu trăise lucrurile pe care el le experimentase şi de care deja se plictisise.

Când tăcerea s-a lăsat între ei şi Elena nu a mai găsit acea expresie inocentă pe chipul lui, ci, dimpotrivă, un surâs care-i flutura pe buze cu o umbră de dispreţ, a ştiut că îşi amintea trecutul. S-a întins lângă el, privindu-i genele lungi.

După ceva timp, el a început:

— Înainte să te cunosc, am fost un Donjuan. Nu mi-am dorit niciodată să cunosc cu adevărat o femeie. Nu mi-am dorit niciodată să rămân cu vreuna. Întotdeauna am avut senzaţia că femeia nu-şi foloseşte farmecele de dragul unei relaţii pasionale, ci pentru că vrea să obţină din partea bărbatului o relaţie care să dureze – căsătorie, de exemplu, sau o relaţie stabilă –, să dobândească până la urmă un soi de linişte, de posesiune. Asta m-a speriat – sentimentul că, în spatele unei *grande amoureuşe*[9] *y* zace ascunsă o burgheză care vrea siguranţă în dragoste. Ce mă atrage la tine e că ai rămas amanta. Menţii aceeaşi fervoare şi intensitate. Când simţi că marea încleştare a dragostei te depăşeşte, stai deoparte. Şi încă ceva: nu plăcerea pe care ţi-o pot oferi te leagă de mine. O respingi atunci când nu eşti satisfăcută emoţional. Dar eşti în stare să faci totul, eşti capabilă de orice. Simt asta. Te-ai deschis către viaţă. Eu te-am deschis. Pentru prima dată, regret că am puterea de a face femeile să se deschidă în faţa vieţii, a dragostei. Cât de mult te iubesc atunci când refuzi să comunici folosindu-ţi corpul, când cauţi alte căi de a ajunge la plinătatea fiinţei! Ai făcut totul să spulberi rezistenţa cu care mă

9 Amantă înfocată, în franceză, în original.

împotriveam plăcerii. E adevărat, la început nu puteam suporta puterea ta de a te retrage, îmi dădea impresia că-mi pierd forţa.

Discuţia i-a întărit Elenei convingerea legată de instabilitatea lui Pierre. Nu suna niciodată la uşă fără să se întrebe dacă nu cumva o fi plecat. Într-o debara veche.

Pierre descoperise o mulţime de cărţi erotice, ascunse sub un morman de pături de cei care locuiseră acolo înaintea lor. O întâmpina în fiecare zi cu câte-o poveste, ca s-o facă să râdă. Îşi dădea seama c-o întristase.

Nu ştia că, atunci când într-o femeie erotismul se împleteşte cu tandreţea, formează o legătură puternică, aproape indestructibilă. Ea nu putea să aibă viziunea unor scene erotice decât dacă erau legate de el, de corpul lui. Dacă vedea în oraş un film ieftin care o stârnea, îşi satisfăcea curiozitatea şi dorinţa de nou la următoarea lor întâlnire. Începea să-i şoptească anumite dorinţe la ureche.

Pierre era surprins de fiecare dată când Elena se arăta dornică să-i ofere lui plăcere fără ca ea să primească. Se întâmpla ca, după excese, să se simtă vlăguit, mai puţin potent şi totuşi dornic să retrăiască senzaţia de zbor. Atunci o aţâţa mângâind-o, cu mâini experte, ca atunci când se masturba. În acelaşi timp, mâinile ei îi cuprindeau penisul, asemenea unui păianjen delicat, cu degetele pricepute sensibilizându-i cei mai ascunşi nervi. Degetele se strângeau uşor în jurul penisului, la început mângâindu-i învelişul de carne, apoi simţind şuvoiul gros de sânge care-l

străbătea şi-l făcea să se lungească, inflamarea abia perceptibilă a nervilor şi încordarea bruscă a muşchilor; îl atingea cu degetele ca şi cum ar fi ciupit corzile unui instrument.

După cât era de încordat, Elena îşi dădea seama când Pierre nu era suficient de tare încât s-o penetreze, cunoştea momentele în care nu putea să reacţioneze decât la degetele ei neastâmpărate, când voia să fie masturbat şi, în scurt timp, propria plăcere îl făcea să încetinească ritmul în care o mângâia. Mâinile ei aveau asupra lui efectul unui drog, aşa că închidea ochii şi se abandona atingerilor ei. Mai încerca o dată, de două ori s-o mângâie, ca prin vis, după care se întindea fără să mai facă nimic, ca să poată savura tratamentul cunoscut şi simţi tensiunea crescândă.

— Acum, acum, murmură, acum…

Asta însemna că mâna ei trebuia să se mişte mai repede, ca să se sincronizeze cu fierbinţeala care palpita înăuntrul lui. Degetele ei se mişcau în ritmul bătăilor inimii lui, în timp ce o implora:

— Acum, acum, acum!

Oarbă la orice altceva în afară de plăcerea lui, Elena se apleca peste el, cu părul căzându-i pe faţă şi gura aproape de penisul lui, continuând mişcarea mâinilor şi în acelaşi timp lingând vârful penisului de fiecare dată când îi ajungea în dreptul gurii – asta până când corpul lui începea să tremure şi se înălţa pentru a fi devorat de mâinile şi de gura ei, pentru a fi mistuit, iar sperma ţâşnea, asemenea unor valuri mici care se sparg de ţărm, rostogolindu-se unul după altul, valuri

mici de spumă sărată care se rostogoleau pe plaja din palmele ei. Apoi închidea penisul epuizat între buzele ei, ca să strângă cu grijă lichidul preţios al dragostei.

Plăcerea lui o încânta în asemenea măsură încât era uimită să-l audă spunând, în timp ce o săruta recunoscător:

— Dar tu, tu n-ai simţit nicio plăcere!

— Oh, ba da! îi răspundea Elena, cu o voce care nu lăsa loc îndoielii.

Ea se minuna de bucuria continuă pe care o trăiau. Se întreba când avea să sosească un moment de repaus în dragostea lor.

Pierre începea să câştige tot mai multă libertate. De multe ori, când îi telefona, era în oraş. Între timp, ea îi dădea sfaturi unei vechi prietene, Kay, care tocmai se întorsese din Elveţia. În tren, cunoscuse un bărbat care putea fi descris ca fratele mai mic al lui Pierre. În acelaşi fel, Kay se identificase întotdeauna cu Elena, fusese mereu dominată de personalitatea ei puternică, aşa că singurul lucru cu adevărat satisfăcător era o aventură care să semene cu cea pe care o trăia Elena, măcar într-un mod superficial.

Şi acel bărbat avea o misiune de îndeplinit. Nu mărturisise în ce anume consta ea, dar o folosea ca scuză sau ca alibi pentru situaţiile când pleca sau când voia să petreacă o zi întreagă fără să se vadă cu Kay. Elena bănuia că aceasta îl dăruise pe dublul lui Pierre cu calităţi pe care nu le avea. În primul rând, că-l înzestrase cu o virilitate ieşită din comun, care nu era umbrită decât de obiceiul lui de a adormi fie înainte, fie

imediat după actul propriu-zis, fără să mai aştepte s-o satisfacă. În mijlocul unei conversaţii, i se trezea brusc o dorinţă violentă. Nu suporta lenjeria intimă. O învăţase să nu poarte nimic pe sub rochie. Dorinţa lui venea pe neaşteptate şi nu suporta amânare. Nu putea să aştepte. Cu el a învăţat ce înseamnă fuga înfrigurată din restaurante, cursele nebune în taxiuri cu geamurile fumurii, partidele din spatele copacilor din Boulogne, masturbarea în săli de cinematograf – niciodată într-un pat burghez, în căldura şi confortul unui dormitor. Dorinţa lui era alertă, boemă în natura ei. Îl atrăgeau podelele acoperite cu covoare, dar nu strâmba din nas nici la duşumelele reci din băi. Adora băile turceşti supraîncălzite, vizuinile opiomanilor, unde nu fuma, dar îi plăcea să se întindă împreună cu ea pe un covoraş îngust, pe care până la urmă adormeau şi apoi îi dureau oasele. Grija lui Kay era să se menţină suficient de energică cât să-i poată ţine isonul în toate capriciile şi să încerce să-şi descopere propria plăcere, care părea greu de găsit într-o asemenea cursă nebună, dar s-ar fi arătat lesne căutată mai în tihnă.

Dar nu, lui îi plăceau ieşirile spontane, exotice. Îl urma ca o somnambulă, dându-i Elenei senzaţia că se ciocnea de el ca într-o reverie, ca şi cum s-ar fi ciocnit de o piesă de mobilier. Uneori, când totul se petrecuse prea repede şi violent ca ea să se poată deschide complet şi voluptuos, se întindea lângă bărbatul adormit şi-şi inventa un amant mai atent. Închidea ochii şi se gândea: „Acum mâna lui îmi ridică rochia încet, foarte

încet. Mai întâi mă priveşte. O mână îmi mângâie fesele, iar cealaltă începe să exploreze, să alunece în cercuri. Acum îşi înmoaie degetul acolo, unde e umed. Atinge locul la fel cum o femeie pipăie o bucată de mătase, ca să-i simtă textura. Foarte încet”.

Dublul lui Pierre se întorcea pe partea cealaltă, iar Kay îşi ţinea respiraţia. Dacă se trezea, o prindea cu mâinile într-o poziţie dubioasă. Apoi, ca şi cum i-ar fi ghicit dorinţa, bărbatul îi punea mâna între picioare şi şi-o ţinea acolo, ca ea să nu se poată mişca. Prezenţa mâinii lui o aţâţa mai mult ca niciodată. După aceea, închidea ochii din nou şi încerca să-şi imagineze că mâna se mişcă. Pentru ca imaginea să prindă viaţă, începea să-şi contracte şi să-şi deschidă ritmic vaginul, până când simţea orgasmul.

Elena pe care o cunoştea şi al cărei trup îl explorase nu-i dădea lui Pierre motive de îngrijorare. Dar exista o Elenă pe care n-o cunoştea, o Elenă virilă. Deşi nu era tunsă scurt, nu purta costum, nu călărea, nu fuma trabuc şi nici nu frecventa barurile în care se adunau femeile de acest gen, în ea exista o Elenă masculină în spirit, momentan latentă.

Pierre era priceput numai în ale amorului, în rest era complet neajutorat. Nu putea să bată un cui în perete, să atârne un tablou, să lipească un cotor de carte sau să discute vreo chestiune tehnică. Trăia terorizat de dependenţa lui de servitori, portari, instalatori. Nu era capabil să ia o decizie sau să semneze un contract, orice fel de contract; nu ştia ce vrea.

Energia Elenei umplea aceste goluri. Dintre ei doi, ea ajunsese să fie cea descurcăreaţă. Ea cumpăra cărţile şi ziarele, avea iniţiativă, lua decizii. Pierre accepta situaţia. Se potrivea cu nonşalanţa lui. Ea câştiga mereu în îndrăzneală.

Simţea că-l protejează. Imediat ce încleştarea sexuală lua sfârşit, el se retrăgea ca un paşă, lăsând-o pe ea să conducă. Nu observase că o altă Elena ieşea la iveală, afirmându-şi trăsături şi obiceiuri noi şi o personalitate diferită. Elena descoperise că şi femeile erau atrase de ea.

Fusese invitată de Kay s-o cunoască pe Leila, o faimoasă cântăreaţă în cluburile de noapte, o femeie de sex incert. S-au dus acasă la Leila. Era întinsă pe pat. În cameră plutea un miros greu de narcise, iar Leila se odihnea rezemată leneş, într-o poziţie languroasă, de abandon total. Elena credea că se reface după o noapte de beţie, dar asta era atitudinea ei obişnuită. Dinspre acest trup languros a venit o voce masculină. Apoi ochii ei violeţi s-au fixat asupra Elenei, cântărind-o cu voluptatea unui bărbat.

Iubita Leilei, Mary, a intrat în cameră însoţită de foşnetul poalelor ample, de mătase, umflate de paşii ei repezi. S-a aruncat la piciorul patului şi a luat mâna Leilei. S-au uitat una la alta cu atâta dorinţă încât Elena şi-a plecat privirea. Faţa Leilei era ascuţită, a lui Mary avea trăsături şterse; în jurul ochilor, Leila îşi trasase cercuri grele cu cărbunele, ca în frescele egiptene, iar faţa lui Mary părea pictată în pasteluri – ochii deschişi la culoare, cu pleoapele de un verde marin, iar unghiile şi buzele de coral; sprâncenele Leilei erau

naturale, ale lui Mary o simplă dungă de creion. Când se priveau, trăsăturile Leilei păreau că se dizolvă, iar ale lui Mary că împrumută ceva din fermitatea trăsăturilor iubitei ei. Numai vocea-i părea la fel de ireală, iar frazele neterminate, suspendate. Mary era neliniştită în prezenţa Elenei, în loc să-şi manifeste răceala sau teama, adopta o atitudine feminină, ca faţă de un bărbat, şi încerca s-o cucerească. Nu-i plăcea felul în care Leila se uita la Elena. S-a aşezat lângă Elena, cu picioarele strânse sub ea, ca o fetiţă, iar în timp ce vorbea îşi înălţa buzele către ea, îmbietor. Dar astfel de alinturi copilăreşti şi afectate erau tocmai gesturile pe care Elena nu le putea suporta la femei. S-a întors către Leila, ale cărei gesturi erau mature şi simple.

Leila i-a spus:

— Hai să mergem împreună în atelier. Mă îmbrac imediat.

Cum a sărit din pat, impresia de sfârşeală pe care o lăsase s-a risipit. Era înaltă. Avea ceva din aerul unui vagabond francez, pe lângă o demnitate regală. Nimeni nu făcea pe durul cu ea. La club, nu făcea oamenii să se simtă bine, ci stabilea regulile. Era centrul de atracţie al lumii femeilor care se considerau condamnate din cauza viciului. Aproape că le forţa să fie mândre de perversiunea lor şi să nu sucombe în faţa moralei burgheze. Condamna aspru sinuciderile şi marginalizarea. Voia ca femeile să fie fericite că sunt lesbiene. Ea dădea un exemplu. Purta haine bărbăteşti, sfidând ordinele poliţiei. Nu fusese niciodată molestată. O făcea cu graţie şi nonşalanţă. Călărea în Bois

purtând haine bărbăteşti. Era atât de elegantă şi de fină şi avea un aer atât de nobil încât oamenii care n-o cunoşteau se plecau în faţa ei, instinctiv. Le făcea pe celelalte femei să ţină capul sus. Era singura femeie masculină pe care bărbaţii o tratau ca pe un camarad. Cine ştie ce spirit tragic, ascuns în spatele acestei apariţii rafinate, se infiltra în felul în care cânta de făcea zdrenţe seninătatea oamenilor, împrăştiind nelinişte, regrete şi nostalgie în jur.

Stând lângă ea în taxi, Elena nu i-a simţit forţa, ci i-a presimţit rana secretă. A îndrăznit să facă un gest de tandreţe. I-a luat mâna princiară şi a ţinut-o în a ei. Leila nu şi-a lăsat mâna moale, ci i-a răspuns, strângând-o cu o forţă plină de nerv. Elena ştia deja ce nu reuşea să obţină această forţă: împlinirea. În mod sigur, vocea mâţâită a lui Mary şi micile ei tertipuri evidente n-aveau cum s-o satisfacă pe Leila. Femeile nu sunt la fel de tolerante ca bărbaţii faţă de cele care se prefac slabe şi neajutorate, sperând să inspire o dragoste activă. Leila trebuia să sufere mai mult decât un bărbat din cauza lucidităţii ei în ceea ce priveşte femeile, a incapacităţii ei de a se lăsa înşelată.

Când au ajuns la atelier, Elena a simţit un miros ciudat de cacao prăjită, de trufă proaspătă. Au intrat într-o încăpere care părea să fie o moschee arabă plină de fum. Era o cameră imensă, înconjurată de o galerie de separeuri decorate doar cu rogojini şi lampioane. Toată lumea purta chimonouri. Elena a primit şi ea unul. Apoi s-a aşezat. Era un loc secret în care se fuma opiu: lumini difuze, oameni întinşi pe jos,

indiferenţi faţă de nou-veniţi, o linişte desăvârşită, netulburată de nicio discuţie aprinsă, doar din când în când de câte-un suspin. Câţiva, înfierbântaţi de opiu, se retrăseseră în cotloanele cele mai întunecoase şi zăceau cuplaţi în poziţia linguriţei, ca şi când ar fi fost adormiţi. În acea linişte s-a auzit vocea unei femei, care se lansase în ceva ce iniţial părea a fi un cântec, iar apoi s-a dovedit a fi un tip mai aparte de triluri, trilurile unei păsări exotice, prinsă în sezonul de împerechere. Doi bărbaţi tineri se ţineau în braţe, vorbind în şoaptă.

Din când în când, Elena auzea pernele căzând pe podea şi foşnete de mătase şi de stofe. Trilurile femeii se auzeau tot mai clar şi mai puternic, crescând odată cu plăcerea ei, aşa că Elena le-a urmărit ritmul, însoţindu-l de mişcări ale capului, până când sunetele au atins intensitatea maximă. Elena a văzut că această cadenţă o enerva pe Leila. Nu voia s-o audă. Era atât de explicită, un cântec de femelă, care cu fiecare icnet purta mai departe scâncetul rănii extatice. Indiferent de ce-ar fi putut să-i facă o femeie altei femei, niciodată n-ar fi fost în stare să nască un asemenea crescendo cadenţat, un asemenea cântec al vaginului; numai înjunghierea repetată, asaltul susţinut al bărbatului, ar fi putut provoca aşa ceva.

Cele trei femei s-au trântit pe nişte saltele, una lângă alta. Mary voia să se întindă lângă Leila. Leila nu voia s-o lase. Gazda le-a oferit pipe cu opiu. Leila a refuzat. Atmosfera ceţoasă, plină de fum, luminile difuze, obiectele exotice atârnate

peste tot, uşile şi oftaturile înăbuşite o ameţiseră suficient. Faţa îi era atât de transfigurată încât Leila a crezut că era deja sub influenţa vreunui alt drog. Nu-şi dădea seama că forţa cu care îi strânsese mâna în taxi o aruncase pe Elena într-o stare care n-avea nimic în comun cu senzaţiile pe care i le provoca Pierre.

În loc s-o izbească în plin, vocea Leilei o învăluise în mantia voluptuoasă a unor noi senzaţii, era ceva ce plutea în aer fără a căuta să se împlinească, ci doar să mai dureze. Era exact ca această cameră, care te droga cu luminile ei misterioase, cu esenţele bogate, cu nişele ei în penumbră, cu formele pe care puteai doar să le întrezăreşti, cu bucuriile ei secrete. Un vis. Opiul nu putea să-i dilate sau să-i potenţeze simţurile mai mult decât erau deja, nu-i putea oferi o plăcere mai mare.

A ajuns cu mâna pe mâna Leilei. Mary deja fuma cu ochii închişi. Leila stătea culcată pe spate, cu ochii deschişi, uitându-se la Elena. A luat mâna Elenei, i-a ţinut-o un pic într-a ei, după care şi-a strecurat-o sub chimono. Şi-a pus-o pe sâni. Elena a început s-o mângâie. Leila îşi desfăcuse costumul care-i venea ca turnat. Nu purta bluză. În schimb, restul corpului era înfăşurat într-o fustă strâmtă. Apoi Elena a simţit mâna Leilei alunecându-i blând pe sub rochie, căutând o deschizătură între partea de sus a ciorapilor şi lenjeria intimă. Elena s-a răsucit uşor pe partea stângă, vrând să-şi pună capul pe sânii Leilei şi să-i sărute.

Îi era teamă ca nu cumva Mary să deschidă

ochii şi să se înfurie. Se uita la ea din când în când. Leila zâmbea. Apoi s-a întors să-i şoptească ceva Elenei:

— Hai să ne întâlnim o dată, să fim împreună. Vrei? Vii mâine la mine? Mary n-o să fie acolo.

Elena a zâmbit, a încuviinţat din cap, i-a mai furat un sărut şi s-a întins la loc. Dar Leila nu şi-a retras mâna. Stătea cu ochii pe Mary şi continua s-o mângâie pe Elena, care se topea sub mângâierile ei.

Elena avea impresia că nu trecuse niciun minut de când stăteau întinse pe saltele, dar imediat a observat că în atelier începuse să se răcorească şi că venise dimineaţa. A sărit în picioare, uimită. Ceilalţi păreau că dorm. Chiar şi pe Leila o luase somnul şi acum dormea. Elena şi-a pus haina şi a plecat. Zorii au înviorat-o.

Voia să stea de vorbă cu cineva. Şi-a dat seama că era aproape de atelierul lui Miguel. Miguel dormea cu Donald. L-a trezit şi s-a aşezat la piciorul patului. Vorbea. Miguel nu înţelegea nimic. A crezut că era beată.

— De ce dragostea mea pentru Pierre nu e suficient de puternică încât să mă împiedice să fac asta? repeta întruna. De ce mă azvârle în vârtejul altor iubiri? Şi de ce mă împinge către o femeie? De ce?

Miguel a zâmbit.

— Cum poţi să te sperii aşa de o mică alunecare? Nu înseamnă nimic. O să treacă. Dragostea lui Pierre ţi-a trezit adevărata natură. Eşti prea plină de dragoste, ai să iubeşti mulţi oameni.

— Nu vreau, Miguel. Vreau să fiu întreagă.

— Dar nu-i aşa o mare infidelitate, Elena. Nu faci decât să te cauţi pe tine în alte femei.

De la Miguel s-a dus acasă, a făcut baie, s-a odihnit şi l-a aşteptat pe Pierre. El era într-o dispoziţie plină de tandreţe. Era atât de drăgăstos încât i-a potolit îndoielile şi chinurile secrete, iar până la urmă a adormit în braţele lui.

Leila a aşteptat-o în zadar. Timp de două-trei zile, Elena a încercat să şi-o alunge din minte, dobândind noi dovezi de dragoste de la Pierre, dorindu-şi să fie ocrotită, să nu fie lăsată să fugă.

El a observat foarte repede că ceva nu era în ordine. O oprea instinctiv când voia să plece mai devreme, o împiedica fizic să-l părăsească. Apoi, împreună cu Kay, Elena a cunoscut un sculptor, pe Jean. El avea un chip suav, ispititor, feminin. Cu toate astea, iubea femeile. Elena intrase în defensivă. El i-a cerut adresa. Când a venit în vizită, Elena, foarte volubilă, a început să critice ideea de intimitate. El i-a spus:

— Aş vrea ceva mai cald şi mai frumos.

Ea s-a speriat. A devenit şi mai distantă. Niciunul nu se simţea relaxat. Îşi spunea:

— Acum am stricat totul. N-o să se mai întoarcă.

Şi-i părea rău. Exista între ei o atracţie obscură. Elena n-o putea defini.

El i-a scris o scrisoare:

„După ce am plecat de la tine, m-am simţit ca un nou-născut, curăţat de toate falsităţile. Cum ai reuşit să faci să se nască un sine nou fără ca măcar să-ţi fi propus? Am să-ţi povestesc ce-am

păţit odată. Eram la Londra şi stăteam la colţul unei străzi, uitându-mă la lună. Mă uitam atât de fix la ea încât m-a hipnotizat. Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă, la câteva ore după aceea. Întotdeauna am simţit că, în acel interval, luna mi-a furat sufletul. Asta mi-ai făcut tu, când am venit în vizită".

Pe măsură ce citea scrisoarea, devenea conştientă de vocea lui încântătoare, de farmecul lui. I-a mai trimis şi alte scrisori, împreună cu bucăţele de cristal de rocă şi un scarabeu egiptean. Nu i-a răspuns la niciuna.

Simţea c-o atrage, dar după noaptea pe care o petrecuse cu Leila, rămăsese cu o frică stranie. În ziua aia, se întorsese la Pierre simţindu-se ca şi cum ar fi venit dintr-o lungă călătorie, înstrăinată de el. Fiecare nod trebuia întărit. Îi era teamă de acea senzaţie de înstrăinare, de distanţa pe care o pusese între ea şi iubirea ei profundă.

Într-o zi, Jean a aşteptat-o în faţa casei şi a surprins-o când ieşea, neputând să doarmă şi tremurând, palidă de tulburare. Era furioasă fiindcă Jean reuşise s-o scoată din minţi.

Printr-o coincidenţă, pe care el a observat-o, amândoi erau îmbrăcaţi în alb. Aerul văratic îi învăluia. Faţa lui era fină, iar emoţia care-i însufleţea privirea a cucerit-o pe Elena. Râsul lui avea candoarea râsului unui copil. Îl simţea pe Pierre înăuntrul ei, agăţându-se de ea, trăgând-o înapoi. A închis ochii ca să nu-i vadă pe-ai lui. Se gândea că poate era vorba doar de contagiune, că fervoarea lui era molipsitoare.

S-au aşezat la o masă, într-o cafenea

ponosită. Chelneriţa a vărsat vermutul, iar el i-a poruncit să şteargă masa, de parcă Elena ar fi fost o prinţesă.

Elena i-a spus:

— Mă simt cam ca luna care a pus stăpânire pe sufletul tău şi apoi ţi l-a dat înapoi. Nu trebuie să mă iubeşti. Nu trebuie să iubeşti luna. Dacă te apropii prea mult de mine, am să te rănesc.

Dar în ochii lui a văzut că deja îl rănise. S-a încăpăţânat să meargă împreună cu ea aproape până în pragul uşii lui Pierre.

L-a găsit cu faţa răvăşită. Îi văzuse în stradă şi-i urmărise până la cafenea. Le urmărise fiecare gest şi fiecare expresie. I-a spus:

— Au fost cam multe gesturi emoţionante între voi.

Era ca un animal sălbatic, cu părul răvăşit pe frunte şi privirile rătăcite. Timp de o oră a fost negru de supărare, pierdut în tristeţe şi îndoială. Ea i-a dat asigurări, l-a implorat, i-a luat capul în mâini şi l-a culcat la pieptul ei, alinându-l. În cele din urmă, el a adormit epuizat. Apoi ea a alunecat din pat şi s-a dus la fereastră. Farmecul sculptorului pălise. Totul părea în comparaţie cu intensitatea geloziei lui Pierre. Se gândea la carnea lui Pierre, la mirosul lui, la dragostea lor şi, în acelaşi timp, auzea râsul adolescentin al lui Jean, care sugera încredere şi sensibilitate, apoi gândul îi zbura la farmecul viril al Leilei.

Îi era frică. Îi era frică, pentru că nu mai era strâns legată de Pierre, ci de o femeie necunoscută, care zăcea deschisă în faţa ei, îmbietoare şi supusă.

Pierre s-a trezit. A întins braţele spre ea şi i-a spus:

— S-a terminat.

Ea a plâns atunci. Voia să-l implore s-o ţină cu forţa, să nu lase pe nimeni s-o ispitească. S-au sărutat pasional. Pierre i-a împlinit dorinţa strângând-o cu atâta forţă în braţe încât i s-au auzit oasele trosnind. Ea a râs şi i-a spus:

— Mă sufoci!

Zăcea invadată de un sentiment matern, sentimentul că voia să-l protejeze de orice durere, iar el, pe de altă parte, părea să simtă că putea s-o posede o dată pentru totdeauna. Gelozia îl incita la un soi de furie. Seva circula prin el cu atâta forţă încât n-a mai putut aştepta să simtă şi ea plăcerea. Iar ea nu-şi dorea acea plăcere. Se simţea ca o mamă care-şi primeşte copilul în ea, care-l atrage ca să-l împace, să-l protejeze. Nu simţea nicio nevoie sexuală, ci doar nevoia de a se deschide, de a primi, de a împresura.

În zilele în care-l vedea pe Pierre că e neputincios, desigur, pasiv, cu trupul leneş, atât de leneş încât nu-i venea nici să se îmbrace sau să iasă puţin din casă, se simţea activă, plină de idei. Când adormeau împreună, se trezea asaltată de senzaţii ciudate. În somn, Pierre părea vulnerabil. Atunci îşi simţea propria putere trezindu-se la viaţă. Voia să-l pătrundă ca un bărbat, să-l ia în stăpânire. Voia să-l penetreze cu lovituri ca de cuţit. Între somn şi trezie, identificându-se cu virilitatea lui, îşi imagina cum ea devenea el şi cum îl poseda la fel cum o poseda el pe ea.

Iar alteori se întindea la loc, redevenind ea

însăşi – mare şi nisip şi umezeală şi nicio îmbrăţişare nu-i părea suficient de violentă, de brutală, de animalică.

Dacă după scena de gelozie a lui Pierre au început să facă dragoste mai violent, asta era pentru că ceva plutea în aer; sentimentele lor erau în fierbere; simţeau ostilitate, confuzie, durere. Elena nu-şi dădea seama dacă iubirea lor mai prinsese o rădăcină sau absorbise otrava care avea să-i grăbească sfârşitul.

Era oare în toate astea o fericire obscură care ei îi scăpa, la fel cum îi scăpa plăcerea morbidă şi masochistă pe care alţii o găseau în înfrângeri, în suferinţă, în sărăcie, în umilinţă, în piedici şi în eşecuri? Pierre îi spusese odată:

— Cel mai bine îmi amintesc clipele de mare suferinţă. Pe cele de fericire le-am uitat.

Apoi a venit Kay s-o vadă pe Elena, o Kay renăscută, strălucitoare. Aerele pe care şi le dădea, cum că ar fi fost înconjurată de iubiţi, aveau în sfârşit o bază reală. Venise să-i povestească Elenei cum îşi împărţea viaţa între amantul ei grăbit şi o femeie. Stăteau pe patul Elenei şi fumau.

Kay i-a spus:

— O cunoşti. E Leila.

Elena nu putea să-şi împiedice gândul: Care vasăzică, Leila iar se iubeşte cu o femeiuşcă. Oare n-o să iubească niciodată pe cineva care să-i fie egal? Pe cineva la fel de puternic? Turba de gelozie. Voia să fie în locul lui Kay şi s-o iubească Leila.

A întrebat-o:

— Cum e să fii iubită de Leila?

— E incredibil, minunat, Elena. Ceva incredibil! în primul rând, ştie întotdeauna ce vreau, îmi ghiceşte stările, ştie ce-mi doresc. Ştie exact ce trebuie să facă. Atunci când ne întâlnim, se uită la mine şi ştie. Face dragoste de parcă ar avea tot timpul din lume. Te ia prizonier într-un loc minunat – în primul rând, decorul trebuie să fie minunat, spune ea. O dată, a trebuit să mergem la hotel, pentru că Mary stătea în apartamentul ei. Lumina lămpii era prea puternică. A acoperit abajurul cu lenjeria ei intimă. Mai întâi, face dragoste cu sânii tăi. Petrecem ore întregi sărutându-ne. Aşteaptă până când ne îmbătăm cu sărutări. Vrea să ne scoatem toate hainele şi după aceea ne întindem lipite una de alta, rostogolindu-ne una peste alta, timp în care continuăm să ne sărutăm. Se aşază peste mine ca şi cum ar încăleca pe cal şi apoi începe să se mişte şi să se frece. Îmi amână mult orgasmul. Până în momentul în care ajunge să fie chinuitor. Durează atât de mult când facem dragoste, Elena, atât de mult! Când se termină, rămâi cu furnicături în tot corpul şi cu dorinţa încă vie.

Mai apoi a adăugat:

— Am vorbit şi despre tine. S-a interesat de viaţa ta amoroasă. I-am spus că eşti obsedată de Pierre.

— Şi ce-a zis?

— A zis că nu ştia că Pierre să fi fost altceva decât amantul unor femei ca Bijou, prostituata.

— Pierre s-a iubit cu Bijou?

— Ei, câteva zile.

NAGHIB MAHFUZ, Akhenaton, cel ce sălăşluieşte în adevăr

JIM CRACE, în clipa morţii

ANTÓNIO LOBO ANTUNES, Bună seara lucrurilor de pe-aici

ERIC-EMMANUEL SCHMITT, *Milarepa* ERIC-EMMANUEL SCHMITT, *Domnul Ibrahim şi florile din Coran*

ERIC-EMMANUEL SCHMITT, Oscar şi Tanti Roz WILLIAM GOLDING, împăratul muştelor PASCAL QUIGNARD, Vila Amalia ALMUDENA GRANDES, Vârstele lui Lulú ISMAIL RADARE, Palatul Viselor JESUS DÍAZ, Spune-mi ceva despre Cuba PAUL AUSTER, Palatul lunii NICOLE KRAUSS, Istoria iubirii CARLOS FUENTES, O companie neliniştitoare ALESSANDRO BARICCO, Castele de furie TAICHI YAM ADA, Străini LEONID ŢÎPKIN, O vară la Baden-Baden YASUNARI KAWABATA, Maestrul de go INGESORG BACHMANN, Mălină DAVE EGGERS, Să te ţii alergătură!

JONATHAN SAFRAN FOER, Extrem de tare şi incredibil de aproape

RICHARD ZIMLER, Ultimul cabalist din Lisabona

SARAH DUNANT, în compania curtezanei

JAN KONEFFKE, O *iubire la Tibru*

PÉTER ESTERHÁZY, Un pic de pornografie maghiară

JOHN FANTE, Drumul spre Los Angeles

JOHN UPDIKE, *Teroristul*

ANAÏS NIN, Delta lui Venus

Imaginea lui Pierre făcând dragoste cu

faimoasa Bijou a destrămat-o pe cea cu Leila şi Kay. Era o zi a geloziilor. Oare dragostea avea să ajungă un lung şir de gelozii?

În fiecare zi, Kay venea cu detalii noi. Elena nu putea refuza să le asculte. Din tot ce auzea, ura feminitatea lui Kay şi iubea masculinitatea Leilei. Ghicea lupta pe care o ducea Leila către împlinire şi înfrângerea ei. O vedea pe Leila îmbrăcându-şi cămaşa bărbătească de mătase, cu butoni de – argint. Ar fi vrut s-o întrebe pe Kay cum arăta lenjeria femeii care ajunsese să o obsedeze. Ar fi vrut s-o vadă pe Leila îmbrăcându-se.

Elenei i se părea că, la fel cum homosexualul pasiv ajunge o caricatură a femeii în ochii homosexualului activ, femeile care, într-o relaţie lesbiană, se lasă dominate ajung caricaturi ale celor mai ieftine trăsături femeieşti. Kay o demonstra, exagerând cu capriciile – cu adevărat iubindu-se pe ea însăşi prin Leila. O chinuia pe Leila cum n-ar fi îndrăznit să chinuie un bărbat. Asta pentru că simţea că femeia din Leila va fi îngăduitoare.

Elena era sigură că Leila suferea din cauza mediocrităţii femeilor cu care ajungea să facă dragoste. Pătată de infantilism, o relaţie nu putea să ajungă la plenitudine. Kay venea mereu mâncând bomboane din buzunar ca o şcolăriţă. Se bosumfla. La restaurant, ezita înainte să comande, apoi îşi schimba comanda, pozând într-o cabotină, femeia cu capricii irezistibile. În scurt timp, Elena începuse s-o evite, începea să înţeleagă drama din spatele tuturor relaţiilor Leilei. Ridicându-se deasupra bărbaţilor şi femeilor, Leila dobândise un

nou sex. Se gândea la Leila ca la o figură mitică, mărită, exagerată. Leila o obseda.

Purtată de o intuiţie obscură, s-a hotărât să meargă la o ceainărie situată deasupra unei librării pe Rue de Rivoli, unde se întâlneau homosexualii şi lesbienele. Stăteau în grupuri separate. Bărbaţii singuri, trecuţi de prima tinereţe, căutau băieţi, iar lesbienele mai coapte căutau fete tinere.

Lumina era difuză, ceaiul aromat, prăjitura avea o dulceaţă perversă.

Când a intrat, Elena i-a văzut pe Donald şi pe Miguel la o masă şi s-a dus lângă ei. Donald era absorbit de rolul lui de curvă. Voia să-i arate lui Miguel cum putea el să atragă bărbaţii şi cum aceştia ar fi fost dispuşi să-l plătească pentru anumite favoruri. Era entuziasmat pentru că un englez grizonant, foarte distins, cunoscut pentru sumele exorbitante cu care-şi cumpăra plăcerile, se uita insistent la el. Donald îşi etala farmecele în faţa acestui bărbat, aruncându-i priviri piezişe, ca ale unei femei de sub un văl. Miguel începea să se înfurie. I-a spus:

— Dacă ai şti ce vrea bărbatul ăsta de la băieţi, nu ţi-ar mai veni să flirtezi cu el.

— Ce? a întrebat Donald, ros de o curiozitate bolnăvicioasă.

— Chiar vrei să-ţi spun?

— Da. Vreau să ştiu.

— Nu le cere altceva decât să stea întinşi sub el, timp în care se aşază pe vine peste faţa lor şi le-o umple de ştii tu ce.

Donald a schiţat o grimasă şi s-a uitat la

domnul grizonant. Mai că nu-i venea să creadă una ca asta când îi studia ţinuta aristocratică şi fineţea trăsăturilor, când vedea cu câtă delicateţe îşi ţinea portţigaretul şi ce privire visătoare avea. Cum putea acest om să se preteze la aşa ceva? Asta a pus capăt cochetăriilor provocatoare ale lui Donald.

Atunci a intrat Leila, a văzut-o pe Elena şi s-a aşezat la masa lor. Îi cunoştea pe Miguel şi pe Donald. Îi plăceau travestiurile de păun ale lui Donald – risipa de culori fantastice, care compensa penajul absent, rezervat femeilor: păr vopsit, gene rimelate şi unghii lăcuite. A râs cu Donald, a admirat graţia lui Miguel, apoi s-a întors spre Elena şi şi-a cufundat privirea întunecată în ochii ei de un verde intens.

— Ce face Pierre? De ce nu vii odată cu el la atelier? Mă duc acolo în fiecare seară, înainte să cânt. N-ai venit niciodată să mă auzi cântând. Sunt la club în fiecare noapte, cam pe la unşpe.

Mai târziu s-a oferit:

— Pot să te conduc undeva?

Au plecat împreună şi au intrat în limuzina neagră a Leilei, aşezându-se pe locurile din spate. Leila s-a aplecat peste Elena şi i-a acoperit gura cu buzele ei cărnoase, într-un sărut interminabil, în timpul căruia Elena aproape că şi-a pierdut cunoştinţa. Pălăriile le-au căzut când şi-au lăsat capetele pe spate, rezemate de tetiere. Leila o înghiţea. Gura Elenei a coborât pe gâtul Leilei, în despicătura rochiei negre, în decolteul ei generos. Nu trebuia decât să dea puţin mătasea la o parte cu gura ca să dibuie locul de unde încep sânii.

— Ai de gând să mă ocoleşti iar?

Elena şi-a coborât degetele pe şoldurile ei învelite în mătase, mângâind-o şi simţindu-i rotunjimea coapselor şi fermitatea şoldurilor. Fineţea senzuală a pielii şi a mătăsii erau totuna. A simţit conturul delicat al jartierei. Voia să-i desfacă Leilei genunchii atunci, pe loc. Leila i-a dat şoferului o indicaţie pe care Elena nu a auzit-o. Maşina şi-a schimbat direcţia.

— Tocmai ai fost răpită, a spus Leila râzând cu poftă.

Fără pălării, cu părul răvăşit, au intrat în apartamentul ei întunecos, cu obloanele trase, ca să nu lase căldura verii să pătrundă. Leila a luat-o pe Elena de mână şi a condus-o în dormitor, iar acolo s-au prăbuşit în patul uriaş. Din nou mătase, mătase sub degete, mătase între picioare, umeri mătăsoşi, gât şi păr. Buze de mătase tremurând sub atingerea altor buze. Era ca-n noaptea din vizuina opiomanilor; mângâierile erau din ce în ce mai prelungi, iar preţiosul suspans, întreţinut cu grijă.

De fiecare dată când se apropiau de orgasm, fie Leila, fie Elena, observând că mişcările le deveneau tot mai grăbite, reluau şarja de săruturi – se scăldau într-o baie de amor trupesc, în care broboanele de umezeală se rostogoleau ca picurii de ploaie, cum numai în vis ţi se întâmplă să trăieşti, un vis care nu se mai termină. Degetul Leilei era ferm, voluntar, ca un penis; limba ajungea departe, cunoştea toate cotloanele în care să aţâţe nervii.

În loc să aibă un singur centru sexual, corpul

Elenei părea să aibă un milion de deschideri, toate la fel de sensibile, participând cu fiecare celulă a corpului la fel de intens cum făcea cu gura. Carnea de pe braţ i se înfiora şi i se contracta doar dacă Leila îşi trecea limba peste ea. Gemea, iar Leila îşi înfigea dinţii în carne, vrând să provoace un geamăt şi mai adânc. Limba ei între picioarele Elenei era suplă şi ascuţită ca un pumnal. Când au ajuns la orgasm, vibraţia lui a fost atât violentă încât le-a scuturat trupurile din cap până-n picioare.

Elena i-a visat pe Pierre şi pe Bijou. Bijou cea carnală, Bijou curva, animalul, leoaica; o zeiţă luxuriantă a abundenţei, carnea ei, cu fiecare curbă şi por, un adevărat pat senzual. În vis, mâinile ei se zbăteau, iar carnea îi tremura ca zguduită de un cutremur violent, fermentând saturată de umezeală, înfăşurată în nenumărate straturi voluptuoase. Bijou era cufundată într-o veşnică inerţie, într-o pasivitate din care nu se trezea decât când sosea momentul pentru dragoste. Toate fluidele dorinţei i se prelingeau pe picioare lăsând dâre argintii, în josul şoldurilor modelate după forma unei viori, coborând şi urcând cu un foşnet ca de mătase udă în adâncitura dintre sâni.

Elena o vedea peste tot, cu fusta ei scurtă de femeie care face trotuarul, urmărindu-şi prada şi aşteptând. Pierre iubise mersul ei obscen, privirea prefăcut ingenuă, melancolia ei beată şi vocea virginală. Timp de câteva nopţi, iubise acest sex umblător, acest pântece ambulant deschis tuturor.

Şi poate că acum o iubea din nou.

Pierre i-a arătat Elenei o fotografie cu mama lui, femeia aceea copleşitoare, luxuriantă. Asemănarea dintre ea şi Bijou era uimitoare, doar ochii erau diferiţi. Ai lui Bijou erau adânc încercănaţi. Mama lui avea un aer mai sănătos. În schimb, trupul…

În acel moment, Elena şi-a spus: „Sunt pierdută. Nu credea poveştile lui Pierre, cum că Bijou i-ar provoca acum repulsie. A început să frecventeze cafeneaua în care Pierre se întâlnea cu Bijou, sperând că va găsi un indiciu care să-i pună capăt îndoielilor. N-a descoperit nimic, în afară de faptul că lui Bijou îi plăceau bărbaţii tineri, cu feţe proaspete, buze fragede şi sânge clocotitor. Asta a mai liniştit-o puţin, în timp ce Elena încerca s-o întâlnească pe Bijou şi să demaşte inamicul, Leila se străduia, prin tot felul de tertipuri, să dea de Elena.

Până într-o zi când, gonite de ploaie, cele trei femei s-au întâlnit în aceeaşi cafenea: Leila, mirosind a parfum şi intimidantă, cu capul sus şi o etolă din vulpe argintie înfăşurată în jurul umerilor, peste costumul negru, impecabil; Elena, în catifea de culoarea vinului roşu; iar Bijou în ţinuta de trotuar, la care nu renunţa niciodată: o rochie neagră, strâmtă, şi pantofi cu tocuri înalte. Leila i-a zâmbit lui Bijou, apoi a recunoscut-o pe Elena. Dârdâind, s-au aşezat toate trei cu câte o băutură în faţă. Dar ceea ce Elena nu prevăzuse absolut deloc a fost să se trezească paralizată de farmecul voluptuos al lui Bijou. La dreapta ei stătea Leila, incisivă, sclipitoare, iar la stânga Bijou, ca un pat de senzualitate în care-i venea să

se arunce.

Leila îşi dădea seama şi suferea. Apoi a început s-o curteze pe Bijou, treabă la care se pricepea mult mai bine decât Elena. Bijou nu mai cunoscuse femei ca Leila, ştia doar femeile din breasla ei, care, atunci când le lipseau bărbaţii, o luau pe ea şi se dedau la o orgie de săruturi, ca pentru a compensa brutalitatea bărbaţilor – pur şi simplu, stăteau şi se sărutau ca în transă şi asta era tot.

Complimentele Leilei o atingeau, dar în acelaşi timp era vrăjită de Elena. Pentru ea, Elena reprezenta ceva cu totul nou. Pentru bărbaţi, Elena simboliza tipul de femeie care era exact opusul curvei, femeia care transforma dragostea în poezie, care îi adăuga emoţie, o femeie care părea făcută dintr-o substanţă diferită, pe care o credeai o făptură de poveste. Şi da, Bijou cunoştea suficient de bine bărbaţii ca să-şi dea seama că era şi tipul de femeie care trezea în ei dorinţa de a o iniţia în plăcerile senzuale, pentru ca apoi să se extazieze văzând-o cum se transformă într-o sclavă a simţurilor. Cu cât o femeie pare mai ireală, cu atât e mai mare plăcerea de a o profana, de a o îmbiba de erotism. Dincolo de natura ei visătoare, e tot o curtezană care trăieşte pentru plăcerea bărbatului.

Bijou, care era curva curvelor, ar fi vrut să-şi schimbe viaţa cu a Elenei. Curvele invidiază întotdeauna femeile care pot să creeze iluzia şi să aprindă dorinţa, dar în acelaşi timp să stârnească şi foamea. Bijou, organul sexual care se plimba prin lume fără nicio mască, ar fi vrut să aibă

înfăţişarea Elenei. Şi Elena se gândea că ar fi vrut să facă schimb cu Bijou, pentru desele momente când bărbaţii oboseau să curteze femeia şi voiau sex fără curtoazie, animalic şi direct. Elena tânjea să fie violată iar şi iar, în fiecare zi, fără nicio urmă de grijă pentru sentimentele ei, Bijou tânjea să fie idealizată. Singură, Leila era mulţumită că din naştere fusese exclusă de sub tirania bărbaţilor, că nu depindea de ei în niciun fel. Însă nu-şi dădea seama că a imita bărbatul n-are cum să te elibereze de el.

Leila încerca s-o seducă pe curva curvelor cu complimente şi blândeţe. Cum niciuna dintre ele trei nu bătuse în retragere, până la urmă au plecat împreună. Leila le-a invitat la ea pe Elena şi pe Bijou.

Când au ajuns, au simţit un miros de esenţe arse. Singura lumină venea dinspre nişte globuri de sticlă pline cu apă şi peşti fosforescenţi, corali şi căluţi de mare. Camera părea scufundată pe fundul mării, ca într-un vis, un loc în care trei femei frumoase, care nu semănau între ele, emanau o aură care ar fi subjugat orice bărbat.

Lui Bijou îi era teamă să se mişte. Totul i se părea foarte fragil. Stătea turceşte, ca o arăboaică, fumând. Elena părea că radiază, la fel ca globurile de sticlă. Ochii îi scăpărau febril în semiîntuneric. Pentru fiecare dintre ele, Leila radia un farmec misterios – tentaţia necunoscutului.

Toate trei stăteau pe o saltea foarte joasă, într-o mare de perne. Cea care a făcut prima mişcare a fost Leila, care şi-a strecurat mâna

încărcată de bijuterii sub rochia lui Bijou şi a suspinat uşor, surprinsă să dea direct de carne acolo unde se aştepta să găsească lenjerie mătăsoasă. Bijou s-a întins pe spate şi şi-a întins gura către Elena, forţa ei fiind atrasă de fragilitatea acesteia, aflând pentru prima oară ce înseamnă să simţi ca un bărbat, să simţi cum fragilitatea unei femei se pleacă sub greutatea gurii tale, cum îşi lasă capul pe spate în voia mâinilor grele, cum părul moale îi cade în dezordine. Mâinile puternice ale lui Bijou i-au înconjurat gâtul fragil cu desfătare. Îi ţinea capul în mâini ca pe o cupă, ca să-i poată sorbi de pe buze respiraţia cu gust de nectar, în timp ce limba i se unduia.

Leila a trecut printr-un moment de gelozie. Fiecare mângâiere cu care o alinta pe Bijou ajungea la Elena – exact aceeaşi mângâiere. După ce Leila a sărutat gura miraculoasă a lui Bijou, Bijou a ciugulit buzele Elenei. Când mâna Leilei s-a aventurat mai departe, sub rochia lui Bijou, Bijou şi-a strecurat mâna sub rochia Elenei. Elena nu s-a mişcat, topită de langoare. Apoi Leila a alunecat în genunchi şi a început s-o dezmierde pe Bijou cu ambele mâini. Când i-a ridicat rochia, Bijou s-a retras înfiorată şi a închis ochii, ca să simtă mai bine mişcările mâinilor fierbinţi, care o pătrundeau. Văzând-o cum se oferă, Elena a îndrăznit să-i atingă trupul voluptuos şi să urmărească fiecare contur al curbelor ei generoase – un pat de carne tare şi mătăsoasă, cu pante dulci, prin care nu se simt oasele, mirosind a lemn de santal şi a mosc. I s-au întărit sfârcurile

când a atins sânii lui Bijou. Când mâna i-a alunecat pe fesele acesteia, a dat de mâna Leilei.

Apoi Leila a început să se dezbrace, lăsând la vedere un corset din satin negru şi fin, care-i susţinea ciorapii cu jartiere negre, minuscule. Coapsele ei zvelte şi albe străluceau, sexul ei se ascundea în penumbră. Elena i-a slăbit jartierele pentru a-i descoperi picioarele cu pielea netedă. Bijou şi-a scos rochia trăgând-o peste cap şi s-a aplecat în faţă, expunându-şi astfel fesele pline, gropiţele de lângă noadă, spatele curbat. Apoi Elena şi-a lăsat rochia să alunece de pe ea. Purta lenjerie din dantelă neagră, despicată în faţă şi în spate, lăsând să se vadă doar pliurile umbrite care-i ascundeau secretele sexuale.

Pe jos era aruncată o blană mare şi albă. S-au prăbuşit peste ea, trei corpuri ca unul singur, frecându-se unul de altul ca să simtă sâni lipiţi de sâni, abdomen lipit de abdomen. Au încetat să mai fie trei corpuri. Erau numai guri şi degete şi limbi şi simţuri. Gura căuta o gură, un sfârc sau un clitoris. Zăceau încolăcite, mişcându-se foarte încet. Se sărutau până când sărutările deveneau chinuitoare, iar trupurile se zbăteau neliniştite. Mâinile lor găseau de fiecare dată fie o deschizătură, fie un petic de carne care să li se ofere ascultătoare. Blana pe care stăteau emana un miros de animal, care se împletea cu mirosul de sex.

Elena cerceta fiecare bucăţică a corpului lui Bijou. Leila era mai agresivă. O pusese pe Bijou să se întindă pe-o parte, cu un picior pe umărul ei, şi o săruta între picioare. Din când în când Bijou se

retrăgea, nemaiputând suporta sărutările şi muşcăturile şfichiuitoare, căci limba Leilei era la fel de tare ca sexul unui bărbat.

Când se mişca, Bijou îşi azvârlea fesele direct către faţa Elenei. Elena se desfăta pipăindu-le conturul, vârându-şi apoi degetul în mica deschizătură. Acolo simţea fiecare contracţie provocată de sărutările Leilei, ca şi cum ar fi atins peretele pe care Leila îşi plimba limba. Când se retrăgea din calea limbii care o explora, Bijou se înfigea într-un deget care-i oferea plăcere. De plăcere, îşi unduia melodios vocea şi, din când în când, îşi dezgolea dinţii, ca o sălbăticiune întărâtată care încearcă să-l muşte pe cel care-o chinuie.

Când a fost pe punctul de a juisa şi nu şi-a mai putut reţine plăcerea, Leila a încetat s-o sărute, lăsând-o pe Bijou aproape în pragul nebuniei, pradă unei senzaţii chinuitoare. Elena se oprise în acelaşi moment.

Şi atunci Bijou, nemaiputându-se controla, s-a aruncat asupra Elenei ca o fiară dezlănţuită, i-a desfăcut picioarele, s-a vârât între ele, lipindu-şi sexul de al Elenei, şi a început să se mişte, să se mişte cu disperare. Se izbea în Elena ca un bărbat, ca să simtă cum cele două sexe se topesc şi se sudează unul de altul. În momentul în care s-a simţit asaltată de plăcere, s-a oprit ca s-o poată prelungi, s-a lăsat pe spate şi a deschis gura după sânii Leilei, apucându-i sfârcurile încinse care aşteptau să fie mângâiate.

Şi Elena era cuprinsă de frenezia dinaintea orgasmului. A simţit o mână sub ea, o mână de

care se putea freca. Îi venea să se lase pe mâna aceea până când o va face să juiseze, însă, la rândul ei, voia să-şi prelungească plăcerea. A încetat să se mişte. Mâna o urmărea. S-a ridicat în picioare, iar mâna se îndrepta din nou către sexul ei. Atunci a simţit-o pe Bijou, în spatele ei, respirând greu. I-a simţit sânii împungându-i spatele şi părul pubian frecându-i-se de fese. Bijou se freca de ea, apoi aluneca încet în sus şi în jos, ştiind că frecarea o forţa pe Elena să se întoarcă şi s-o simtă cu sânii, sexul şi abdomenul. Mâini, dintr-odată mâini peste tot. Unghiile ascuţite ale Leilei erau îngropate în cea mai fină carne a umărului Elenei, între sân şi subraţ, rănind-o; era o durere delicioasă, tigresa pusese stăpânire pe ea şi o sfâşia. Corpul Elenei era mistuit de o asemenea fierbinţeală încât se temea că, la prima atingere, explozia se va produce. Leila şi-a dat seama şi s-au despărţit.

Toate trei au căzut pe canapea. Încetaseră să se atingă şi se uitau una la alta, admirând urmele dezmăţului şi privindu-şi picioarele superbe, strălucind de umezeală.

Dar n-au putut să-şi ţină mâinile deoparte şi, în scurt timp, Leila şi Elena au tăbărât pe Bijou, hotărâte să-i smulgă suprema senzaţie. Bijou era înconjurată, cuprinsă, acoperită, linsă, muşcată, sărutată, rostogolită din nou pe covorul de blană, torturată de un milion de mâini şi de limbi. Implora să fie satisfăcută, îşi desfăcea picioarele şi încerca să se satisfacă singură, frecându-se de trupurile celorlalte. Dar ele nu voiau s-o lase. Intrau cu forţa în ea, cu limbile şi cu degetele,

înainte şi înapoi, oprindu-se din când în când ca să-şi împletească limbile – Elena şi Leila, gură în gură, cu limbile sudate deasupra picioarelor desfăcute ale lui Bijou. Bijou se sălta ca să primească un sărut care i-ar fi curmat tensiunea. Elena şi Leila, uitând de ea, îşi concentraseră toate senzaţiile în limbile care palpitau una spre cealaltă. Bijou, nemaiputând răbda, a început să se mângâie singură, moment în care Leila şi Elena i-au dat mâna la o parte şi s-au năpustit peste ea. Orgasmul lui Bijou a pătruns-o ca o durere ascuţită. Cu fiecare spasm, tresărea ca şi când ar fi fost înjunghiată. Aproape că plângea când s-a terminat.

Elena şi Leila au început din nou să se sărute cu limbile, peste trupul căzut în inerţie al lui Bijou, penetrându-se peste tot, cu mâinile care alergau peste trupuri ca-ntr-o beţie, până când Elena a scos un ţipăt. Degetele Leilei îi prinseseră ritmul, iar Elena se agăţa de ea, aşteptând să izbucnească plăcerea, în timp ce propriile mâini căutau să-i ofere Leilei aceeaşi plăcere. Au încercat să juiseze în acelaşi timp, dar Elena a terminat prima, desprinzându-se de mâna Leilei şi căzând apoi grămadă, doborâtă de violenţa orgasmului. Leila a căzut lângă ea, oferindu-şi sexul ca aceasta să-l poată primi cu gura. Pe măsură ce plăcerea Elenei se destrăma, se împuţina şi o părăsea, o aţâţa pe Leila cu limba, explorându-i gura sexului, până când ea s-a încordat şi a gemut. Muşca din carnea fragedă a Leilei. Prinsă de paroxismul plăcerii, Leila nu-i simţea dinţii înfipţi acolo.

Elena înţelegea acum de ce unii spanioli nu

voiau să-şi iniţieze soţiile în multitudinea de feluri în care se poate face dragoste – ca să evite riscul de a trezi în ele o poftă insaţiabilă. În loc să fie satisfăcută, potolită de dragostea lui Pierre, ea devenise mai vulnerabilă. Cu cât îl dorea mai mult pe Pierre, cu atât o cuprindea o şi mai mare foame de amoruri noi. Simţea că n-o interesa ca dragostea să prindă rădăcini, să se statornicească. Îşi dorea de la fiecare doar momentul pasiunii.

Nu voia s-o revadă pe Leila. Voia să-l vadă pe sculptorul Jean, pentru că-l simţea mistuindu-se şi iubea starea asta. Voia să ardă. Îşi spunea în sinea ei: Aproape că vorbesc ca o sfântă, să arzi de dragoste? Dar nu de dragoste mistică, ci într-o răvăşitoare întâlnire a simţurilor. Pierre a trezit în mine o femeie pe care n-o cunoşteam, o femeie insaţiabilă.

Ca şi când ar fi putut să-şi comande împlinirea propriei dorinţe, s-a trezit cu Jean la uşă. Ca de obicei, adusese un mic dar împachetat, pe care-l ţinea cu stângăcie. Se vedea cât de intens o dorea după felul în care se mişca, în care-i tremura privirea când Elena se apropia de el. Deja se simţea posedată, iar el se mişca de parcă s-ar fi instalat înăuntrul ei.

— N-ai venit niciodată să mă vezi, i-a spus el umil. Nu mi-ai văzut niciodată lucrările.

— Hai să mergem acum! i-a răspuns ea şi i s-a alăturat cu paşi uşori, ca de dans. Au ajuns într-o zonă sărăcăcioasă, mai puţin cunoscută a Parisului, lângă una dintre porţile oraşului, cu barăci transformate în ateliere, lipite de casele în care locuiau muncitori. Aici locuia Jean, cu statui

în loc de mobilă, statui uriaşe. El era oscilant, schimbător, hipersensibil şi, totuşi, din mâinile lui tremurânde ieşiseră lucruri care emanau forţă şi stabilitate.

Sculpturile erau monumentale, aveau de cinci ori mărimea naturală: femei gravide, bărbaţi nepăsători şi senzuali, cu mâinile şi picioarele ca nişte rădăcini de copac. Modelase un bărbat lipit de o femeie, în aşa fel încât nu se vedeau graniţele dintre corpuri. Contururile erau în întregime contopite. Cu organele genitale unite, tronau deasupra Elenei şi a lui Jean.

În umbra acestei statui, s-au îndreptat unul spre altul fără să scoată o vorbă, fără să schiţeze un zâmbet. Nu-şi mişcau nici măcar mâinile. Când s-au întâlnit, Jean a lipit-o pe Elena de statuie. Nu s-au sărutat şi nici nu s-au atins cu mâinile. Numai busturile li s-au atins, repetând în carnea fierbinte contopirea trupurilor din statuia de deasupra lor. El şi-a împins înainte organele genitale, lipindu-le de ea încet şi hipnotic, de parcă aşa i-ar fi pătruns în corp.

A alunecat, ca şi când ar fi vrut să-i îngenuncheze la picioare, doar ca să se ridice mai apoi, sumeţindu-i rochia şi ridicându-i-o până la subsuori. S-a împins din nou în ea, mişcându-se ba de la stânga la dreapta, ba de la dreapta la stânga, ba în cercuri, ba aruncându-se asupra ei cu violenţă reţinută. Dorinţa lui se transformase în cremene, iar ea simţea cum la fiecare mişcare săreau scântei ca atunci când freci două pietre ca să aprinzi focul şi, până la urmă, s-a lăsat în jos, alunecând ca într-un vis care se transforma în

realitate. A căzut grămadă, captivă între picioarele lui, iar el voia s-o încremenească astfel, s-o fixeze acolo pentru totdeauna, s-o bată în cuie, izbind-o cu toată forţa virilităţii lui. S-au mişcat din nou, ea ca să-i ofere adâncurile feminităţii ei, el ca s-o pătrundă. Elena se contracta ca să-l simtă şi mai profund cum se mişca gâfâind, zguduit de o plăcere insuportabilă, de parcă i-ar fi atins cel mai sensibil punct al fiinţei.

A închis ochii, simţind prelungirea fiinţei lui, în care i se concentrase tot sângele şi care zăcea în tenebrele ei voluptuoase. N-a mai putut să-şi controleze plăcerea şi a intrat adânc, dornic s-o invadeze, să-i umple pântecele cu sângele lui, iar în momentul în care l-a primit, mica trecătoare s-a închis în jurul lui, absorbindu-i însăşi esenţa fiinţei.

Statuia îşi arunca umbra peste îmbrăţişarea lor, din care nu se dezlipiseră. Zăceau nemişcaţi, ca împietriţi, simţind cum li se scurge din trup şi ultimul strop de plăcere. Deja se gândea la Pierre. Ştia că nu se va mai întoarce la Jean. Îşi spunea în sinea ei: mâine n-o să mai fie la fel de frumos.

Se gândea cu o frică aproape superstiţioasă că, dacă ar rămâne cu Jean, Pierre ar simţi trădarea şi ar pedepsi-o.

Aştepta să fie pedepsită. Stând în faţa uşii lui Pierre, se aştepta s-o găsească pe Bijou în patul lui, cu picioarele larg desfăcute. De ce Bijou? Pentru că Elena se aştepta ca dragostea trădată să se răzbune.

Când i-a deschis uşa, inima-i bătea năvalnic. Pierre i-a zâmbit inocent. Dar oare zâmbetul ei nu

era tot inocent? Ca să se convingă, s-a uitat în oglindă. Se aştepta oare ca demonul care o poseda să-i apară în priviri?

A observat că fusta îi era şifonată şi sandalele prăfuite. Avea sentimentul că, dacă ar face dragoste cu ea, Pierre şi-ar da seama că în umezeala ei se amesteca seva lui Jean. I-a evitat mângâierile şi i-a propus să viziteze casa lui Balzac din Passy.

Era o după-amiază blândă şi ploioasă, îmbibată de acea melancolie gri care-i mâna pe oameni în casă şi se lăsa ca un tavan peste oraş, creând o atmosferă erotică şi învăluind totul într-un aer lânced, de alcov. Oriunde te uitai, dădeai peste ceva care amintea de viaţa senzuală: vitrinele unui magazin aproape dosit, cu lenjerie, jartiere şi cizme negre; mersul provocator al unei parizience; taxiurile care duceau amanţi îmbrăţişaţi.

Casa lui Balzac se înălţa în capătul unei străzi situate pe o colină, de unde se vedea Sena. Mai întâi au fost nevoiţi să sune la uşa unei locuinţe, apoi să coboare nişte trepte care păreau să ducă la o pivniţă, dar de fapt dădeau într-o grădină. Apoi au traversat grădina şi au sunat la altă uşă. Aceasta era uşa casei lui, ascunsă de grădina primei locuinţe, o casă secretă, misterioasă, atât de bine dosită şi de izolată în inima Parisului.

Femeia care le-a deschis părea o stafie – cu faţa palidă, la fel de ofilită ca părul şi hainele; părea că nu-i curge niciun strop de sânge prin vene. Trăind înconjurată de manuscrisele lui

Balzac, de tablouri, de gravuri ale femeilor pe care el le iubise şi de ediţii princeps, trecutul dispărut i se infuzase în vene, făcând să i se scurgă tot sângele. Chiar şi vocea-i era de stafie, venind de departe. Dormea în acea casă plină de obiecte moarte. La fel ajunsese şi ea pentru lumea în care trăia. Era ca şi cum în fiecare noapte s-ar fi întins în mormântul lui Balzac, dormind cu el.

Le-a arătat camerele şi apoi partea din spate a casei. A ajuns la o uşă secretă, şi-a strecurat degetele ei osoase printr-un inel şi a tras de el, pentru ca Pierre şi Elena să vadă ce ascundea. Uşa se deschidea într-o mică scară.

Aceasta era uşa secretă pe care Balzac o comandase pentru ca femeile care-l vizitau să scape de ochii sau de suspiciunile soţilor. O folosea la rândul lui ca să scape de creditorii care-l hărţuiau. Scara ducea către o alee şi de acolo către o poartă, care dădea într-o stradă izolată, care la rândul ei dădea către Sena. Puteai să fugi înainte ca persoana din faţa uşii să apuce să traverseze prima cameră.

Pentru Elena şi Pierre, acea uşă secretă evoca atât de puternic dragostea de viaţă a lui Balzac încât a avut efectul unui afrodiziac. Pierre i-a şoptit:

— Aş vrea să te am chiar aici, pe podea.

Femeia-fantomă n-a auzit aceste cuvinte, spuse direct, cu tupeu de vagabond, dar a prins privirea care le însoţea. Dispoziţia celor doi vizitatori nu se potrivea cu sacralitatea locului, aşa că i-a grăbit să plece.

Suflul morţii le urzicase simţurile. Pierre a

strigat după un taxi. În taxi, n-a mai putut să aştepte. A pus-o pe Elena să se urce peste el, cu spatele şi cu toată greutatea corpului lăsată în poala lui, ascunzându-l complet. I-a ridicat fusta.

Elena i-a spus:

— Nu aici, Pierre. Aşteaptă să ajungem acasă. Ne vede lumea. Te rog, aşteaptă. Oh, Pierre, mă răneşti! Uite, ne-a văzut poliţistul. Şi acum a oprit şi ne vede lumea de pe trotuar… Pierre, Pierre, încetează!

Dar tot încercând vag să se apere şi să se dea jos de pe el, a ajuns să se simtă copleşită de plăcere. Eforturile ei de a sta nemişcată au făcut-o să simtă şi mai acut fiecare mişcare a lui Pierre. Acum îi era teamă că el s-ar putea grăbi, din cauza vitezei cu care mergea taxiul şi de frică să nu se trezească în faţa casei, moment în care şoferul s-ar fi întors către ei. Voia să se bucure de Pierre, să restabilească legătura lor, armonia dintre trupurile lor. Se uita lumea la ei din stradă. Cu toate astea, nu mai putea să dea înapoi, iar mâinile lui o împresurau. Atunci taxiul a intrat cu viteză într-o groapă a drumului şi izbitura violentă i-a dezlipit. N-au mai avut timp să-şi reia îmbrăţişarea. Taxiul se oprise. Pierre abia a avut timp să se închidă la pantaloni. Elenei i se părea că amândoi arătau răvăşiţi, ca după o beţie. Langoarea corpului ei îi îngreuna mersul.

Pierre era plin de o bucurie perversă că fusese întrerupt, îi plăcea să-şi simtă oasele pe jumătate topite în corp, retragerea aproape dureroasă a sângelui. Elena i-a împărtăşit noul capriciu, iar mai târziu stăteau amândoi întinşi în

pat, mângâindu-se şi discutând. Atunci Elena i-a spus o poveste pe care o auzise de dimineaţă de la franţuzoaica tânără care-i cosea.

Madeleine lucra într-un magazin universal. Familia ei era cea mai săracă familie de vagabonzi din tot Parisul. Mama şi tatăl ei îşi câştigau traiul zilnic adunând cutii de conserve de prin gunoaie şi vânzând bucăţile de tablă, piele sau hârtie pe care le găseau. Madeleine a fost angajată în departamentul luxos de mobilă de dormitor şi dată în grija unui supraveghetor sclivisit, prefăcut şi scorţos. Niciodată nu dormise în pat, doar pe grămezi de zdrenţe şi ziare, în nişte magherniţe. Când nu era nimeni s-o vadă, pipăia cuverturile din satin, saltelele, pernele umplute cu pene, de parcă ar fi pipăit hermină sau şinşila. Se născuse cu talentul parizian de a se îmbrăca încântător cu banii pe care alte femei i-ar fi dat numai pe ciorapi. Era atrăgătoare, cu ochii surâzători, cu părul negru, ondulat, şi forme frumos rotunjite. Descoperise curând două mari plăceri: una, să fure câţiva stropi de parfum sau de apă de colonie din departamentul de parfumuri, şi a doua, să aştepte până când se închidea magazinul ca să se poată întinde într-unul dintre paturile cu cele mai moi saltele, închipuindu-şi că doarme acolo. Prefera paturile cu baldachin. Ascunsă de perdele, se simţea mai în siguranţă. De obicei, supraveghetorul se grăbea atât de tare să plece încât îi rămâneau câteva minute să-şi savureze fantezia. Simţea că, atunci când dormea într-un astfel de pat, farmecele ei feminine erau de o mie de ori mai puternice şi şi-ar fi dorit ca anumiţi

domni eleganţi, pe care-i zărise ea pe Champs Elysées, s-o vadă acolo şi să-şi dea seama cât de bine i-ar sta într-un dormitor frumos.

Fantezia ei a devenit curând mai elaborată. Făcea în aşa fel încât să aibă o măsuţă de toaletă cu oglindă în faţa patului, ca să se poată admira stând întinsă. Într-una din zile, după ce îndeplinise toţi paşii ritualului, a văzut că supraveghetorul o privea uimit. Era gata să sară jos din pat, dar el a oprit-o:

— Doamnă, i-a spus – întotdeauna i se spunea „domnişoară” –, îmi face mare plăcere să vă cunosc. Sper că sunteţi mulţumită de patul pe care l-am făcut pentru dumneavoastră, după cum mi l-aţi comandat. E suficient de moale? Credeţi că domnul conte va fi încântat?

— Din fericire, domnul conte e plecat o săptămână, aşa că voi putea să mă bucur de pat cu altcineva, i-a răspuns, apoi s-a ridicat şi i-a oferit mâna să i-o sărute. Sărut-o cum ai săruta mâna unei doamne, într-un salon.

El s-a executat cu multă eleganţă, zâmbind. Apoi au auzit un zgomot şi s-au făcut nevăzuţi, care-ncotro.

În fiecare zi furau câte cinci, zece minute din nebunia orelor de închidere. Sub pretextul că fac ordine, şterg praful, corectează preţurile scrise greşit pe etichete, puneau la cale mica lor scenetă. El adăugase elementul cel mai de efect: un paravan. Apoi, cearşafurile tivite cu dantelă dintr-un alt departament. Tot el făcea patul şi trăgea cuvertura. După ce-i săruta mâna, făceau conversaţie. Îi spunea Nana. Pentru că nu citise

cartea[10], i-a făcut-o cadou. Ceea ce-l preocupa acum era efectul contrastant dintre mica ei rochie neagră, strâmtă, şi lenjeria de pat pastelată. Împrumuta un neglijeu care în timpul zilei stătuse pe vreun manechin şi o acoperea cu el. Chiar dacă treceau vânzători sau vânzătoare, n-aveau cum să vadă scena din spatele paravanului.

În timp ce Madeleine savura sărutările de mână, el i-a depus un sărut şi la încheietura cotului. Acolo pielea era sensibilă şi, când şi-a îndoit braţul, era ca şi cum ar fi închis şi hrănit sărutul. Madeleine l-a lăsat acolo ca pe o floare presată şi, când a rămas singură, a sărutat locul, de parcă ar fi vrut să-l devoreze în intimitate. Sărutul, depus cu atâta delicateţe, avea un efect mult mai puternic decât ciupiturile grosolane pe care le primise pe stradă drept ofrande aduse farmecelor ei sau decât obscenităţile pe care i le aruncau muncitorii: *Viens que je te suce\x*

La început el stătea la piciorul patului, apoi s-a lungit lângă ea ca să fumeze o ţigară, cu tot ritualul unui opioman. Paşii neliniştitori de dincolo de paravan le condimentau întâlnirile cu misterul şi pericolele unui *rendez-vous*. Atunci Madeleine spunea:

— Aş vrea să putem scăpa de sub supravegherea plină de gelozie a contelui. Mă calcă pe nervi.

Dar admiratorul ei era prea inteligent ca să spună: „Vino cu mine la un hotel amărât”. Ştia că aşa ceva n-avea cum să se petreacă în cine ştie ce

10 Este vorba de romanul lui Emile Zola, Nana, a cărui eroină este o prostituată din Paris.

cameră întunecoasă, în vreun pat de alamă, cu pături jerpelite şi cearşafuri gri. A sărutat-o în cel mai fierbinte locşor de pe gâtul ei, sub părul ondulat, apoi pe lobul urechii, acolo unde Madeleine nu mai putea ajunge să-l guste mai târziu, ci putea doar să-l atingă cu degetele. După acel sărut, urechea a ars-o toată ziua, pentru că el încercase s-o muşte.

Cum s-a întins în pat, pe Madeleine a cuprins-o moleşeala, foarte posibil din cauza ideii pe care o avea despre comportamentul aristocrat sau din cauza săruturilor care-i cădeau asemenea şiragurilor de mărgele în jurul gâtului şi mai jos, unde începeau sânii. Nu era virgină, dar brutalitatea asalturilor pe care le cunoscuse, fie lipită de vreun zid pe o stradă întunecată, fie aruncată pe jos în vreun vagon de marfă, fie rostogolită în spatele barăcilor în care stăteau cei care căutau prin gunoaie, unde oamenii se împerecheau fără ca măcar să se sinchisească să-şi vadă chipul, nu o aţâţaseră niciodată atât de tare ca această curte lentă şi ceremonioasă, prin care simţurile ei erau luate cu asalt. Trei sau patru zile, el a făcut dragoste numai cu picioarele ei. A făcut-o să poarte papuci de interior, pufoşi, i-a scos ciorapii şi i-a sărutat picioarele pe care le ţinea ca şi când i-ar fi posedat corpul pe de-a întregul. Îi încinsese trupul atât de tare încât, atunci când era pe punctul de a-i ridica fusta, ea era deja pregătită să fie în sfârşit posedată.

Cum timpul era prea scurt şi erau de fiecare dată aşteptaţi să părăsească magazinul împreună cu ceilalţi, el trebuia să-i ofere dinainte

mângâierile care precedau actul. Iar ea nu ştia cum era mai bine. Dacă o mângâia prea îndelung, nu mai avea timp s-o posede. Dacă era mai direct, nu simţea o plăcere prea mare. În spatele paravanului se petreceau scene ca în cele mai opulente dormitoare, numai că mai alerte, iar de fiecare dată manechinul trebuia îmbrăcat la loc şi patul aranjat. Cu toate astea, cei doi nu s-au întâlnit niciodată în afara acestor momente. Acesta era visul lor de fiecare zi. Dispreţuia aventurile meschine ale camarazilor lui, în hoteluri de cinci franci. El se purta de parcă ar fi frecventat cea mai curtată prostituată din Paris şi era *Vamant de* coeur1 al unei femei întreţinute de cei mai influenţi bărbaţi.

— Le-a fost vreodată visul distrus? a întrebat Pierre.

— Da. Îţi aduci aminte de greva din marile magazine? Greva în care angajaţii au venit la muncă, dar au refuzat să lucreze, timp de două săptămâni? în acea perioadă, şi alte cupluri au descoperit moliciunea paturilor de cea mai bună calitate, a divanurilor, a canapelelor şi a şezlongurilor, ca şi varietatea poziţiilor în care se poate face amor atunci când paturile sunt mari şi joase, iar materialele mângâie pielea. Visul lui Madeleine a devenit proprietate publică şi s-a transformat în caricatura vulgară a plăcerilor pe care le cunoscuse. Unicitatea întâlnirilor cu iubitul ei a dispărut. El a început să-i spună din nou „domnişoară*, iar ea lui „domnule. El a insinuat chiar că ea nu-şi face bine munca de vânzătoare şi până la urmă Madeleine a părăsit magazinul.

Elena a luat o casă la ţară pentru lunile de vară, o casă care trebuia zugrăvită. Miguel i-a promis c-o ajută. Au început cu podul, pitoresc şi alambicat, cu o mulţime de camere stranii, uneori chiar camere în camere, adăugate ulterior.

Donald era şi el acolo, dar nu-l interesa zugrăvitul, plecase să exploreze grădina uriaşă, satul şi pădurea din apropierea casei. Elena şi Miguel lucrau singuri, dând cu vopsea pe pereţi, dar şi pe ei înşişi. Miguel ţinea bidineaua ca şi cum ar fi pictat un portret şi se îndepărta din când în când, ca să vadă ce progrese făcuseră. Munca împreună i-a făcut să retrăiască stările din adolescenţă.

Ca s-o şocheze, Miguel a început să vorbească despre „colecţia lui de funduri*, pretinzând că acestea constituiau o latură aparte a frumuseţii care-l fermeca, iar Donald avea ca nimeni altul arta de a găsi un fund care să nu fie prea globular, ca al celor mai multe femei, sau prea plat, ca al bărbaţilor, ci o combinaţie între cele două, ceva ce merita să fie înşfăcat.

Elena râdea. Se gândea la faptul că, atunci când Pierre se întorcea cu spatele, devenea extrem de feminin şi ar fi vrut să-l violeze. Putea să-şi imagineze sentimentele lui Miguel atunci când îl încăleca pe Donald.

— Dacă fundul e destul de rotund şi de ferm şi dacă băiatul nu are erecţie, a spus Elena, atunci nu diferă prea mult de o femeie. Tot îl pipăi să te convingi de diferenţă?

— Da, sigur. Gândeşte-te ce trist ar fi să nu găsesc nimic acolo sau să găsesc prea mult, mai

sus, în dreptul protuberanţelor mamare – sâni pentru lapte, ceva ce-ţi omoară pofta de sex.

— Unele femei au nişte bidoane de lapte foarte mici, a spus Elena.

Era rândul ei să se urce pe scară ca să ajungă la o cornişă, în dreptul colţului înclinat al acoperişului. Când îşi ridica mâna, i se ridică şi rochia. Nu purta ciorapi. Picioarele îi erau fine şi zvelte, fără „surplusuri globulare”, cum zicea Miguel care, acum că nu mai risca să-i trezească iluzii sexuale deşarte, nu se temea s-o complimenteze.

Dorinţa Elenei de a seduce un homosexual era o greşeală frecventă în rândul femeilor. De obicei, există un strop de orgoliu feminin în toate astea, o dorinţă de a-ţi măsura puterea într-o luptă cu foarte puţine şanse de reuşită, probabil din sentimentul că bărbaţii se pot sustrage speciei şi trebuie să fie seduşi din nou. Miguel suferea în fiecare zi din cauza unor astfel de încercări. Nu era efeminat. Avea o ţinută impunătoare, iar gesturile îi erau bărbăteşti. În momentul în care o femeie începea să-i facă avansuri, intra în panică. Vedea imediat tot scenariul: agresiunea femeii, interpretarea pasivităţii lui drept timiditate, avansurile ei urmate de un moment pe care-l ura, momentul când trebuia s-o respingă. Niciodată nu putea s-o facă indiferent şi calm. Era prea atent şi prea grijuliu. Uneori suferea mai mult decât respectiva femeie, pentru care tot ce conta era orgoliul. Avea o relaţie atât de familiară cu femeile încât de fiecare dată simţea că răneşte o mamă, o soră sau din nou pe Elena, în noile stadii ale

transformării ei.

Acum ştia ce rău îi făcuse Elenei fiind primul care îi trezise îndoieli privind capacitatea ei de a iubi şi a fi iubită. De fiecare dată când respingea avansurile unei femei, avea sentimentul că săvârşeşte o crimă minoră, ucigându-i pentru totdeauna inocenţa şi încrederea.

Ce bine era să fie lângă Elena, să se bucure de farmecele ei feminine fără niciun pericol! în acelaşi timp, ce gelos era pe Pierre, la fel cum fusese şi pe tatăl lui, când era mic. De fiecare dată când tatăl lui apărea, maică-sa îl dădea pe băiat afară din cameră. Taică-su abia aştepta ca el să plece. Miguel nu suporta felul în care se încuiau amândoi în cameră, ore întregi. Cum dispărea taică-su, recâştiga dragostea mamei lui, îmbrăţişările şi sărutările.

Când Elena îi spunea: „Plec să mă întâlnesc cu Pierre”, era exact acelaşi lucru. Nimic n-o putea convinge să rămână. Indiferent cât de multă bucurie împărtăşeau, indiferent cât de multă tandreţe îi arăta lui Miguel, când era vorba de Pierre, nimic nu o putea reţine.

Misterul masculinităţii Elenei îl fermeca. De fiecare dată când era în preajma ei, se simţea sub influenţa laturii vitale, active, pozitive a firii ei. În prezenţa ei, era scuturat de lenea, nehotărârea şi tărăgănarea în care se scălda. Ea era catalizatorul.

Se uita la picioarele ei. Picioarele Dianei; Diana, vânătorul-femeie, femeia-băieţandru. Picioare făcute să fugă şi să salte. A fost cuprins de o curiozitate fără margini de a-i vedea şi restul

trupului. S-a apropiat de scară. Picioarele ei graţioase se sfârşeau în tivul dantelat al chiloţilor. Voia să vadă mai mult.

S-a uitat în jos, spre el, şi l-a văzut privind-o cu ochi flămânzi.

— Elena, aş vrea doar să văd cum eşti făcută…

Ea i-a zâmbit.

— Mă laşi să mă uit la tine?

— Dar te uiţi la mine!

I-a ridicat poalele fustei ca pe-o umbrelă de soare care-i acoperea capul, ascunzându-l de ea. A încercat să coboare de pe scară, dar mâinile lui au împiedicat-o. Miguel a prins-o de betelia elastică a chiloţilor şi a tras de ei în jos. Elena a rămas cocoţată pe scară, la jumătatea drumului, cu un picior mai sus decât celălalt, poziţie care îl împiedica să-i dea jos chiloţii. I-a tras şi celălalt picior către el, ca să i-i poată scoate. I-a cuprins fesele în palmele făcute căuş, drăgăstos, ca pe nişte cupe. Asemenea unui sculptor, urmărea conturul exact a ceea ce pipăia, simţindu-le fermitatea şi rotunjimea, de parcă n-ar fi fost decât un fragment dintr-o statuie dezgropată din care toate celelalte părţi lipseau.

Zonele şi curbele dimprejur nu-l interesau. Nu-i mângâia decât fesele şi, treptat, le cobora apropiindu-şi-le de faţă, împiedicând-o astfel pe Elena să se întoarcă în timp ce cobora scara.

Ea s-a abandonat toanei lui, închipuindu-şi o orgie a ochilor şi a mâinilor şi nimic mai mult. Când a pus piciorul pe ultima stinghie, Miguel avea o mână pe fiecare moviliţă şi le frământa de

parcă ar fi fost sâni, ca hipnotizat, reluând mereu mângâierea de unde începuse.

Elena s-a întors cu faţa la el, rezemată de scară. Şi-a dat seama că încerca s-o posede. Prima dată a atins-o în locul cu deschizătura prea mică pentru el şi prea dureroasă pentru ea. A scos un ţipăt. Apoi el a căutat mai în faţă şi, descoperindu-i deschizătura de femelă, şi-a dat seama că se putea strecura pe acolo, iar ea a fost uimită să-l simtă atât de tare, continuând să se mişte înăuntrul ei. Cu toate că se mişca energic, nu-şi accelera mişcările pentru a ajunge la punctul culminant. Oare îşi dădea din ce în ce mai mult seama că se mişca înăuntrul unei femei şi nu al unui băiat? încet, încet s-a retras, lăsând-o la jumătatea drumului, şi şi-a ascuns faţa de ea, ca să nu-i vadă dezamăgirea.

Ea l-a sărutat, asigurându-l că episodul nu va plana peste relaţia lor ca un nor negru, că îl înţelegea.

I se întâmpla uneori, pe stradă sau într-o cafenea, să fie fascinată de faţa de *souteneur*[11] a vreunui bărbat, de vreun muncitor cu cizme până la genunchi sau de vreun chip brutal, cu trăsături de criminal. Simţea un tremur senzual plin de teamă, o atracţie obscură. Femela din ea era fascinată. Timp de o secundă, se simţea ca o târfă care aşteaptă să i se înfigă un cuţit în spate pentru cine ştie ce infidelitate. Se simţea neliniştită, prinsă în capcană. Uita că era liberă. Un strat întunecat al fiinţei ei era răscolit, un primitivism

11 Proxenet, în franceză, în original.

subteran, o dorinţă de a simţi brutalitatea bărbatului, forţa care o putea despica şi cotropi. Violul e o nevoie a femeii, o dorinţă erotică ţinută sub mare secret. Trebuia să scape de tirania acestor imagini.

Şi-a adus aminte că ce o fermecase la Pierre fusese sclipirea primejdioasă din ochii lui, ochii unui om care nu ştia ce înseamnă scrupulele sau vina, care punea mâna pe tot ce-şi dorea şi care-şi făcea poftele, indiferent de riscuri sau de consecinţe.

Ce se alesese de sălbaticul care nu cunoştea altă lege în afară de propria voinţă, de masculul pe care-l cunoscuse în acea dimineaţă, pe poteca de munte? Fusese domesticit. Nu trăia decât pentru a face dragoste. Elena zâmbea când îşi aducea aminte. Iată într-adevăr o calitate greu de găsit la un bărbat. Cu toate astea, rămăsese un om al naturii. Din când în când, îi spunea:

— Unde ţi-e calul? Te porţi de parcă ţi-ai fi lăsat calul la poartă şi în curând ai s-o iei din nou la galop.

Dormea gol. Nu putea să sufere pijamalele, chimonourile, papucii de casă. Îşi arunca ţigările pe jos. Se spăla cu apă rece ca gheaţa, ca un adevărat explorator. Îşi bătea joc de confort. Alegea cel mai incomod scaun. S-a întâmplat o dată ca pielea lui să fie atât de încinsă şi plină de praf, iar apa cu care se spăla atât de rece, încât în contact cu corpul lui s-a evaporat, făcând să-i iasă aburi din pori. Şi-a întins mâinile din care ieşeau aburi către ea, iar ea i-a spus:

— Eşti zeul focului!

Nu avea noţiunea timpului. Nu ştia ce se putea şi ce nu se putea face într-o oră. Jumătate din fiinţa lui era adormită pentru totdeauna, încolăcită în dragostea maternă pe care ea i-o oferea, în lene şi în reverie, discutând despre călătoriile pe care avea de gând să le facă, despre cărţile pe care avea de gând să le scrie.

Era şi pur, într-un fel bizar. Era rezervat ca o pisică. Deşi dormea gol, nu putea să umble gol prin casă.

Pierre atingea intuitiv toate straturile cunoaşterii. Dar nu trăia acolo, nu dormea şi nu mânca în acele zone superioare, aşa cum făcea ea. Din când în când, el se lua la harţă, făcea scandal şi se îmbăta împreună cu prietenii lui, oameni simpli, sau îşi petrecea serile cu tot soiul de ignoranţi. Ea nu putea să facă asta. Pe ea o atrăgea doar excepţionalul, extraordinarul. Asta îi despărţea. Ar fi vrut să fie şi ea ca el, să se poată apropia de toată lumea, de oricine, dar nu putea. Lucrul ăsta o întrista. De multe ori când ieşeau împreună, îl lăsa singur şi plecă.

Prima lor ceartă serioasă a fost din cauza timpului. Pierre îi telefona ca să-i spună: „Vino la mine pe la opt”. Ea avea cheie. Intra şi punea mâna pe o carte. El ajungea pe la nouă. Sau o suna când ea era deja acolo, aşteptându-l, şi-i spunea: „Vin imediat” şi venea după două ore. Într-o seară în care ea îl aşteptase prea mult (iar aşteptarea fusese chiar mai dureroasă, pentru că şi-l imaginase făcând dragoste cu altcineva), a ajuns acasă şi n-a mai găsit-o. A fost rândul lui să se înfurie. Dar asta nu i-a schimbat cu nimic

obiceiurile. Altă dată l-a încuiat afară. Stătea cu urechea lipită de uşă ca să-i audă paşii. Spera că n-o să plece. Regreta din plin că-şi stricaseră seara. Dar aştepta. El a sunat din nou la uşă, foarte delicat. Dacă ar fi tras furios de clopoţel, probabil că ar fi rămas neclintită, dar a sunat uşor, ca şi cum s-ar fi simţit vinovat, aşa că i-a deschis uşa. O dorea. Ea îi rezista. Pe el îl aţâţa refuzul. Pe ea, în schimb, o întrista spectacolul dorinţei lui.

Avea presentimentul că Pierre tocmai aici căutase să ajungă. Cu cât el se aprindea mai tare, cu atât ea se retrăgea, devenind mai distantă. Sexual, se închidea. Dar mierea i se prelingea printre buzele strânse, iar Pierre căzuse în extaz. Era din ce în ce mai înfocat, descleştându-i genun chii cu picioarele lui puternice, împingându-se în ea furtunos, ejaculând cu o intensitate nemaipomenită.

Deşi cu alte ocazii se prefăcea atunci când nu simţea nimic, doar ca să nu-l rănească, de data asta nu a făcut-o dinadins. După ce s-a simţit satisfăcut, a întrebat-o:

— Ai avut orgasm?

— Nu, a spus ea.

El s-a simţit rănit. L-a izbit întreaga cruzime cu care ea i se refuza. I-a spus:

— Te iubesc mai mult decât mă iubeşti tu pe mine.

Cu toate astea, ştia cât de mult îl iubea ea şi era pierdut.

După aceea, ea a rămas culcată, cu ochii deschişi, întrebându-se dacă nu cumva chiar existase un motiv real care să-l facă să întârzie. El

deja adormise, ca un copil, cu pumnii strânşi, cu părul în gura ei. Încă dormea când a plecat de lângă el. În stradă, a lovit-o un val de tandreţe atât de puternic încât a trebuit să se întoarcă în apartament. S-a aruncat peste el, strigând:

— N-am putut să nu mă întorc, n-am putut!

— Am vrut să te întorci, i-a răspuns el.

A atins-o. Era atât de udă, atât de udă! Alunecând înăuntrul şi în afara ei, i-a spus:

— Vreau să văd ce rană ţi-am făcut, cum te-am înjunghiat acolo, în mica rană…

Apoi s-a aruncat în ea, ca să-i smulgă spasmul pe care şi-l reţinuse.

Când a plecat de la el, era veselă. Putea dragostea să se transforme într-un foc care nu te arde, ca focul călugărilor hinduşi? învăţa ea oare să calce ca o vrăjitoare peste cărbuni încinşi?

Bascul şi Bijou

Era o noapte ploioasă, iar străzile, ca nişte oglinzi, reflectau totul. Bascul avea treizeci de franci în portofel şi se simţea bogat. Oamenii îi spuneau că, în felul lui naiv şi crud, e un mare pictor. Nu-şi dădeau seama că de fapt copia de pe cărţi poştale. Îi dăduseră treizeci de franci pentru ultima lucrare. Era într-o stare de euforie şi voia să sărbătorească. Se uita după un felinar roşu, unul dintre cele care îţi scot în cale plăcerea.

I-a deschis o femeie cu un aer matern, dar cu o privire rece care s-a oprit la pantofii lui, în încercarea de a ghici cam cât ar fi dispus să cheltuiască pe plăceri. După care, pentru propria satisfacţie, şi-a lipit privirile de prohabul lui. N-o interesau feţele. Îşi petrecuse toată viaţa stabilind

contacte numai cu această zonă a anatomiei masculine. Ochii ei mari, încă strălucitori, aveau un fel pătrunzător de a se uita la pantaloni, ca şi cum ar fi putut aprecia mărimea şi greutatea dotărilor unui bărbat. Era o privire profesională. Îi plăcea să cupleze oamenii cu mult mai multă băgare de seamă decât alte codoaşe. Sugera anumite compatibilităţi. Era expertă, pentru fiecare mână găsea mănuşa care să vină ca turnată. Putea să ia măsurile unui client chiar şi prin pantaloni şi să încerce apoi să-i găsească perechea, mărimea exactă. Nu exista plăcere într-o mănuşă prea largă şi nici într-una prea strâmtă. Maman găsea că oamenii din ziua de azi nu ştiu suficiente lucruri despre importanţa compatibilităţii. I-ar fi plăcut să le împărtăşească din cunoştinţele ei, dar bărbaţii şi femeile erau din ce în ce mai neglijenţi şi mai puţin exigenţi. Dacă un bărbat din zilele noastre se trezea plutind într-o mănuşă prea largă, învârtindu-se ca într-o casă goală, încerca să se descurce cum putea mai bine. Îşi lăsa membrul să fluture ca un steag şi îl retrăgea fără să simtă strânsoarea care să-i înfierbânte vintrele. Ori şi-l strecura înăuntru, după ce-l umezea cu salivă, împingând ca şi cum ar fi vrut să-l strecoare pe sub o uşă închisă, între nişte pereţi care-l strângeau şi între care trebuia să se micşoreze şi mai mult ca să poată rămâne. Şi dacă se mai întâmpla şi ca fata să râdă din tot sufletul, fie de plăcere, fie mimând plăcerea, se trezea expulzat instantaneu, pentru că acolo nu era loc de expansiuni provocate de râs. Oamenii îşi pierdeau cunoştinţele într-ale potrivirilor.

Numai după ce Maman s-a holbat la pantalonii lui l-a recunoscut pe Basc. E adevărat că Bascul suferea de aceeaşi obsesie pentru nuanţe ca Maman, iar ea ştia că nu era uşor de satisfăcut. Avea un membru capricios. Făcea mutre în faţa unui vagin gen cutie de scrisori. Se retrăgea din faţa unui tub prea strâmt. Era un degustător, un explorator fin al casetelor de bijuterii ale femeilor. Îi plăceau catifelate şi confortabile, calde şi lipicioase. Maman l-a studiat mai îndelung decât pe ceilalţi clienţi. Îi plăcea de Basc, şi nu pentru că avea nasul scurt, profilul clasic, ochii migdalaţi, părul negru, lucios, mersul uşor şi gesturile nonşalante. Nici pentru că purta eşarfă roşie la gât şi şapca trasă şmechereşte pe-o ureche. Şi nici pentru manierele seducătoare cu care aborda femeile. Îl plăcea pentru acel *pendantif* regal cu care era dotat, pentru lungimea lui nobilă, pentru sensibilitatea neobosită cu care răspundea, prietenos, cordial, expansiv. Nu mai văzuse niciodată unul la fel. Îl punea pe masă ca şi cum şi-ar fi scos punga cu bani şi ciocănea cu el, vrând parcă să facă linişte şi să capteze atenţia tuturor. Îl scotea cu naturaleţea cu care alţi bărbaţi îşi scoteau haina. Lăsa impresia că pandantivul lui nu se simţea bine închis acolo, că voia să ia aer şi să fie admirat.

Maman se lăsa mereu în voia obiceiului de a se uita la bijuteriile bărbaţilor. Când ieşeau de la toaletă încă încheindu-se la prohab, avea norocul să tragă cu ochiul la vreun membru auriu sau la vreunul maroniu întunecat sau poate la unul care se subţia către vârf şi care era preferatul ei. Pe

bulevard, avea de multe ori ocazia să vadă bărbaţi cu prăvălia deschisă, iar ochii ei, înzestraţi cu o mare putere de apreciere, pătrundeau dincolo de crăpătura umbrită. Sau şi mai bine era când surprindea vreun vagabond slobozindu-se pe cine ştie ce zid de casă şi cântărindu-şi penisul în mână atât de meditativ, de-ai fi zis că-şi scutura ultimii bănuţi.

S-ar fi putut crede că Maman nu se putea bucura intim de aceste regaluri, dar nu era aşa. Clienţii casei ei o găseau apetisantă şi ştiau care-i sunt calităţile şi atuurile în faţa celorlalte femei. Maman făcea un suc delicios pentru festinurile amorului, un suc pe care majoritatea femeilor erau nevoite să-l producă artificial. Maman putea să-i creeze unui bărbat iluzia că se înfruptă dintr-o porţie fragedă, din ceva foarte moale şi suficient de umed încât să poată astâmpăra setea oricui.

Deseori vorbeau între ei despre sosurile fine în care Maman se pricepea să-şi înmoaie bucăţelele de un roz sidefiu, pe care le oferea cu maximă promptitudine. Puteai să-i dezmierzi scoica rotundă o dată, de două ori, şi era de ajuns. Maman începea să emane o mireasmă delicioasă, ceva ce fetele ei cu greu puteau să facă, o miere cu miros de scoică, miere care făcea ca, pentru vizitatorul mascul, intrarea în alcovul feminin dintre coapsele ei să pară un deliciu.

Basculului îi plăcea acolo. Era moale, săţios, cald şi reconfortant – un regal. Pentru Maman, era ca o vacanţă şi dăruia tot ce avea mai preţios.

Bascul ştia că n-avea nevoie să fie pregătită îndelung. Maman se înfrupta cât era ziua de lungă

din prada smulsă în expediţiile în care se lansau privirile ei, pe care nu le lăsa niciodată să alunece mai sus sau mai jos de curea. Ajungeau întotdeauna la nivelul prohabului. Le aprecia pe cele brăzdate de cute, închise mult prea în grabă după o repriză scurtă. Şi pe cele bine netezite, fără să fie însă aplatizate. Şi petele, ah, petele dragostei! Pete ciudate pe care le depista de ziceai că priveşte cu lupa. Când pantalonii nu erau lăsaţi suficient în vine sau când, în mişcările lui, penisul îşi reluase poziţia naturală pe neaşteptate, apărea o pată preţioasă, cu mici sclipiri, ca de mineral care s-a dezagregat, şi cu o consistenţă cleioasă care întărea materialul. O pată superbă, pata dorinţei, pată pulverizată ca un parfum de fântâna bărbatului sau lăsată de femeia prea înfierbântată şi plină de lipici. Lui Maman îi plăcea să înceapă într-un loc unde actul tocmai se terminase. I se părea că plăcerea e contagioasă. În timp ce mergea, pata aceasta micuţă o înfierbânta între picioare. Un nasture lipsă o făcea să simtă că acel bărbat e la mâna ei. Din când în când, în locuri aglomerate, avea curajul să întindă mâna şi să pipăie. Îşi mişca mâna hoţeşte, cu o agilitate extremă. Nu bâjbâia niciodată şi nici nu punea mâna unde nu trebuia, ci ţintea direct la locul de sub curea, unde dădea de rotunjimile moi şi umflate sau, uneori, cu mare surprindere, de un baston obraznic.

În metrou, în nopţile ploioase şi întunecate, pe bulevarde şi în săli de dans, Maman se delecta evaluând şi sunând alarma. De câte ori nu i se răspunsese la apel şi de câte ori armele nu se

repeziseră înainte! I-ar fi plăcut să alinieze o armată, care să prezinte singurele arme cu care ar fi putut-o cuceri. Când visa cu ochii deschişi, avea viziunea acestei armate. Ea era generalul, mărşăluia şi decora armele cele mai lungi şi frumoase, oprindu-se în faţa fiecărui bărbat care-i plăcea. Oh, să fi fost ea Caterina cea Mare şi să răsplătească acest spectacol cu câte un sărut dat de gura ci lacomă, un sărut, doar în vârf, cât să stoarcă prima lacrimă a plăcerii!

Cea mai mare aventură a lui Maman a fost parada soldaţilor scoţieni într-o dimineaţă de primăvară. În timp ce stătea la bar, sorbindu-şi băutura, a auzit o conversaţie despre scoţieni.

Un bărbat zicea:

— Îi iau de mici şi-i învaţă să meargă aşa. Greu, foarte greu. E un *coup de fesse*[12], o legănare care face să li se mişte şoldurile şi punga de piele[13] exact cum trebuie. Dacă punga nu se leagănă înseamnă că mişcarea nu e bună. Pasul e mult mai complicat decât unul de balet.

Maman se gândea: De fiecare dată când se leagănă punga, se leagănă şi fusta, iar asta înseamnă că, vai, şi celelalte lucruri care atârnă se leagănă. Inima ei bătrână s-a înfiorat. Se leagănă, se leagănă… Toate în acelaşi timp. Armata visurilor ei. Ar fi vrut să urmeze această armată, indiferent cu ce grad. Un doi, trei. Deja era suficient de afectată de legănarea pandantivelor când a auzit ce-a mai spus bărbatul de la bar:

---

12 Mişcare a feselor, în franceză, în original.

13 în original sporran, un element al costumului tradiţional scoţian, şi anume o pungă îmblănită care atârnă în faţă, peste kilt.

— Şi-l. ştii, nu poartă nimic pe dedesubt.

Nu purtau nimic pe dedesubt! Aceşti bărbaţi zdraveni, drepţi ca bradul, plini de pofte! Cu capul sus, picioarele goale şi puternice şi fuste – care, vai, îi făceau la fel de vulnerabili cum erau femeile. Bărbaţi solizi şi plini de pofte, atrăgători ca o femeie şi goi pe dedesubt! Maman ar fi vrut să se transforme într-o piatră de caldarâm, să fie călcată în picioare, dar să se poată uita pe sub fustele lor scurte la pungile care se bălăngăneau la fiecare pas. Maman simţea că se sufocă. Barul era prea încins. Avea nevoie de aer.

A urmărit parada. La fiecare pas pe care-l făceau soldaţii, Maman vibra de parcă îi mărşăluiau prin vene. Un doi, trei. Un dans peste abdomenul ei, sălbatic şi ritmic, cu punga legănându-se deasupra ei, îmblănită, acoperită parcă de păr pubian. Maman era fierbinte ca o zi de iulie. Singura ei grijă era să-şi facă loc cu coatele până în faţa mulţimii şi acolo să cadă în genunchi, prefăcându-se că leşină. Dar n-a putut să vadă decât nişte picioare care dispăreau sub fustele plisate ecosez. Mai târziu, în timp ce zăcea pe genunchii unui poliţist, şi-a dat ochii peste cap de parcă era în pragul unui atac. Ce bine-ar fi fost să se întoarcă parada şi să-i calce trupul în picioare!

Aşa se face că vlaga lui Maman nu slăbea niciodată. Şi-o alimenta cum trebuie. Noaptea, carnea ei era atât de fragedă de parcă ar fi fiert-o la foc mic toată ziua.

Îşi muta privirile de la clienţi la femeile care lucrau pentru ea. Nici feţele lor n-o interesau, ci

doar siluetele de la brâu în jos. Le punea să se învârtă în faţa ei şi, înainte de a-şi pune cămăşile, Maman le plesnea uşor, să vadă cât de tare le era carnea.

O ştia pe Melie, care se înfăşură ca o fundă în jurul unui bărbat, făcându-l să se simtă ca şi cum ar fi fost mângâiat de mai multe femei. O ştia pe leneşă, care părea că doarme şi-i făcea astfel pe timizi să prindă curaj, lăsându-i s-o atingă, s-o întoarcă pe toate părţile şi s-o exploreze fără să simtă că se expun în vreun fel. Corpul ei masiv îi ascundea secretele în pliuri bogate, însă lenea din ea i le lăsa descoperite în faţa degetelor scormonitoare.

Maman o ştia şi pe cea zveltă şi focoasă, care sărea pe bărbaţi, transformându-i în victime de circumstanţă. Avea mare trecere la bărbaţii care se simţeau vinovaţi. Aceştia se lăsau siluiţi. Se simţeau astfel cu conştiinţa împăcată. Le-ar fi putut spune nevestelor: „S-a aruncat asupra mea şi m-a forţat” şi aşa mai departe. Ei stăteau întinşi pe spate, iar ea deasupra lor, ca pe cal, împingându-i cu pintenii la gesturi pe care greutatea cu care-i apăsa le făcea inevitabile, fie în galop peste bărbăţia lor îmbăţoşată, fie la trap uşor, fie în raiduri prelungite, f şi ţintuia victima strângând-o între genunchii ei puternici şi, asemenea unui călăreţ nobil, se ridica graţios şi se lăsa pe spate cu toată greutatea, timp în care mai plesnea din când în când bărbatul să se mişte mai repede şi să-şi înteţească asediul, ca să poată simţi sub ea o forţă animalică adevărată. Cum mai călărea animalul, dându-i pinteni şi împingându-l

zdravăn cu trupul ei ridicat, până când el începea să facă spume, iar atunci îl întărâta şi mai tare cu icnete şi palme, ca să galopeze din ce în ce mai repede!

Maman cunoştea farmecele mocnite ale sudicei Viviane. Carnea ei era de jar încins, dogoritor, şi chiar şi cel mai rece trup se încălzea la atingerea ei. Se pricepea să relaxeze şi să menţină suspansul. Mai întâi, îi plăcea să se aşeze pe bideu pentru ritualul spălării. Cum stătea cu picioarele desfăcute, i se vedeau fesele bombate, două adâncituri enorme la baza noadei şi şoldurile de culoarea bronzului, late şi ferme ca crupa unui cal de circ. Aşezată, avea forme lătăreţe. Dacă bărbatul se plictisea s-o vadă din spate, putea să se mute în faţa ei şi s-o urmărească aruncându-şi apă pe părul pubian şi între picioare, deschizându-şi cu grijă buzele când se săpunea. Era acoperită de spumă albă, apoi dădea din nou cu apă şi buzele apăreau roz şi strălucitoare. Din când în când, îşi cerceta atent labiile. Dacă trecuseră prea mulţi bărbaţi pe acolo în ziua respectivă, vedea că erau un pic umflate. Bâscului îi plăcea s-o privească. Se ştergea cu mare grijă, să nu se irite şi mai tare.

Bascul a venit într-o astfel de zi şi şi-a dat seama că ar putea trage foloase de pe urma iritaţiei. În celelalte zile, Viviane era letargică, greoaie şi indiferentă. Îşi întindea corpul ca în vechile tablouri, ca să-şi scoată în evidenţă formidabilul suiş şi coborâş al curbelor. Stătea pe o parte, cu capul culcat pe braţ, iar carnea în tonuri de cupru se umfla din când în când, ca şi

cum s-ar fi dilatat sub atingerea unei mâini invizibile. Aşa că i se oferea, magnifică şi aproape imposibil de stârnit. Majoritatea bărbaţilor nici nu încercau s-o facă. Îşi întorcea gura de la ei cu dispreţ, oferindu-şi în schimb şi mai abitir corpul, însă cu detaşare. Puteau să-i desfacă picioarele şi să caşte ochii cât de mult voiau. Nu reuşeau să-i stoarcă niciun strop de sevă. Dar în momentul în care un bărbat o pătrundea, reacţiona ca şi cum i-ar fi turnat lavă înăuntru, iar spasmele ei erau cu mult mai puternice decât ale femeilor care simţeau plăcerea numai în măsura în care erau învăţate s-o simuleze. Se răsucea ca un piton şi se smucea în toate părţile ca şi când ar fi fost bătută sau pârjolită. Muşchii puternici dădeau mişcărilor ei o forţă capabilă să stârnească cele mai animalice dorinţe. Bărbaţii se chinuiau să-i potolească zvârcolelile şi să stăvilească dansul orgiastic în care se vedeau prinşi, căci Viviane se smucea de parcă ar fi fost pironită pe stâlpul de tortură. Apoi, când îi venea ei, înţepenea brusc. Iar asta avea efectul pervers de a le tăia pofta tocmai când erau în toiul acţiunii, aşa că satisfacţia trebuia să mai aştepte. Devenea o masă de carne pasivă. Apoi trecea la supt, uşor, de parcă îşi sugea degetul înainte de a adormi. Letargia ei îi irita. Încercau s-o aţâţe din nou, atingând-o peste tot şi sărutând-o. Ea se supunea nemişcată.

Bascul aştepta să-i vină rândul. Urmărea ritualul spălării. Azi era inflamată de la atâtea asalturi. Indiferent cât de mică era suma pe care o găsea pe masă, nimeni nu auzise ca banii s-o fi

împiedicat vreodată pe Viviane să satisfacă nevoile unui bărbat.

Buzele mari şi pline erau uşor umflate de la atâta frecat şi aprinse de o uşoară febră. Bascul a fost foarte blând. A pus pe masă micul dar pe care i-l adusese. S-a dezbrăcat. Îi promisese un balsam şi vată, un pansament adevărat. Aceste atenţii au făcut-o să lase garda jos. Bascul o trata cu blândeţe de femeie. Încă o atingere, să înmoaie şi să calmeze febra. Avea pielea întunecată, de ţigancă, foarte fină şi pudrată. Degetele lui erau uşoare. N-o atingea decât ca din greşeală, în treacăt, şi îşi pusese penisul pe burta ei, ca ea să-l admire ca pe-o jucărie. Penisul răspundea când i se vorbea pe limba lui. Abdomenul ei vibra sub greutate, ridicându-se uşor, ca să-l simtă. Văzându-l că nu se grăbeşte să ajungă acolo unde s-ar fi simţit învăluit şi la adăpost, şi-a permis şi ea luxul de a se destinde şi de a se abandona.

Lăcomia altor bărbaţi, egoismul, nerăbdarea de a-şi satisface poftele fără să ţină cont de ea, o făcuseră ostilă. Însă Bascul a fost foarte galant. I-a comparat pielea cu satinul, părul cu muşchiul de copac, mirosul cu aroma de lemn preţios. Apoi şi-a lipit penisul de deschizătură şi i-a zis:

— Te doare? Dacă te doare, nu mai împing.

O asemenea delicateţe a emoţionat-o. I-a spus:

— Doare un pic, dar încearcă.

Avansa cu câte un centimetru.

— Doare?

Se oferea să-l scoată. Atunci Viviane trebuia să insiste.

— Doar cu vârful, mai încearcă.

Aşa că vârful mai aluneca un pic, cam câţiva centimetri, şi apoi rămânea acolo. În acest fel, Viviane avea destul timp să-i simtă prezenţa, timp pe care nu-l avea cu alţi bărbaţi, în răstimpul dintre fiecare mică împungere înăuntrul ei, avea răgazul să simtă ce plăcută era prezenţa lui între pereţii moi de carne şi cât de bine i se potriveau, nici prea strâmţi, nici prea depărtaţi. Din nou aştepta, apoi înainta încă un pic. Viviane avea timp să simtă cât de bine era să fie umplută şi cât de potrivită era fanta femeilor pentru a ţine şi a păstra. Plăcerea de a avea un baston de carne pe care să-l ţii acolo, cu care să faci schimb de căldură şi de lichide! El se mişca iar. Suspans. Senzaţia că atunci când el se retrăgea, o lăsa goală – carnea i se ofilea instantaneu. Închidea ochii. Pătrunderea lui treptată răspândea unde în jur, curenţi invizibili care preveneau straturile mai adânci ale pântecelui că urmează o explozie, ceva făcut să se potrivească în tunelul cu pereţi moi şi să fie devorat de adâncurile lui înfometate, unde sălăşluiau nervii gata să dea în clocot.

Carnea ei ceda din ce în ce mai mult. El intra tot mai adânc.

— Doare?

L-a scos. Era dezamăgită şi nu putea să-i spună cum se ofilea pe dinăuntru fără prezenţa lui în expansiune.

N-a avut încotro şi l-a implorat:

— Bagă-l la loc! Era dulce.

Atunci i l-a strecurat doar pe jumătate, cât să-l simtă, dar să nu poată să-l înşface, cât să nu

poată să-l prindă. Îi dădea senzaţia că avea de gând s-o ţină aşa la nesfârşit. Ar fi vrut să se apropie şi să-l înghită, dar s-a abţinut. Îi venea să ţipe. Carnea pe care nu i-o atingea dogorea la apropierea lui. În străfundurile pântecelui ei, era carne care cerea să fie penetrată. Se retrăgea în interior şi se deschidea pentru a-l sorbi. Pereţii de carne se ondulau asemenea anemonelor de mare, încercând să-i sugă sexul înăuntru, însă el se apropiase doar cât să-i poată trimite în tot corpul curenţi de plăcere chinuitoare. S-a mişcat din nou, atent la faţa ei. Atunci i-a văzut gura deschisă. Ar fi vrut să-şi salte corpul, să-i înghită sexul cu totul, dar aştepta. Tachinând-o răbdător, a reuşit s-o aducă în pragul isteriei. Ea a căscat gura de parcă ar fi vrut să-i arate cât de deschis şi de flămând îi era pântecele şi numai în acel moment a plonjat şi el în adâncul ei, simţindu-i contracţiile.

Iată cum a descoperit-o Bascul pe Bijou.

Într-o zi, când s-a întors la bordel, a fost întâmpinat de Maman, care l-a anunţat că Viviane era ocupată. Apoi s-a oferit să-l consoleze, ca şi când ar fi fost un soţ înşelat. Bascul i-a spus că era dispus să aştepte. Maman a continuat să-l tachineze şi să-l mângâie. Atunci Bascul i-a spus:

— Pot să mă uit?

Fiecare cameră era în aşa fel concepută încât amatorii să poată privi printr-o deschizătură secretă. Din când în când, Bascului îi plăcea să urmărească felul în care Viviane se purta cu vizitatorii. Aşa că Maman l-a dus în faţa paravanului, l-a ascuns după o draperie şi l-a lăsat să privească.

Erau patru oameni în cameră: doi străini, bărbat şi femeie, îmbrăcaţi cu eleganţă discretă, care se uitau la două femei întinse într-un pat uriaş. Viviane, cea greoaie şi cu pielea închisă la culoare, zăcea tolănită în pat. Peste ea stătea în patru labe o femeie superbă, cu ochii verzi şi părul lung, greu şi ondulat. Avea sâni îndrăzneţi, iar talia i se subţia foarte tare, pentru ca mai apoi să capete contururi bogate când întâlnea şoldurile. Formele ei păreau modelate de un corset.

Trupul ei avea o fineţe marmoreeană, plină de fermitate. Nu avea carnea flască sau moale, ci plină de o forţă ascunsă, ca de puma, iar gesturile ei erau extravagante şi pasionale, ca de spanioloaică. Aceasta era Bijou.

Cele două femei formau o pereche magnifică, lipsită de inhibiţii şi sentimentalisme. Femei de acţiune, care zâmbeau ironic şi pe feţele cărora se citea depravarea.

Bascul nu-şi dădea seama dacă se prefăceau sau chiar se simţeau bine împreună, atât de autentice le erau gesturile. E posibil ca străinii să fi cerut să vadă un bărbat şi o femeie, iar asta să fi fost soluţia de compromis cu care venise Maman. Bijou îşi legase de mijloc un penis de cauciuc, care avea avantajul că niciodată nu se ofilea. Indiferent ce făcea, penisul ieşea din tufişul ei de păr femeiesc de parcă ar fi fost bătut în cuie într-o perpetuă erecţie.

Ghemuită, Bijou strecura acest mădular fals nu înăuntrul, ci între picioarele lui Viviane, ca şi când ar fi bătut untul, iar Viviane îşi încorda picioarele de parcă ar fi fost întărâtată de un

bărbat. Părea concentrată s-o facă pe Viviane să simtă penisul doar în exterior. Îl manevra ca pe un mâner cu care se ciocăneşte la uşă, ciocănindu-i uşor în abdomen şi în vintre, apoi scărmănându-i părul pubian şi atingându-i vârful clitorisului. Până la urmă, Viviane a tresăltat de plăcere, apoi Bijou a repetat mişcarea şi Viviane a tresăltat din nou. Atunci străina s-a aplecat în faţă de parcă era mioapă, vrând să fure secretul unei asemenea senzualităţi. Viviane s-a rostogolit nerăbdătoare şi i-a oferit sexul lui Bijou.

În spatele draperiei, Bascul zâmbea la performanţele lui Viviane. Bărbatul şi femeia erau fascinaţi. Stăteau exact lângă pat, cu pupilele dilatate. Bijou le-a spus:

— Vreţi să vedeţi cum facem dragoste atunci când ne e lene? întoarce-te, i-a ordonat lui Viviane.

Viviane s-a întors pe partea dreaptă. Bijou s-a lăsat peste ea, împletindu-şi picioarele cu ale ei. Apoi, cu ambele mâini, Bijou şi-a făcut loc, dând la o parte carnea bronzată a feselor lui Viviane ca să poată strecura penisul înăuntru, şi a început să împingă. Viviane nu se mişca. O lăsa să împingă, să o înghiontească. Apoi, brusc, s-a smucit ca un cal care dă din copite. Vrând parcă s-o pedepsească, Bijou s-a retras. Dar Bascul a văzut penisul de cauciuc strălucind, aproape ca unul adevărat, încă în erecţie, triumfător.

Bijou a început din nou s-o tachineze. I-a atins lui Viviane gura cu vârful penisului, apoi urechile şi gâtul, după care l-a lăsat să i se odihnească între sâni. Viviane şi-a strâns sânii în jurul lui. S-a apropiat ca să ţină ritmul cu Bijou, să

se frece de ea, dar tocmai acum când devenise un pic mai sălbatică, Bijou bătea în retragere. Bărbatul, aplecat deasupra lor, dădea semne de mare agitaţie. Ar fi vrut să sară pe ele. Cea care-l însoţea nu voia să-l lase, cu toate că şi ei îi luase foc faţa.

Dintr-odată, Bascul a deschis uşa. A făcut o plecăciune şi le-a spus:

— Aţi vrut un bărbat şi iacătă-mă!

Şi-a aruncat hainele de pe el. Viviane l-a privit recunoscătoare. Bascul şi-a dat seama că era înfierbântată. Două bărbăţii o vor satisface mai mult decât una incertă, care doar întărâtă. S-a aruncat între femei. În orice parte s-ar fi uitat, cei doi străini găseau ceva care să-i stârnească. O mână depărta fesele cuiva, strecurând un deget indiscret înăuntru. O gură se închidea peste un penis săltăreţ, în atac. O altă gură acoperea un sfârc. Feţele erau sufocate de sâni sau îngropate sub păr pubian. Picioarele se încrucişau peste vreo mână scormonitoare. Un penis strălucind apărea şi se înfigea la loc în carne. Pielea de culoarea fildeşului şi pielea ca de ţigancă se întâlneau pe corpul musculos al bărbatului.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Bijou zăcea întinsă sub Basc. Pe Viviane o abandonaseră deocamdată. Bascul se chircise peste această femeie, care se deschidea sub el ca o floare de seră, umedă şi înmiresmată, cu privirea plină de erotism şi buzele umede, o femeie în floarea vârstei, coaptă şi voluptuoasă; cu toate astea, penisul de cauciuc stătea erect între ei, iar pe Basc îl cuprinsese un sentiment ciudat. Aproape

furios, i-a ordonat:

— Dă-ţi-l jos!

Ea şi-a dus mâinile la spate, şi-a desfăcut cureaua şi a desprins penisul de cauciuc. Apoi el s-a aruncat peste ea, iar Bijou, încă ţinând penisul în mână, l-a ridicat ameninţător deasupra feselor bărbatului care era îngropat în ea. Când s-a săltat ca să se poată arunca din nou în ea, femeia i-a înfipt penisul de cauciuc în fund. A sărit ca un animal sălbatic şi a atacat-o cu şi mai mare furie. De fiecare dată când îşi lua avânt, se trezea atacat pe la spate. Simţea sânii femeii zdrobiţi sub el, umflaţi sub pieptul lui, abdomenul ei cu piele ca de fildeş întărindu-se sub al lui, şoldurile ei lipite de şoldurile lui, vaginul ei umed înghiţindu-l; şi de fiecare dată când ea îi înfigea penisul, el simţea nu numai propriul clocot, dar şi pe al ei. Avea impresia că acea senzaţie comunicantă îl va înnebuni. Viviane stătea întinsă şi-i urmărea gemând. Cei doi străini, încă îmbrăcaţi, se aruncaseră în pat şi se frecau frenetic de ea, prea ameţiţi de senzaţiile sălbatice pentru a mai căuta un orificiu.

Bascul aluneca în faţă şi-n spate. Patul se zgâlţâia de cum se rostogoleau, înşfăcând şi strângând, o învălmăşeală de curbe pline şi maşinăria corpului voluptuos al lui Bijou care producea miere. Simţeau că-i trec fiori de la rădăcina părului până în vârfurile degetelor de la picioare. Degetele picioarelor se căutau şi se împleteau. Limbile ţâşneau ca nişte pistiluri. Ţipetele lui Bijou se înălţau în spirale nesfârşite, ah, ah, ah, amplificându-se, crescând, devenind

din ce în ce mai sălbatice. Bascul răspundea la fiecare icnet împingând mai adânc. Uitaseră complet de trupurile încolăcite de lângă ei; trebuia s-o posede până la ultima suflare – Bijou, târfa care-i înşfăcase trupul cu mii de tentacule, întinsă la început sub el şi apoi peste el, părea prezentă în el, pretutindeni, cu degetele mângâindu-l peste tot şi sânii în gura lui.

A scos un ţipăt de parcă ar fi omorât-o. S-a întins pe spate. Bascul s-a ridicat, ameţit şi încă arzând. Lancea îi era încă înroşită, dreaptă şi inflamată. Hainele răvăşite ale străinei i-au făcut poftă. Nu-i vedea faţa, ascunsă sub poalele rochiei ridicate. Bărbatul era întins peste Viviane şi o muncea. Femeia era întinsă peste amândoi, cu picioarele zbătându-se în gol. Bascul a tras-o în jos de picioare, cu gând s-o posede. Dar ea a ţipat şi s-a smuls:

— Eu nu vreau decât să mă uit!

Şi-a aranjat hainele. Bărbatul a abandonat-o pe Viviane. Răvăşiţi cum erau, au făcut o plecăciune ceremonioasă şi duşi au fost.

Bijou stătea în capul oaselor şi râdea, ochii ei alungiţi şi înguşti aruncând priviri piezişe. Bascul i-a spus:

— Le-am oferit un spectacol pe cinste. Acum te îmbraci şi vii cu mine. Vreau să te iau la mine acasă. Am de gând să te pictez. Am să-i plătesc lui Maman cât îmi cere.

Aşa că a luat-o cu el.

Dacă Bijou îşi imaginase cumva că Bascul o adusese acasă ca s-o aibă numai pentru el, iluziile ei aveau să fie curând spulberate. Bascul o folosea

ca model toată ziua, dar seara invita de fiecare dată prieteni artişti la cină, aşa că Bijou trebuia să facă pe bucătăreasa. După cină, putea să se întindă pe pat, în atelier, cât timp el stătea de vorbă cu prietenii lui. O ţinea lângă el şi o mângâia. Prietenii lui nu se puteau abţine să-i privească. Mâna lui se mişca mecanic peste sânii ei copţi. Bijou nu se clintea. Lua o poză languroasă. Bascul îi pipăia materialul rochiei ca şi când i-ar fi mângâiat pielea. Rochiile ei erau mereu lipite de trup. Mâinile lui cântăreau, mângâiau şi dezmierdau, mişcându-se în cercuri pe abdomenul ei şi gâdilând-o, ca s-o facă să se zbată. Îi deschidea nasturii rochiei, îi scotea un sân şi le spunea prietenilor lui:

— Aţi mai văzut vreodată un asemenea sân? Ia uitaţi-vă!

Ei se uitau. Unul fuma, altul o schiţa pe Bijou, celălalt vorbea, dar se uitau. Pe fondul rochiei negre, sânii ei cu contururi perfecte aveau o culoare de marmură veche, de fildeş. Bascul îi ciupea sfârcurile, care se înroşeau.

Apoi îi închidea la loc rochia. Îşi plimba mâinile pe picioarele ei, până când simţea dantela jartierei.

— Nu te strânge? Ia să vedem! Ţi-o fi lăsat urme?

Îi ridica fusta şi-i scotea cu grijă jartiera. Bijou îi întindea piciorul ridicat, aşa că bărbaţii puteau să-i vadă liniile fine ale coapselor. Apoi se acoperea la loc, dar Bascul continua s-o mângâie. Lui Bijou i se împăienjeneau ochii de parcă ar fi fost beată. Dar pentru că acum era ca şi soţia lui şi

fiind şi prietenii lor de faţă, de fiecare dată când o dezgolea, se zbătea să se acopere şi să-şi ascundă secretele în faldurile rochiei negre.

Îşi întindea picioarele. Îşi arunca pantofii. Lumina plină de erotism care-i juca în priviri şi pe care genele ei negre n-o puteau ascunde complet străbătea trupurile bărbaţilor ca un curent electric.

În astfel de nopţi, ştia că Bascul nu căuta să-i ofere plăcere, ci s-o chinuiască. Nu era satisfăcut până când nu vedea că prietenii lui se schimbă la faţă, până când nu le vedea chipurile descompuse. Îi desfăcea fermoarul rochiei şi-şi strecura mâna înăuntru.

— Azi nu porţi chiloţi, Bijou.

Îi vedeau mâna pe sub rochie, mângâindu-i abdomenul şi coborând pe picioare. Apoi se oprea. Vedeau cum îşi scoate mâna de sub rochia ei neagră şi cum îi trage la loc ferpioarul.

O dată i-a cerut unui pictor pipa aprinsă. Bărbatul i-a întins-o. A strecurat pipa sub fusta lui Bijou şi i-a lipit-o de sex.

— E caldă, i-a spus. Caldă şi netedă.

Bijou s-a retras, pentru că nu voia ca ei să ştie că toate mângâierile Basculuio făcuseră să se umezească. Dar pipa a ieşit la lumină dezvăluindu-i secretul, ca înmuiată în nectar. Bascul i-a dat-o înapoi posesorului, care s-a ales cu un strop din mireasma lui Bijou. Ea se întreba cu teamă ce-ar putea să-i mai treacă Basculuiprin minte. Şi-a strâns picioarele. Bascul fuma. Cei trei prieteni stăteau în pat, de jur-împrejur, vorbind fără nicio logică, de parcă gesturile la care erau martori n-

aveau nicio legătură cu discuţia lor.

Unul dintre ei povestea despre o pictoriţă care umplea galeriile cu flori gigantice în culorile curcubeului.

— Nu sunt flori, a spus cel care fuma pipă. Sunt vulve. Oricine poate să-şi dea seama. E obsedată! Pictează vulve de mărimea unei femei. Iniţial, ai impresia că sunt petale, miezul unei flori, după care vezi cele două buze rugoase, linia mediană fină, marginea vălurită a buzelor, atunci când sunt căscate. Ce fel de femeie o fi, dacă expune de fiecare dată vulve gigantice, care se succed sugestiv, dispărând într-un tunel al repetiţiilor, trecând de la una mare la una mai mică, umbra ei, şi dându-ţi senzaţia că realmente o pătrunzi? Te face să te simţi ca şi cum chiar ai sta în faţa acestor plante marine care nu se deschid decât pentru a sorbi orice gură de hrană, cu aceleaşi margini unduitoare…

În acel moment Bascul a avut o idee. A pus-o pe Bijou să-i aducă aparatul de ras şi pămătuful. Bijou s-a supus. Era bucuroasă că avea ocazia să se mişte şi să se smulgă din letargia erotică pe care mâinile lui o ţesuseră în jurul ei. Mintea lui stătea acum la cu totul altceva. A luat pămătuful şi săpunul din mâinile ei şi a început să facă spumă. A pus o lamă nouă. Apoi i-a spus:

— Întinde-te pe pat!

— Ce vrei să faci? l-a întrebat. N-am păr pe picioare.

— Ştiu că n-ai. Arată-le!

Şi le-a întins. Erau într-adevăr atât de fine de parcă ar fi fost şlefuite. Străluceau ca un lemn

preţios, în nuanţe pale, bine lustruit, pe care nu se vedea niciun fir de păr, nicio venă, nicio asperitate, nicio cicatrice, niciun defect. Cei trei bărbaţi s-au aplecat deasupra ei. Ea dădea din picioare, aşa că Bascul i le-a prins între ale lui. Apoi i-a ridicat fusta, timp în care ea se zbătea să şi-o tragă la loc.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat din nou.

I-a ridicat fusta până sus şi a scos la iveală un smoc de păr atât de des şi de cârlionţat încât bărbaţii au scos un fluierat. Îşi ţinea picioarele lipite şi-şi împingea tălpile între picioarele Basculului, unde acesta a simţit dintr-odată că-l gâdilă ceva, de parcă i-ar fi mişunat sute de furnici de-a lungul penisului.

I-a pus pe cei trei s-o ţină. La început, Bijou s-a zbătut, dar apoi şi-a dat seama că era mai puţin periculos să stea nemişcată, pentru că el îi rădea cu grijă părul pubian, pornind dinspre margini, unde era rar şi strălucea pe abdomenul ei ca de catifea. Abdomenul cobora într-o vale dulce. Bascul o dădea cu spumă, apoi rădea atent, îndepărtând părul şi săpunul cu un prosop. Pentru că-şi ţinea picioarele strânse, bărbaţii nu vedeau nimic în afară de păr, dar când Bascul a ajuns în centrul triunghiului, a dezvelit o moviliţă, o mică protuberanţă. Senzaţia unei lame în acel loc a neliniştit-o pe Bijou. Era pe jumătate furioasă, pe jumătate aţâţată, hotărâtă să nu-şi arate sexul, numai că bărbieritul a scos la iveală locul în care catifeaua ei cobora într-o linie fină, cu marginile răsfrânte în interior. I-a descoperit bobocul preţios, pliurile fine de carne care adăposteau

clitorisul, colţurile buzelor, de o culoare mai aprinsă. Ar fi vrut să se smulgă de-acolo, dar îi era frică să n-o rănească lama. Cei trei bărbaţi o ţineau şi se aplecau peste ea să se uite. Credeau că Bascul se va opri acolo. Dar el i-a ordonat să-şi depărteze picioarele. L-a împins din nou cu tălpile, dar asta n-a făcut decât să-l excite şi mai tare. I-a spus:

— Desfă-ţi picioarele! mai e nişte păr acolo jos.

N-a avut încotro şi le-a depărtat, iar el a început să radă cu grijă perii, din nou rari, uşor cârlionţaţi, crescuţi de-o parte şi de alta a vulvei.

Acum totul era la vedere: gura lunguiaţă, dispusă pe verticală care nu se deschidea ca gura feţei, ci doar dacă ea se hotăra să împingă cu picioarele. Dar Bijou nu voia să împingă, iar ei nu vedeau nimic în afară de cele două buze strânse, care blocau accesul.

Bascul le-a spus:

— Acum arată ca în tablourile femeii, nu?

Numai că în acele tablouri vulva era deschisă, cu buzele depărtate, arătându-şi stratul mai palid dinăuntru, care semăna cu cealaltă faţă a buzelor, ascunsă în interiorul gurii. Numai că Bijou nu voia să le arate acest interior. Cum a terminat s-o radă, şi-a strâns din nou picioarele.

Bascul i-a spus:

— Te fac eu să te deschizi!

Curăţase pămătuful de săpun. Acum i-l trecea peste buzele vulvei, periindu-i-le în sus şi în jos, cu multă blândeţe. La început, Bijou s-a încordat şi mai tare. Bărbaţii se aplecaseră să

vadă mai bine. Bascul, ţinându-i picioarele peste propriul penis în erecţie, îi peria cu atenţie vulva şi vârful clitorisului. Apoi bărbaţii au observat că Bijou nu mai putea să-şi contracte fesele şi sexul şi că, pe măsură ce pămătuful se mişca, fesele şi buzele vulvei i se depărtau, la început imperceptibil. Goliciunea îi accentua fiecare mic tremur. Acum buzele i se deschideau şi expuneau o aură, apoi o a doua aură, de o nuanţă mai deschisă, apoi a treia, iar acum Bijou împingea, împingea ca şi cum ar fi vrut să se deschidă. Abdomenul i se mişca în sincron, ridicându-se şi coborând. Bascul i-a încălecat cu şi mai multă forţă picioarele încordate.

— Încetează, îl implora Bijou, încetează!

Bărbaţii au văzut-o mustind de umezeală. Atunci Bascul s-a oprit, nevrând să-i ofere plăcere şi rezervându-şi dreptul de a o face el singur, mai târziu.

Bijou şi-ar fi dorit să facă o diferenţă între viaţa ei de bordel şi viaţa ei ca model şi tovarăşă a unui artist. Pe Basc îl interesa o singură diferenţă, că acum stăpânul era el. Însă îi plăcea să o expună şi să-şi desfete vizitatorii. O priveau în timp ce făcea baie. Le plăcea să vadă cum îi curgea apa pe sâni, cum abdomenul ei putea să stârnească mici unde, cum se ridica să se săpunească între picioare. Le plăcea să-i usuce corpul ud. Dar dacă unul dintre ei încerca să o întâlnească în intimitate şi s-o posede, Bascul se transforma într-un demon, într-un bărbat de care era bine să te păzeşti.

Drept răzbunare pentru toate aceste jocuri,

Bijou simţea că are dreptul să meargă unde voia. Bascul o ţinea într-o permanentă tensiune erotică, dar nu se sinchisea de fiecare dată s-o satisfacă. Atunci a început şirul infidelităţilor ei, dar era atât de discretă încât n-a putut s-o prindă niciodată. Bijou îşi alegea amanţii la Grande Chaumiere, unde poza pentru un curs de desen. În zilele de iarnă, nu se dezbrăca repede şi pe furiş ca celelalte, ci în văzul tuturor, lângă soba de pe piedestalul unde pozau modelele. Bijou făcea din asta o adevărată artă.

Mai întâi îşi lăsa părul sălbatic pe spate şi-l scutura ca pe o coamă. Apoi îşi desfăcea nasturii hainei. Mâinile ei se mişcau încet, mângâietor. Nu se purta rece cu propriul corp, ci ca o femeie ale cărei gesturi exaltă trupul, pe care-l dezmiardă, recunoscătoare pentru perfecţiunea lui. Veşnica ei rochie neagră i se lipea de corp ca o a doua piele şi era plină de deschizături misterioase. Cu un gest îşi îndrepta umerii şi lăsa rochia să-i dezvăluie sânii, dar nu mai mult. Când ajungea aici, scotea o oglinjoară şi-şi cerceta genele. Apoi deschidea fermoarul care lăsa să i se vadă coastele, contururile sânilor şi începutul curbei în care i se arcuia talia. Toţi studenţii îi urmăreau mişcările din spatele şevaletelor. Chiar şi femeile rămâneau cu ochii la formele apetisante ale lui Bijou, forme care explodau ameţitor de sub rochie. Pielea ei fără cusur, contururile fine, carnea tare îi fascinau pe toţi. Bijou avea un fel de a se scutura, de parcă şi-ar fi relaxat muşchii, cum face pisica înainte să sară. Din cauză că-şi scutura tot corpul în acest fel, sânii păreau violentaţi. Apoi îşi apuca

uşor rochia de tiv şi o ridica încet peste cap. Când ajungea în dreptul umerilor, de fiecare dată rămânea nemişcată pentru câteva secunde. I se încurca părul. N-o ajuta nimeni. Erau toţi încremeniţi. Cum stătea cu picioarele depărtate ca să-şi păstreze echilibrul, îşi expunea corpul fără niciun fir de păr şi de-acum complet gol, uimindu-i prin senzualitatea fiecărei curbe, prin rotunjime şi feminitate. Jartierele negre şi late erau ridicate foarte sus. Purta ciorapi negri şi, dacă era o zi ploioasă, cizme de piele lungi, bărbăteşti. În timp ce se chinuia cu cizmele, era la mâna oricui s-ar fi apropiat. Studenţii erau ispitiţi în chip fatal. Se putea întâmpla ca vreunul să se facă doar că vrea s-o ajute, dar când se apropia de ea, îl lua la şuturi, mirosindu-i adevăratele intenţii. Continua să se lupte cu rochia în care se încurcase, smucindu-se ca scuturată de spasmele dragostei, în sfârşit, se elibera, după ce studenţii îşi clătiseră ochii.

Îşi scotea la iveală sânii bogaţi şi părul încurcat. Uneori i se cerea să nu-şi scoată cizmele, cizmele greoaie din care trupul ca de fildeş se deschidea ca o floare.

În acele momente, toată clasa era măturată de un val de dorinţă.

Odată urcată pe postament, devenea model, iar studenţii îşi aduceau aminte că erau artişti. Dacă vedea unul care să-i placă, îl fixa cu privirea. Era singura ocazie când putea să stabilească un contact, pentru că spre sfârşitul după-amiezii Bascul venea s-o ia. Studentul înţelegea ce voiau să spună privirile ei: că accepta să bea un pahar

cu el în cafeneaua din apropiere. Cel iniţiat ştia că această cafenea avea două etaje. Seara, cel de sus era ocupat de cartofori, dar după-amiaza era pustiu. Numai amanţii ştiau de el. Studentul şi Bijou mergeau acolo, urcau scările urmărind inscripţia *lavabos* şi se trezeau într-o cameră cufundată în semiîntuneric, cu oglinzi, mese şi scaune.

Bijou i-a comandat chelnerului o băutură, după care s-a întins pe bancheta de piele ca să se relaxeze. Tânărul student pe care îl alesese tremura. Simţea că trupul ei emană o fierbinţeală pe care n-o mai cunoscuse. Se năpustea asupra gurii ei, îmbiind-o, cu pielea lui proaspătă şi dinţii frumoşi, să-i primească sărutul cu gura deschisă şi să-i răspundă cu limba. Se zvârcoleau pe bancheta lungă şi îngustă, iar el încerca să pipăie cât mai mult din corpul ei, temându-se că în orice moment ar fi putut să-i spună:

— Opreşte-te, parcă urcă cineva pe scări!

Oglinzile îi arătau zvârcolindu-se, îi reflectau rochia în dezordine şi părul. Mâinile studentului erau agile şi îndrăzneţe. S-a lăsat să alunece sub masă şi s-a strecurat sub fusta ei. În acel moment, Bijou chiar i-a spus:

— Opreşte-te, parcă urcă cineva!

El i-a răspuns:

— Lasă-i! N-au cum să mă vadă.

Şi într-adevăr, n-aveau cum să-l vadă sub masă. Ea s-a tras mai în faţă şi şi-a prins faţa în mâini, ca şi cum ar fi căzut într-o reverie, lăsându-l pe student să îngenuncheze şi să-şi îngroape capul sub fusta ei.

A cuprins-o moleşeala şi s-a abandonat sărutărilor şi mângâierilor lui. În locurile în care simţise pămătuful de ras al Bascului, simţea acum limba tânărului. S-a aplecat în faţă, copleşită de plăcere. Apoi au auzit paşi, iar studentul s-a ridicat repede şi s-a aşezat lângă ea. Pentru a-şi ascunde zăpăceala, a sărutat-o. Chelnerul i-a găsit îmbrăţişaţi şi a plecat grăbit după ce le-a adus comanda. Mâinile lui Bijou dădeau la o parte hainele tânărului. El o săruta atât de înfocat încât Bijou a căzut într-o parte pe banchetă, iar el s-a prăbuşit peste ea. I-a şoptit:

— Vino la mine în cameră. Nu-i departe.

— Nu pot, i-a răspuns Bijou, în curând vine Bascul să mă ia.

Atunci fiecare a luat mâna celuilalt şi a pus-o în locul de unde puteau să primească cea mai mare plăcere. Stând în faţa băuturilor ca şi cum ar fi făcut conversaţie, se mângâiau unul pe altul. În oglinzi păreau că ar fi fost gata să geamă, clipind înfiguraţi, cu buzele tremurânde şi trăsăturile încordate. Puteai să le ghiceşti mişcările mâinilor după expresia feţei. Din când în când, tânărul arăta ca şi cum ar fi fost rănit şi abia mai putea să respire. În timp ce mâinile lor îşi vedeau de treabă, un alt cuplu a urcat, aşa că s-au sărutat din nou, ca doi îndrăgostiţi romantici.

Nereuşind să ascundă starea în care se găsea, tânărul a plecat să caute un loc în care să se liniştească. Bijou s-a întors la curs, cu tot corpul în flăcări. Când a venit Bascul s-o ia la sfârşitul cursului, era din nou calmă.

Bijou auzise de un clarvăzător şi s-a dus să-l

consulte. Era un negru uriaş din Africa. Toate femeile din cartierul ei fuseseră la el. În faţa ei atârna o draperie chinezească din mătase neagră, brodată cu auriu. Bărbatul a apărut de după ea. Dacă făceai abstracţie de hainele obişnuite pe care le purta, bărbatul chiar arăta ca un magician. A fixat-o pe Bijou cu ochii lui strălucitori, cercetând-o lung şi ademenitor, după care a dispărut în spatele perdelelor, înapoi la femeia care venise înaintea ei. Şedinţa a durat o jumătate de oră. Apoi bărbatul a ridicat draperia neagră şi a condus-o politicos pe femeie până în faţa uşii.

Îi venise rândul lui Bijou. A trecut de perdea şi s-a trezit într-o cameră aproape cufundată în întuneric, foarte mică, plină de draperii chinezeşti atârnate pe pereţi şi iluminată doar de un glob de cristal. Această lumină strălucea numai pe faţa şi pe mâinile clarvăzătorului, lăsând restul camerei în întuneric. Ochii lui erau hipnotici.

Bijou era hotărâtă să reziste la hipnoză şi să rămână conştientă. Bărbatul i-a spus să se întindă pe canapea şi să stea foarte liniştită cât el îşi concentra toată atenţia asupra ei. Africanul a închis ochii, aşa că la fel a făcut şi Bijou. Bărbatul a rămas în acea stare de prostraţie timp de un minut şi apoi i-a pus mâna pe frunte. Avea o mână caldă, uscată, grea şi electrizantă.

Apoi i-a auzit vocea, ca prin vis:

— Eşti măritată cu un bărbat care te face să suferi.

— Da, a răspuns Bijou, gândindu-se cum o expunea Bascul în faţa prietenilor săi.

— Are apucături ciudate.

— Da, a spus Bijou uluită.

A închis ochii şi a revăzut scenele cât se poate de clar. I se părea că şi clarvăzătorul avea acces la ele.

A adăugat:

— Eşti nefericită şi compensezi nefericirea fiind infidelă.

— Da, a spus din nou Bijou.

Apoi a deschis ochii şi a văzut că negrul o privea fix, aşa că i-a închis la loc.

Şi-a lăsat mâna pe umărul ei.

— Dormi, i-a spus.

Vorbele lui, în care a sesizat o nuanţă de compătimire, au liniştit-o. Dar nu putea să doarmă. Trupul îi era impenetrabil. Ştia cum se modifică respiraţia în timpul somnului, cum se ridică sânii. Aşa că se prefăcea că doarme. În tot acest timp, îi simţea mâna pe umăr şi căldura acelei mâini parcă-i trecea prin haine. El începuse să-i mângâie umărul. O făcea atât de încet încât se temea să n-o ia somnul, însă nu voia să piardă acea senzaţie plăcută care-i cobora pe şira spinării atunci când mâna lui desena cercuri pe umărul ei. S-a relaxat complet.

El i-a atins gâtul şi a aşteptat. Voia să fie sigur că adormise. I-a atins sânii. Bijou n-a tresărit.

I-a mângâiat abdomenul cu grijă şi pricepere şi i-a lipit rochia de corp, ca să-i evidenţieze forma picioarelor şi spaţiul dintre ele. După ce a ajuns la conturul clar al acestei văi, a continuat să-i mângâie picioarele. Încă nu-i atinsese pielea. Apoi s-a ridicat de pe scaun fără niciun zgomot, s-a

apropiat de braţul canapelei şi s-a lăsat în genunchi. Bijou ştia că din această poziţie putea să i se uite sub fustă şi să vadă că nu purta nimic pe dedesubt. A rămas acolo îndelung.

Apoi l-a simţit că-i ridică uşor tivul fustei ca să vadă mai bine. Bijou se întinsese cu picioarele uşor depărtate. Se topea sub ochii şi sub mângâierile lui. Ce minunat era să fie privită când părea că doarme, să simtă că bărbatul era într-adevăr liber! Voia să se deschidă mai mult. A simţit mătasea ridicându-se şi răcoarea învăluindu-i picioarele. El le privea cu nesaţ.

Le mângâia blând cu o mână, lent, savurând pe deplin fiecare atingere, pipăind contururile fine, traseele lungi şi mătăsoase care duceau sub fustă. Lui Bijou îi era foarte greu să stea complet nemişcată. Voia să-şi depărteze picioarele încă un pic. Ce uşor îi aluneca mâna!

Simţea cum îi urmărea conturul picioarelor, cum adăsta asupra curbelor, cum îşi oprea mâna în dreptul genunchilor, după care continua. Se oprea exact înainte să atingă sexul. Probabil că-i urmărea expresia feţei, ca să vadă dacă era complet hipnotizată. A început să-i pipăie sexul, să i-l frământe cu două degete.

Când a simţit mierea scurgându-se încet, şi-a strecurat capul sub fustă, s-a ascuns între picioarele ei şi a început s-o sărute. Avea o limbă lungă şi vioaie, puternică. Ei i-a trebuit multă stăpânire de sine ca să nu se împingă înspre gura lui devoratoare.

Lampa cea mică dădea o lumină atât de slabă încât Bijou a riscat să-l privească printre gene. Îşi

scosese capul de sub fusta ei şi începuse să-şi dea jos hainele. Stătea în picioare lângă ea, superb, înalt, ca un rege african, cu ochii strălucitori, dinţii dezgoliţi şi gura umedă.

Să nu se mişte, să nu se mişte, să-l lase să-i facă tot ce voia! Ce-ar face un bărbat cu o femeie hipnotizată de care nu-i e frică şi pe care nu trebuie s-o satisfacă?

S-a înălţat gol peste ea, apoi a cuprins-o cu braţele şi a întors-o cu grijă. Acum Bijou zăcea oferindu-şi fesele impresionante. I-a ridicat rochia şi a despărţit cele două sfere. S-a oprit, ca să-şi înfrupte privirile. Desfăcea carnea cu degetele lui calde şi ferme. S-a aplecat peste ele şi a început să lingă despicătura. Apoi şi-a petrecut mâinile în jurul trupului ei şi a ridicat-o spre el, ca s-o penetreze pe la spate. Mai întâi, a dat doar de gaura rozalie a fundului, prea mică şi prea strâmtă ca s-o poată pătrunde, apoi a găsit deschiderea mai mare. A intrat şi a ieşit de câteva ori, după care s-a oprit.

Din nou a întors-o, ca să-i vadă faţa în timp ce o poseda. Mâinile lui îi căutau sânii prin rochie şi-i zdrobeau sub mângâieri violente. Sexul lui era mare şi-o umplea până la refuz. L-a introdus cu o asemenea violenţă încât Bijou a crezut că va avea un orgasm care o va da de gol. Voia să simtă plăcerea fără ca el să-şi dea seama. O stârnise atât de tare cu ritmul lui, încât la un moment dat, când s-a retras ca s-o mângâie, a simţit orgasmul.

Nu-şi dorea decât să-l mai simtă o dată. Acum el încerca să-şi împingă sexul în gura ei întredeschisă. S-a abţinut să-i răspundă şi doar a

deschis gura ceva mai mult. Făcea un efort uriaş să nu-l atingă şi să nu se mişte. Însă voia să simtă din nou acea plăcere stranie a orgasmului furat, la fel cum şi el simţea plăcerea mângâierilor furate.

Pasivitatea ei îl înnebunea. Îi atinsese corpul peste tot, o penetrase în toate felurile. Acum o încălecase şi-şi împingea sexul între sânii ei, strângându-i în mâini şi mişcându-se. Ea simţea cum i se freca părul pubian aspru de trupul ei.

Atunci Bijou şi-a pierdut controlul. A deschis gura şi ochii în acelaşi timp. Bărbatul a gemut de plăcere, şi-a apăsat gura peste gura ei şi a început să se frece de ea cu tot corpul. Limba lui Bijou se zbătea în gura lui, în timp ce el îi muşca buzele.

S-a oprit brusc şi i-a spus:

— Vrei să faci ceva pentru mine?

Ea a aprobat din cap.

— Eu mă întind pe jos şi tu vino şi ghemuieşte-te peste mine şi lasă-mă să mă uit sub fusta ta.

S-a întins pe jos. Ea s-a aşezat pe vine şi şi-a lăsat rochia să cadă şi să acopere faţa bărbatului. El îi ţinea fesele în mâini ca pe două fructe şi-şi trecea neîncetat limba printre ele. Acum îi mângâia şi clitorisul şi o făcea pe Bijou să se mişte înainte şi-napoi. Simţea cu limba fiecare spasm, fiecare contracţie. Ghemuită peste el, Bijou vedea că penisul lui vibra la fiecare geamăt de plăcere.

A bătut cineva la uşă. Bijou s-a ridicat rapid, surprinsă, cu buzele încă umede de la atâtea sărutări şi părul desfăcut.

Clarvăzătorul a spus liniştit:

— Încă n-am terminat.

După care s-a întors şi i-a zâmbit.

Şi ea i-a zâmbit. El s-a îmbrăcat repede. În curând, din exterior, totul părea în ordine. Au stabilit să se întâlnească din nou. Bijou voia să le aducă şi pe prietenele ei, Leila şi Elena. I-ar fi plăcut? A implorat-o să le aducă. I-a spus:

— Majoritatea femeilor care vin aici nu mă tentează. Nu sunt frumoase. Dar tu vino când vrei. Am să dansez pentru tine.

A dansat pentru cele trei femei într-o seară, după ce plecaseră toţi clienţii. S-a dezbrăcat, arătându-şi corpul brun-auriu. Îşi legase de mijloc un penis fals, care avea aceeaşi formă ca penisul lui.

Le-a spus:

— Iată un dans din ţara mea. Îl dansăm pentru femei, în zilele de sărbătoare.

În camera cu lumină scăzută, care-i juca pe corp ca o flacără slabă, a început să mişte din abdomen, unduindu-şi sexul într-un fel cât se poate de sugestiv. Îşi smucea corpul ca atunci când intra într-o femeie şi simula spasmele bărbatului străbătut de orgasm. Un doi, trei. Convulsia finală a fost sălbatică, la fel ca a bărbatului care-şi dă sufletul în timpul actului sexual.

Cele trei femei îl urmăreau. La început, penisul fals era actorul principal, dar în toiul dansului, penisul adevărat a început să-l concureze în lungime şi greutate. Acum amândouă se mişcau în sincron. A închis ochii de parcă n-avea nicio nevoie de femei. Efectul dansului asupra lui Bijou a fost foarte puternic. Şi-a scos

rochia. A început să danseze provocator în jurul lui. Însă el, de fiecare dată când se lovea de ea, abia îi atingea corpul cu vârful penisului, când şi când, continuând să se rotească şi să-şi scuture corpul ca un sălbatic în jurul unui trup invizibil.

Stârnită de spectacol, Elena şi-a scos rochia şi a îngenuncheat lângă ei, ca să fie pe orbita dansului lor sexual. Dintr-odată, a simţit dorinţa de a fi posedată până la sânge de acel penis mare, puternic şi ferm din faţa ei, care executa parcă un *danse du ventre*[14] în variantă masculină, cu mişcări înnebunitoare.

Leila, care nu simţea nicio dorinţă faţă de bărbaţi, se molipsise de dispoziţia celor două femei şi încerca s-o îmbrăţişeze pe Bijou, dar Bijou a dat-o la o parte, fascinată de cele două penisuri.

Leila a încercat s-o sărute şi pe Elena. Apoi şi-a frecat sfârcurile de cele două femei, încercând să le ademenească. S-a lipit de Bijou, profitând de faptul că era excitată, dar Bijou era ca hipnotizată de organele masculine care se mişcau în faţa ei. Avea gura deschisă şi, la rândul ei, visa să fie posedată de un monstru cu două penisuri care i-ar fi putut satisface cele două centre sensibile în acelaşi timp.

Când africanul s-a prăbuşit, vlăguit de dans, Elena şi Bijou au sărit pe el în acelaşi timp. Bijou şi-a băgat un penis în vagin şi altul în rect, apoi a început să se mişte sălbatic şi din ce în ce mai repede peste abdomenul lui, până când s-a simţit satisfăcută şi a scos un ţipăt prelung de plăcere.

---

14 Dans din buric, în franceză, în original.

Elena a împins-o la o parte şi a luat aceeaşi poziţie. Dar văzând că africanul obosise, a încetat să se mai mişte, aşteptând ca el să prindă din nou puteri.

Penisul lui rămăsese erect înăuntrul ei, iar Elena a început să se încordeze, foarte uşor, ca nu cumva să juiseze prea repede şi să epuizeze plăcerea. În câteva momente, el i-a înşfăcat fesele şi a ridicat-o, vrând s-o facă să-i simtă pulsul rapid al sângelui. A aplecat-o şi a frământat-o, a tras-o şi a împins-o pentru a o face să intre în ritm, până când a scos un ţipăt, moment în care ea s-a rotit în jurul penisului umflat până când el a ejaculat.

Apoi a pus-o pe Leila să se ghemuiască peste faţa lui, la fel cum făcuse înainte cu Bijou, şi şi-a ascuns faţa între picioarele ei.

Deşi Leila nu se simţea atrasă de bărbaţi, când a mângâiat-o limba africanului, a avut parte de senzaţii pe care nu le mai încercase. A vrut să fie posedată pe la spate. Şi-a schimbat poziţia şi i-a cerut să-i introducă penisul fals. S-a aşezat în patru labe, iar el a făcut exact ce i s-a cerut.

Elena şi Bijou priveau uluite cum îşi expunea fesele, evident excitată, şi cum o zgâria şi o muşca africanul, în timp ce agita penisul fals înăuntrul ei. În ea se amestecau durerea şi plăcerea, pentru că penisul era foarte mare, dar a rămas în patru labe, cu africanul lipit de ea, şi s-a frecat de el cu mişcări convulsive până când a atins extazul.

Bijou venea des să-l vadă pe african. Într-o zi stăteau amândoi întinşi pe canapeaua lui, iar el şi-a cufundat faţa la subsuoara ei; i-a inhalat mirosul şi mai apoi, în loc s-o sărute, a început s-o

adulmece ca un animal – mai întâi la subsuoară, apoi la rădăcina părului, apoi între picioare. Ea se excita tot mai tare, dar el nu voia s-o posede.

I-a spus:

— Ştii, Bijou, te-aş iubi şi mai mult dacă n-ai face baie atât de des. Iubesc mirosul corpului tău, dar abia se simte. Dispare de la atâta spălat. De-asta mă simt foarte rar atras de femeile albe. Îmi place mirosul puternic de femelă. Te rog să te speli mai rar.

Ca să-i facă pe plac, Bijou a început să se spele mai rar; lui îi plăcea în mod deosebit mirosul dintre picioarele ei atunci când nu se spăla, minunatul iz de scoică şi de spermă. Apoi i-a cerut să-şi păstreze lenjeria intimă. S-o poarte câteva zile şi apoi să i-o aducă lui.

Mai întâi i-a adus o cămaşă de noapte pe care o purtase des, una neagră şi fină, cu margini de dantelă. Cu Bijou lungită lângă el, africanul şi-a acoperit faţa cu cămaşa de noapte şi i-a sorbit mirosul; s-a întins pe spate tăcut, într-o stare de extaz. Bijou a băgat de seamă că dorinţa dădea să-i sfâşie pantalonii. S-a întins cu grijă peste el şi a început să-i desfacă un nasture, apoi al doilea, apoi al treilea. I-a desfăcut pantalonii şi i-a căutat sexul, împins pe crac şi chinuit de lenjeria prea strâmtă. Din nou a trebuit să desfacă nasturi.

Până la urmă a văzut carnea penisului, atât de maronie şi de fină. Şi-a strecurat mâna uşor, de parcă avea de gând să i-l fure. Africanul, cu faţa acoperită de cămaşa de noapte, nu s-a uitat la ea. Ea a scos penisul afară, i-a îndreptat poziţia contorsionată şi l-a eliberat. A ţâşnit în sus, drept

şi tare. Dar abia apucase să-l mângâie cu buzele când africanul şi l-a retras. I-a luat cămaşa de noapte, boţită şi cocoloşită, a întins-o pe pat, s-a aruncat peste ea cât era de lung, şi-a îngropat sexul în ea şi a început să se mişte în sus şi în jos, de parcă ar fi fost lipit de Bijou.

Ea îl privea fascinată cum se repezea asupra cămăşii de noapte, dar pe ea o ignora. Emoţia lui a excitat-o. S-a aruncat peste el. El a continuat să împingă, fără s-o bage în seamă, cu ea în spinare.

L-a văzut că-şi iuţeşte mişcările. După care s-a oprit. S-a întors şi a început s-o dezbrace foarte încet. Bijou a crezut că îşi pierduse interesul pentru cămaşa de noapte şi că va face dragoste cu ea. Şi-a scos ciorapii, lăsându-şi jartierele să atârne pe pielea goală. După care el i-a scos rochia, caldă încă, de la contactul cu pielea. Bijou purta chiloţi negri, ca să-i facă pe plac. El i i-a dat jos încet şi s-a oprit la jumătatea drumului ca să admire carnea ivorie care începea să se ofere privirilor, începutul văii cu gropiţe. A sărutat-o acolo, plimbându-şi limba de-a lungul şănţuleţului delicios, în timp ce-i dădea jos chiloţii. N-a lăsat nicio părticică nesărutată cât timp îi cobora chiloţii de-a lungul coapselor, iar ea simţea mătasea mângâind-o ca şi cum ar fi fost o altă mână.

Când şi-a ridicat piciorul ca să-şi scoată chiloţii, el a avut ocazia să-i pătrundă sexul cu privirea. A sărutat-o acolo, apoi ea şi-a ridicat şi celălalt picior şi le-a pus pe amândouă pe umerii lui.

I-a luat chiloţii în mână şi a continuat să o

sărute, lăsând-o udă şi făcând-o să geamă. Apoi s-a întors şi şi-a îngropat faţa în chiloţii ei şi în cămaşa de noapte, şi-a înfăşurat ciorapii în jurul penisului şi şi-a întins rochia peste burtă. Se părea că hainele aveau acelaşi efect asupra lui ca o mână. Fremăta de exaltare.

Bijou a încercat din nou să-i atingă penisul cu gura şi cu mâinile, dar el a respins-o. Stătea întinsă lângă el, goală şi flămândă, privindu-l cum îşi savura plăcerea. Era chinuitor şi crud. A încercat să-i sărute restul corpului, dar el n-a reacţionat în niciun fel.

Africanul a continuat să-i mângâie, să-i adulmece şi să-i sărute hainele până când corpul a început să-i tremure. Zăcea culcat pe spate, cu penisul tremurând, fără nimic care să-l înconjoare şi să-l ţină. Tremura de plăcere din cap până-n picioare, muşcând din chiloţi, mestecându-i, cu penisul erect aproape de gura lui Bijou în tot acest timp, însă fără ca ea să-l poată ajunge. În sfârşit, penisul i-a tremurat violent şi, în momentul în care în vârf i-a apărut spuma albă, Bijou s-a aruncat asupra lui să prindă ultimele zvâcniri.

Într-o după-amiază când ea şi africanul erau împreună, Bijou, căreia i se părea imposibil să-i trezească dorinţa pentru corpul ei, i-a spus exasperată:

— Uite, din cauză că mă săruţi şi mă muşti încontinuu, m-am ales cu o vulvă uriaşă; tragi de buze de parcă ar fi sfârcuri! Mi s-au lungit.

El i-a luat buzele între degetul mare şi arătător şi le-a examinat. Le-a căscat, deschizându-le ca pe nişte petale de flori, şi i-a

spus:

— Poţi să le dai găuri şi să atârni cercei în ele, cum facem în Africa. Vreau să-ţi fac şi ţie la fel.

A continuat să se joace cu vulva. S-a întărit sub atingerile lui şi a văzut că la margine i-a apărut o umezeală albă, ca spuma delicată a unui val mic. Îl aţâţase. A atins-o cu vârful penisului. Dar n-a intrat. Era obsedat să-i găurească buzele ca pe lobii urechii şi să-i atârne de ele câte un cerceluş de aur, cum văzuse la femeile din ţara lui.

Bijou n-a crezut că vorbea serios. Se bucura de atenţia cu care o cerceta. Dar el s-a ridicat şi s-a dus să aducă un ac. Bijou s-a luptat cu el şi a fugit.

Acum nu mai avea amant. Bascul continua s-o întărâte şi să-i sporească astfel dorinţa de răzbunare. Era fericită numai când îl înşela.

Bătea străzile şi frecventa cafenelele cuprinsă de o senzaţie de foame şi curiozitate; voia ceva nou, ceva ce nu mai experimentase niciodată. Stătea în cafenele şi refuza invitaţii.

Într-o seară a coborât scările către chei, spre râu. Acea parte a oraşului era luminată foarte slab, doar de câteva felinare. Zgomotul traficului abia ajungea până acolo.

Pe vasele ancorate, luminile erau stinse, iar ocupanţii lor dormeau la acea oră. S-a apropiat de un perete de piatră foarte jos şi s-a oprit să privească râul. S-a aplecat uşor, fascinată de luminile care se reflectau în apă. Atunci a auzit o voce nemaipomenită, şoptindu-i la ureche, o voce care a vrăjit-o imediat.

Spunea:

— Te implor să nu te mişti. Nu-ţi fac niciun rău. Dar rămâi unde eşti.

Vocea era atât de profundă, de nuanţată şi de caldă încât i s-a supus şi doar a întors capul. A dat cu ochii de un bărbat înalt, bine făcut şi bine îmbrăcat, care stătea în spatele ei. Zâmbea în lumina slabă, cu o expresie prietenoasă, dezarmantă şi galantă.

Apoi s-a aplecat şi el peste parapet şi i-a spus:

— Să te găsesc aici, în felul ăsta, a fost una dintre obsesiile vieţii mele. Habar n-ai ce frumoasă eşti, cu sânii lipiţi de parapet şi rochia atât de scurtă la spate! Ce picioare frumoase ai!

— Probabil că ai o grămadă de prietene, i-a răspuns Bijou, zâmbind.

— Niciuna pe care s-o doresc cum te doresc pe tine. Numai că, te rog, nu te mişca.

Bijou era intrigată. Vocea străinului o fascina şi o ţinea, ca în transă, lângă el. I-a simţit mâna mângâind-o uşor pe picior şi pe sub fustă.

În timp ce-o mângâia, i-a spus:

— Într-o zi, am văzut doi câini jucându-se. Căţeaua era ocupată să mănânce un os pe care-l găsise, iar câinele a profitat de situaţie şi s-a apropiat de ea pe la spate. Aveam paisprezece ani. În timp ce mă uitam la ei m-am simţit excitat în felul cel mai sălbatic. A fost prima scenă de sex la care am fost martor şi prima dată când eu însumi m-am simţit excitat. De atunci, numai femeile care stau aplecate ca tine pot să-mi stârnească dorinţa.

Mâna lui a continuat s-o mângâie. S-a lipit

uşor de ea şi, văzând că nu se opune, a început să se mişte în spatele ei, acoperindu-i corpul cu al lui. Brusc, lui Bijou i s-a făcut frică şi a încercat să scape din strânsoare. Dar bărbatul era puternic. Era deja sub el şi tot ce mai trebuia să facă era să-i aplece corpul şi mai mult. I-a împins capul şi umerii în jos, lipind-o de parapet, şi i-a ridicat fusta.

Din nou, Bijou nu purta nimic pe dedesubt. Bărbatul gemea. Începuse să murmure cuvinte pline de dorinţă ca s-o liniştească, dar în acelaşi timp o ţinea aplecată, putând să-i facă orice voia. Îl simţea în spatele ei, dar el n-o poseda. Nu făcea decât să se lipească de ea şi mai strâns. Îi simţea forţa picioarelor şi îi auzea vocea care o învăluia, dar nimic mai mult. Apoi a simţit ceva umed pe piele, dar nu înăuntru. Fusese stropită cu spermă caldă. Bărbatul a abandonat-o şi a fugit.

Leila o luase pe Bijou să călărească împreună în Bois. Leilei îi stătea foarte bine pe cal, zveltă, masculină şi trufaşă. Bijou arăta mai ademenitor, însă nu avea acelaşi echilibru în şa.

Călăritul în Bois era o experienţă minunată. Treceau pe lângă oameni eleganţi, apoi călăreau pe poteci lungi şi izolate, printre copaci. Din când în când dădeau peste câte o cafenea, unde se puteau odihni şi unde luau masa.

Era primăvară. Bijou luase câteva lecţii şi acum călărea pentru prima dată singură. Mergeau încet, vorbind tot timpul. Apoi Leila a pornit-o în galop, iar Bijou a urmat-o. După ce au galopat o vreme, au încetinit. Erau roşii în obraji.

Bijou simţea o iritaţie plăcută între picioare

şi o căldură cuprinzându-i fesele. Se întreba dacă şi Leila simţea acelaşi lucru. După o jumătate de oră de călărit, era din ce în ce mai excitată. Avea buzele umede şi îi sclipeau ochii. Leila o privea admirativ:

— Îţi stă bine călare, i-a spus.

Ţinea în mână un bici, cu o siguranţă imperială. Mănuşile i se potriveau perfect pe degetele lungi. Purta o cămaşă bărbătească şi butoni. Poziţia îi sublinia zvelteţea taliei, rotunjimea sânilor şi a feselor. Bijou avea o siluetă mult mai plină. Sânii ei erau bombaţi şi provocatori, avântaţi. Părul îi atârna liber, fluturând în vânt.

Ah, căldura din jurul feselor şi dintre picioare – se simţea de parcă ar fi fost frecată cu alcool sau cu vin de către o maseuză experimentată. De fiecare dată când se ridica în şa şi cădea la loc, simţea o mâncărime delicioasă. Leilei îi plăcea să călărească în spatele ei şi să-i admire silueta în timp ce se mişca pe cal. Neavând suficient antrenament, Bijou se apleca mereu şi-şi arăta fesele, rotunde şi strânse în pantalonii de călărie, şi picioarele armonios proporţionate.

Caii erau înfierbântaţi şi începeau să facă spume. Emanau un miros puternic, care îmbibase hainele femeilor. Corpul Leilei părea că devine mai uşor. Îşi mânuia biciul energic. Galopau din nou, una lângă alta, cu gurile întredeschise şi vântul în faţă. În timp ce strângea calul între picioare, Bijou îşi amintea cum stătuse o dată călare peste abdomenul Bascului. Şi atunci se ridicase în picioare, cu tălpile pe pieptul lui şi oferindu-i

privirii organele genitale, iar el o ţinuse în acea poziţie ca să-şi poată bucura ochii. Altă dată el se aşezase în patru labe, iar ea îl încălecase şi încercase să-l chinuie, strângându-l puternic între genunchi. Râzând nervos, o făcuse să continue. Genunchii ei erau la fel de puternici că ai unui bărbat călare pe cal, iar pe Basc îl excitase atât de tare încât o plimbase aşa prin toată casă, cu penisul în erecţie.

Din când în când, calul Leilei îşi flutura coada în viteza galopului şi se smucea energic, iar perii lucioşi îi străluceau în soare. Când au ajuns în inima pădurii, femeile s-au oprit şi au descălecat. Şi-au dus caii într-un colţ plin de muşchi şi s-au aşezat să se odihnească. Fumau; Leila îşi ţinea în continuare biciul de călărie în mână.

Bijou i-a spus:

— Mă ard fesele de la călărit.

— Ia să vedem, i-a spus Leila. N-ar fi trebuit să călărim atâta de prima oară. Arată-mi ce-ai păţit.

Bijou şi-a desprins încet cureaua, şi-a desfăcut nasturii pantalonilor şi i-a tras un pic în jos, întorcându-se. Leila a luat-o pe Bijou pe genunchii ei şi i-a spus:

— Ia să văd.

I-a tras pantalonii în jos şi i-a descoperit complet fesele. A atins-o.

— Doare? a întrebat-o.

— Nu doare. Sunt doar încinse, ca şi cum ar fi fost pârjolite.

Leila i-a cuprins fesele în mâini.

— Bietele de ele! a spus. Aici te doare?

Mâna i-a alunecat în pantalonii lui Bijou, pătrunzând mai adânc între picioare.

— Acolo e fierbinte şi mă arde, i-a spus Bijou.

— Scoate-ţi pantalonii, să te mai răcoreşti! i-a răspuns Leila, trăgându-i un pic mai jos şi ţinând-o pe Bijou în continuare pe genunchi.

— Ce piele frumoasă ai, Bijou! Captează lumina şi străluceşte. Lasă-te mângâiată de vânt.

A continuat să-i atingă pielea dintre picioare, de parcă ar fi mângâiat o pisică. De fiecare dată când pantalonii erau gata s-o acopere, îi dădea la o parte şi îi trăgea mai jos.

— Tot mă mai arde, a spus Bijou, nemişcată.

— Dacă tot te arde, atunci trebuie să încercăm altceva, i-a spus Leila.

— Fă ce vrei cu mine, a răspuns Bijou.

Leila a ridicat biciul de călărie şi a plesnit-o, la început nu prea tare.

Bijou i-a spus:

— Acum e şi mai fierbinte!

— Te vreau mai fierbinte, Bijou, te vreau fierbinte acolo, cât de fierbinte poţi suporta!

Bijou nu s-a mişcat. Leila a biciuit-o din nou, de data asta lăsându-i o dungă roşie.

Bijou i-a spus:

— E atât de fierbinte, Leila…

— Vreau să arzi acolo jos, i-a spus Leila, până când nu mai poţi, până când nu mai poţi să rabzi! Atunci am să te sărut.

A plesnit-o din nou, dar Bijou nu s-a mişcat. A lovit-o un pic mai tare.

Bijou a spus:

— E atât de încins, Leila, sărută-mă!

Leila s-a aplecat peste ea şi a sărutat-o prelung în locul în care fesele coboară într-o vale către organele sexuale. Apoi a lovit-o din nou. Iar şi iar. Bijou şi-a încordat fesele ca şi când ar fi durut-o, dar de fapt simţea o plăcere arzătoare.

— Loveşte mai tare! i-a spus Leilei.

Leila s-a supus. Apoi a întrebat-o:

— Vrei să-mi faci şi tu mie?

— Da, i-a răspuns Bijou ridicându-se, fără a-şi ridica însă şi pantalonii.

S-a aşezat pe muşchiul răcoros, a culcat-o pe Leila pe genunchii ei, i-a desfăcut nasturii pantalonilor şi a început s-o biciuie, la început mai încet şi apoi mai tare, până când

Leila a ajuns să se contracte şi să tresară la fiecare şfichiuire. Acum fesele îi erau roşii şi ardeau.

I-a spus:

— Hai să ne dezbrăcăm şi să călărim împreună!

Şi-au scos hainele şi s-au urcat împreună pe unul dintre cai. Şaua era caldă. Se potriveau de minune; Leila, în spate, îi prinsese lui Bijou sânii cu mâinile şi o săruta pe umăr. Au călărit o vreme în această poziţie, fiecare mişcare a calului făcându-le să-şi frece organele genitale de şa. Leila o muşca pe Bijou de umăr, iar Bijou se întorcea şi-o muşca de sfârcuri. S-au întors la patul lor de muşchi şi s-au îmbrăcat.

Înainte ca Bijou să-şi tragă pantalonii pe ea, Leila a oprit-o, vrând să-i sărute clitorisul; dar Bijou nu simţea nimic în afară de fesele care-i luaseră foc şi o implora pe Leila să pună capăt

acestei arsuri.

Leila i-a mângâiat fesele şi apoi a scos din nou biciul, lovind-o tare, iar Bijou s-a contractat sub lovituri. Leila i-a despărţit fesele cu o mână pentru ca biciul să cadă între ele, în deschizătura sensibilă, iar Bijou a scos un ţipăt. Leila a plesnit-o acolo, iar şi iar, până când Bijou a început să se zvârcolească.

Apoi a fost rândul lui Bijou s-o plesnească pe Leila, furioasă că fusese stârnită şi nesatisfăcută, arzând fără a putea să curme acea senzaţie. De fiecare dată când o plesnea, simţea că palpită între picioare, de parcă o poseda şi o penetra pe Leila. După ce s-au biciuit pe rând cu furie până când s-au înroşit, au căzut una în braţele celeilalte, mângâindu-se cu mâinile şi limbile până când au simţit plăcerea orbitoare.

Stabiliseră să meargă împreună la picnic: Elena cu iubitul ei, Pierre, Bijou şi Bascul, Leila şi africanul.

Au ales un loc ferit în afara Parisului. Au mâncat la un restaurant de pe malul Senei. Apoi, lăsându-şi maşina la umbră, au pornit pe jos spre pădure. La început au mers în grup, însă Elena a rămas în spate cu africanul. I-a venit dintr-odată să se urce într-un copac. Africanul a râs de ea, necrezând-o în stare.

Însă Elena ştia cum. Foarte sprintenă, a pus un picior pe cea mai joasă creangă şi s-a căţărat. Africanul stătea sub copac şi se uita la ea. De acolo, putea să i se uite sub fustă. Purta lenjerie de un roz ca de scoică, strâmtă şi sumară, aşa că picioarele şi coapsele i se vedeau aproape în

întregime când urca. Tot râzând şi tachinând-o, africanul a simţit începutul unei erecţii.

Elena stătea destul de sus. Africanul nu putea să ajungă la ea pentru că era prea greu şi prea mare ca să poată sări pe prima creangă. Nu putea decât să stea acolo, să se uite la ea şi să simtă cum i se învârtoşează dorinţa.

— Ce-mi dai azi? a întrebat-o.

— Asta, i-a răspuns Elena şi i-a aruncat nişte castane.

Stătea pe o creangă şi dădea din picioare.

Bijou şi Bascul s-au întors s-o caute. Bijou, un pic geloasă când a văzut că cei doi bărbaţi se uitau în sus la Elena, s-a aruncat în iarbă şi le-a zis:

— Mi-a intrat ceva pe sub haine. Mi-e frică!

Cei doi bărbaţi s-au apropiat de ea. Mai întâi le-a arătat spatele, iar Bascul şi-a strecurat mâna pe sub rochia ei. Apoi a spus că simte ceva în faţă, iar africanul a început s-o caute sub sâni. Dintr-odată, Bijou chiar a simţit că ceva o gâdilă pe burtă şi a început să se rostogolească prin iarbă.

Cei doi bărbaţi au încercat s-o ajute. I-au ridicat fusta şi au început să caute. Purta lenjerie de satin, care o acoperea complet. Şi-a dat chiloţii la o parte pentru Basc, care, în ochii tuturor, era cel mai îndreptăţit s-o atingă în locurile secrete. Asta l-a excitat pe african. A întors-o pe Bijou cu brutalitate şi a început s-o plesnească, spunând:

— Asta o să-l omoare, orice-ar fi!

Şi Bascul o pipăia pe Bijou peste tot.

— Trebuie să te dezbraci, i-a spus într-un sfârşit. N-ai altă soluţie.

Cum stătea întinsă pe iarbă, amândoi

bărbaţii au ajutat-o să se dezbrace. Elena îi urmărea din copac şi, dorindu-şi să fie ea în locul lui Bijou, simţea că o cuprinde o fierbinţeală şi o mâncărime. Complet dezbrăcată, Bijou a început să se caute între picioare şi prin părul pubian şi, negăsind nimic, a dat să-şi pună la loc lenjeria. Numai că africanul n-ar fi vrut ca ea să se îmbrace de tot. A prins o insectă mică şi inofensivă şi i-a dat drumul pe corpul lui Bijou. Insecta i s-a urcat pe picioare, iar Bijou a început să se rostogolească prin iarbă şi să încerce s-o scuture, căci nu voia s-o atingă.

— Luaţi-o de pe mine, luaţi-o de pe mine! urla rostogolindu-şi trupul frumos prin iarbă şi oferind privirii fiecare parte a corpului pe care se plimba insecta. Dar niciunul dintre bărbaţi nu voia s-o salveze. Bascul a luat o rămurică şi a început să plesnească insecta. Africanul a luat şi el o crenguţă. Loviturile nu erau dureroase; pe Bijou doar o gâdilau şi o iritau un pic.

Apoi africanul şi-a adus aminte de Elena şi s-a întors la copac.

— Dă-te jos, i-a spus, te ajut eu. Pune piciorul pe umărul meu.

— Nu vreau să mă dau jos, i-a spus Elena.

Africanul a insistat. Ea a început să coboare şi, când era pe punctul de a pune piciorul pe ultima creangă, africanul a apucat-o de gleznă şi i l-a pus pe umărul lui. Atunci ea a alunecat şi a ajuns cu picioarele în jurul gâtului acestuia, cu sexul peste faţa lui. Africanul i-a tras în piept mireasma, extaziat, şi a prins-o bine cu mâinile lui puternice.

Îi mirosea şi îi pipăia sexul prin rochie, aşa că a forţat-o să rămână acolo, în timp ce el îi muşca din haine şi o ţinea de pulpe. Ea se zbătea să scape, izbindu-l cu picioarele.

Atunci a apărut iubitul ei, cu părul vâlvoi şi, văzând-o aşa, a turbat de furie. Degeaba a încercat ea să-i explice că africanul o prinsese când alunecase din copac. Furia lui

Pierre n-a putut fi domolită şi era dornic să se răzbune. Când i-a văzut pe cei doi în iarbă, a încercat să li se alăture. Dar Bascul nu lăsa pe nimeni să se atingă de Bijou. Continua s-o bată cu crengile.

Cum stătea întinsă în iarbă, Bijou a văzut un câine apărând dintre copaci şi îndreptându-se spre ea. A început s-o amuşine, evident excitat. Bijou a ţipat şi s-a zbătut, încercând să se ridice. Dar câinele uriaş se urcase peste ea şi încerca să-şi bage nasul între picioarele ei.

Atunci Bascul, cu o expresie crudă în priviri, i-a făcut semn iubitului Elenei. Pierre a înţeles. Au ţinut-o pe Bijou de mâini şi de picioare şi au lăsat câinele s-o adulmece, până când a ajuns la locul pe care-l căuta. A început să lingă încântat furoul de satin exact în locul în care l-ar fi lins şi un bărbat.

Bascul i-a dat jos lenjeria şi a lăsat câinele s-o lingă în voie. Limba lui era aspră, mult mai aspră decât a unui bărbat, lungă şi puternică. Lingea şi lingea din ce în ce mai energic, iar cei trei bărbaţi stăteau şi se uitau.

Elena şi Leila se simţeau ca şi când ar fi fost şi ele linse de câine. Erau neliniştite. Se uitau cu

toţii, întrebându-se dacă Bijou simţea vreo plăcere.

La început a fost îngrozită şi s-a zbătut violent. Apoi a obosit să se agite în van, rănindu-şi încheieturile şi gleznele pe care bărbaţii i le ţineau atât de strâns. Câinele era frumos, avea un cap mare şi ciufulit şi o limbă curată.

Soarele cădea pe părul pubian al lui Bijou făcându-l să semene cu brocartul. Sexul ei strălucea umed, dar nimeni nu ştia dacă i-l umezise câinele cu limba sau se umezise de plăcere. Când a văzut că a încetat să opună rezistenţă, Bascul, gelos, a dat cu piciorul în câine şi a eliberat-o.

A venit şi momentul când Bascul s-a săturat de Bijou şi a abandonat-o. Bijou se obişnuise atât de tare cu fanteziile lui şi cu jocurile lui crude, în special acelea în care o lega fără ca ea să poată protesta şi o supunea la fel de fel de lucruri, încât timp de câteva luni bune n-a putut să se bucure de libertatea nou descoperită şi nici n-a putut să aibă vreo relaţie cu un alt bărbat. Nici de femei nu mai putea să se bucure.

A încercat să pozeze, dar nu-i mai plăcea să-şi expună corpul sau să fie privită şi dorită de studenţi. Se plimba singură toată ziua, bătând din nou străzile.

Pe de altă parte, Bascul s-a dedicat împlinirii primei lui obsesii.

Născut într-o familie înstărită, avea şaptesprezece ani când familia lui a angajat o guvernantă franţuzoaică pentru sora lui mai mică. Această femeie era scundă, durdulie şi

întotdeauna îmbrăcată cochet. Purta nişte cizme de piele fistichii şi ciorapi negri, fini. Avea piciorul mic şi extrem de arcuit.

Bascul era un băiat frumuşel, iar guvernanta franţuzoaică îi pusese gând rău. Ei şi sora lui mai mică mergeau să se plimbe împreună. În afara unui schimb de priviri lungi, iscoditoare, foarte puţine lucruri se puteau petrece între ei sub ochii surorii mai mici. Guvernanta avea o mică aluniţă în colţul gurii. Bascul era fascinat de ea. Într-o zi a complimentat-o pentru asta.

Ea i-a răspuns:

— Mai am una, într-un loc secret şi pe care n-ai s-ajungi să-l vezi vreodată!

Băiatul a încercat să-şi imagineze unde s-ar fi putut găsi cealaltă aluniţă. Încerca să şi-o închipuie pe guvernanta franţuzoaică goală. Unde era aluniţa? Văzuse femei goale numai în poze. Avea o carte poştală cu o dansatoare care purta o fustă scurtă din pene. Dacă sufla peste ea, fusta i se ridică şi femeia rămânea goală. Ţinea un picior în aer, ca o balerină, iar Bascul putea să vadă cum e alcătuită.

Cum a ajuns acasă în ziua aceea, a luat cartea poştală şi a suflat peste ea.

Şi-a imaginat că vede corpul guvernantei, cu sânii ei plini şi grei. Apoi, cu un creion, i-a desenat o aluniţă între picioare. De atunci a fost teribil de aţâţat, dorindu-şi s-o vadă pe guvernantă goală cu orice preţ. Dar, înconjuraţi de familia Basculuі, nu se puteau desfăşura în voie. Era de fiecare dată câte cineva pe scări şi în fiecare cameră.

A doua zi, în timpul plimbării, ea i-a dat o

batistă. Bascul s-a dus la el în cameră, s-a aruncat pe pat şi şi-a acoperit gura cu batista. Îi simţea mirosul corpului în ea. O ţinuse în mână într-o zi fierbinte de vară, aşa că batista absorbise un pic din transpiraţia ei. Mirosul era atât de viu şi l-a afectat atât de puternic încât, pentru a doua oară, a simţit cum ia foc între picioare. A văzut că avea erecţie, ceea ce până atunci nu i se întâmplase decât în vis.

A doua zi, i-a dat ceva împachetat în hârtie. El a strecurat pachetul în buzunar şi, după plimbare, s-a dus drept în camera lui, unde l-a deschis. Înăuntru era o pereche de chiloţi de culoarea pielii, cu margini dantelate. Îi purtase ea. Băiatul şi-a îngropat faţa în ei şi a experimentat cea mai sălbatică plăcere. Şi-a imaginat cum i-ar fi dat el chiloţii jos. Senzaţia a fost atât de puternică încât i-a provocat o erecţie. A început să se mângâie, câtă vreme continua să-i sărute chiloţii. Apoi şi-a frecat penisul cu ei. Atingerea mătăsii îl hipnotiza. I se părea că îi atinge carnea, probabil chiar locul în care îşi închipuise că are aluniţa. Brusc, a ejaculat, într-un spasm de plăcere care l-a făcut să se rostogolească în pat; era prima oară.

A doua zi, ea i-a dat un alt pachet. Conţinea un sutien. El a repetat ritualul. Se întreba ce altceva i-ar mai putea aduce ca să-i stârnească o plăcere atât de mare.

De data asta, era un pachet mare. În sora lui se trezise curiozitatea.

— Nu sunt decât cărţi, i-a spus guvernanta, nimic care să te intereseze pe tine.

Bascul s-a dus glonţ la el în cameră. A

descoperit că-i dăduse un mic corset negru cu margini de dantelă şi că acest corset încă mai păstra urmele corpului ei. Dantela era roasă de cât trăsese de ea. Bascul era din nou înfierbântat. De data asta, şi-a scos hainele şi a intrat el însuşi în corset. A tras de şireturi la fel cum văzuse că făcea mama lui. S-a simţit sugrumat, l-a durut, dar în acea durere găsea satisfacţie. Îşi imagina că guvernanta îl strângea în braţe, mai-mai să-l sufoce. Când şi-a slăbit strânsoarea de dantelă, se imagina împingând-o la o parte, ca s-o vadă goală. Din nou s-a simţit cuprins de febră, asaltat de tot felul de imagini – de talia guvernantei, de şoldurile şi fesele ei.

Noaptea, lua toate hainele ei cu el în pat şi adormea, îngropându-şi sexul în ele de parcă ar fi fost corpul ei. O visa. Vârful penisului îi era în permanenţă ud. Dimineaţa se trezea cu cearcăne adânci.

Ea i-a dat o pereche de ciorapi. Apoi i-a dat o pereche de cizme de piele, pe care le purtase. A pus cizmele în pat. S-a întins gol printre lucrurile ei, chinuindu-se să-i recreeze prezenţa, tânjind după ea. Cizmele păreau atât de vii! îl făceau să se simtă ca şi cum guvernanta ar fi intrat în cameră şi s-ar fi îndreptat spre patul lui. Şi le-a pus între picioare, una lângă alta, să se uite la ele. Era ca şi când ea urma să păşească peste corpul lui, cu tălpile-i elegante, ascuţite, şi să-l zdrobească. Gândul l-a stârnit. A început să tremure. Şi-a apropiat cizmele de corp. Apoi a apropiat una suficient de mult încât să-i atingă vârful penisului. S-a aprins atât de puternic încât a ejaculat peste

pielea strălucitoare.

Toată povestea asta devenise un fel de tortură. Începuse să-i trimită scrisori guvernantei, implorând-o să vină noaptea în camera lui. Ea le citea cu plăcere, chiar de faţă cu el, iar ochii întunecaţi îi străluceau, însă nu voia să-şi rişte poziţia.

Apoi, într-una din zile, a trebuit să plece acasă din cauză că tatăl ei se îmbolnăvise. Băiatul n-a mai văzut-o niciodată. A rămas cu o foame teribilă de tot ce însemna ea, iar hainele ei au ajuns să-l obsedeze.

Într-o zi, a împachetat toate hainele şi s-a dus la un bordel. A găsit o femeie care semăna puţin cu guvernanta. A pus-o să se îmbrace în hainele ei. A urmărit-o cum îşi lega corsetul, care-i ridica sânii şi-i sublinia fesele; a urmărit-o cum îşi închidea sutienul şi îşi punea chiloţii. Apoi i-a cerut să încalţe ciorapii şi cizmele.

Era nemaipomenit de excitat. S-a frecat de femeie. S-a lungit la picioarele ei şi a implorat-o să-l atingă cu vârful cizmei. Ea i-a atins mai întâi pieptul, apoi abdomenul şi, după aceea, vârful penisului. Asta l-a făcut să tresară înfrigurat, imaginându-şi că cea care îl atingea era guvernanta.

A sărutat lenjeria şi a încercat s-o posede pe fată, dar în momentul în care şi-a desfăcut picioarele în faţa lui, dorinţa i-a pierit, căci unde era aluniţa?

Pierre într-o dimineaţă foarte devreme, pe când era tânăr, Pierre hoinărea pe chei. Mergea de-a lungul râului de ceva vreme când s-a oprit

încremenit, văzând un bărbat care încerca să tragă un trup gol din râu şi să-l depună pe puntea unui vas. Trupul se prinsese în lanţul ancorei. Pierre s-a grăbit să-i vină omului în ajutor. Împreună, au reuşit să aducă trupul pe punte.

Bărbatul s-a întors către Pierre şi i-a spus:

— Aşteaptă aici până chem poliţia. Apoi a dispărut.

Soarele abia începea să se ridice şi poleia trupul dezgolit cu o strălucire rozalie. Pierre a văzut nu numai că era o femeie, ci chiar o femeie foarte frumoasă. Cu părul lung, atârnându-i pe umeri, şi sânii mari şi rotunzi. Pielea ei mătăsoasă şi aurie strălucea. Niciodată nu mai văzuse un corp atât de frumos, parcă lustruit de valuri, cu nişte contururi atât de fine şi de minunate.

O privea fascinat. Soarele o usca. A atins-o. Încă era caldă, probabil că murise cu foarte puţin timp în urmă. A dat să-i simtă bătăile inimii. Nu bătea. Sânul ei părea că-i atârnă în mână.

S-a înfiorat, apoi s-a aplecat peste ea şi i-a sărutat sânul. L-a simţit elastic şi moale sub buze, ca pe un sân viu. Brusc, a simţit un impuls sexual violent. A continuat s-o sărute. I-a întredeschis buzele. Când a făcut asta, s-a scurs un pic de apă dintre ele, care lui i s-a părut a fi saliva acelei femei. Avea sentimentul că, dacă o săruta îndelung, se va trezi la viaţă. Căldura buzelor lui trecea într-ale ei. I-a sărutat gura, sfârcurile, gâtul, abdomenul şi apoi a coborât către părul pubian, cârlionţat şi ud. Era ca şi cum ar fi sărutat-o sub apă.

Zăcea întinsă, cu picioarele uşor depărtate şi

mâinile pe lângă corp. Soarele îi aurea pielea, iar părul ei ud arăta ca iarba de mare.

Ce mult îi plăcea felul în care corpul ei stătea întins, expus şi vulnerabil! Ce mult îi plăceau ochii ei închişi şi gura întredeschisă! Corpul ei avea gust de rouă, de flori şi frunze umede, gust de iarbă proaspătă, dimineaţa devreme. Pielea ei era ca satinul sub degetele lui. Iubea pasivitatea şi tăcerea acelei femei.

Simţea că arde, că explodează. În cele din urmă, s-a aruncat peste ea şi, când a început s-o penetreze, a simţit că-i curgea apă dintre picioare, de parcă ar fi făcut dragoste cu o naiadă. Mişcările lui îi făceau corpul să se zbuciume. A continuat să se arunce în ea, aşteptându-se în fiecare moment s-o simtă răspunzând, însă corpul ei nu făcea decât să se mişte în ritmul lui.

Îi era frică să nu vină bărbatul şi poliţia. A încercat să se grăbească şi să-şi satisfacă pofta, dar nu reuşea. Nu posedase pe nimeni atât de îndelung. Răceala şi umezeala pântecelui ei, pasivitatea ei îi prelungiseră plăcerea, cu toate astea nu putea să ejaculeze.

Se agita disperat să scape de chin, să injecteze lichidul său cald în trupul ei rece. Ah, ce-ar mai fi vrut să-şi dea drumul chiar în acel moment, în timp ce-i săruta sânii, aşa că îşi împingea frenetic sexul în ea, dar tot nu putea să aibă orgasm. Va fi descoperit de bărbat şi de poliţist, culcat peste trupul femeii moarte, se gândea.

În cele din urmă, a prins-o de talie, a ridicat-o peste penis şi s-a înfipt în ea violent. În acel

moment, a auzit ţipete în jur şi a simţit că explodează înăuntrul ei. S-a retras, a lăsat trupul să cadă şi a fugit.

Această femeie l-a bântuit zile întregi. Nu putea să facă un duş fără să-şi amintească senzaţia de piele udă şi felul cum strălucea ea în întuneric. Niciodată nu va mai vedea un corp atât de frumos. Nu putea să asculte răpăitul ploii fără să-şi aducă aminte cum îi curgea apa dintre picioare şi din gură şi cât de moale şi de fină îi era pielea.

A simţit că trebuie să fugă din oraş. După câteva zile, s-a trezit într-un sat de pescari şi a dat peste un şir de ateliere de artişti, foarte sărăcăcioase. A închiriat unul. Prin pereţi se auzea tot. În mijlocul şirului de ateliere, era o toaletă comună, chiar lângă atelierul lui Pierre. Când s-a întins în pat să adoarmă, a zărit un licăr palid printre scândurile cocioabei. Şi-a lipit ochiul de o crăpătură şi a văzut un băiat cam de cincisprezece ani stând în faţa closetului, sprijinindu-se cu o mână de perete.

Îşi coborâse pantalonii în vine, îşi descheiase cămaşa şi stătea cu capul plecat, concentrat la ce făcea. În mâna dreaptă îşi ţinea gânditor penisul tânăr, pe care îl mângâia cu degetele. Din când în când, îl strângea mai tare şi atunci corpul îi era scuturat de un spasm. În lumina slabă, cu părul lui cârlionţat şi corpul de culoarea fildeşului, arăta exact ca un înger, dacă făceai abstracţie de faptul că-şi ţinea sexul în mână.

Şi-a dezlipit şi cealaltă mână de zidul de care era rezemată şi şi-a apucat hotărât testiculele,

timp în care a continuat să-şi chinuiască, să-şi strângă şi să-şi stoarcă penisul. Nu era din cale-afară de tare. Simţea plăcere, dar fără să atingă punctul culminant. Era dezamăgit. Încercase fiecare mişcare a degetelor şi a mâinii. Căzut pe gânduri, îşi ţinea penisul bleg. Îl cântărea, îl cerceta, fără să poată înţelege ce era în neregulă, apoi şi-a tras pantalonii, şi-a încheiat cămaşa şi a plecat.

De-acum, Pierre era treaz de-a binelea. Amintirea femeii înecate îl urmărea din nou, amestecându-se cu imaginea tânărului care se mângâia. Se tot zvârcolea în pat, când a văzut din nou lumină dinspre closet. Pierre nu s-a putut abţine să privească. Acolo stătea o femeie cam de cincizeci de ani, enormă, cu faţa lăsată, cu gura lacomă şi ochii la fel.

Abia se aşezase, când cineva a încercat uşa. În loc să-i spună să plece, i-a deschis. Era tocmai băiatul care fusese acolo mai devreme. Părea uimit că uşa se deschisese. Femeia nu s-a mişcat de pe scaun, dar l-a atras înăuntru, zâmbindu-i, şi a închis uşa.

— Ce băiat drăguţ! i-a spus. Sigur ai şi tu o fetiţă, nu? Sigur ai avut şi tu parte până acum de un strop de plăcere cu femeile, nu?

— Nu, a răspuns timid băiatul.

Ea îi vorbea foarte firesc, de parcă s-ar fi întâlnit pe stradă. El fusese luat pe nepregătite şi se uita lung la ea. Tot ce putea să vadă erau gura ei cu buze groase şi ochii care îl priveau insinuant.

— N-ai avut parte de nicio plăcere, băiatul meu? Nu se poate una ca asta!

— Nu, a spus băiatul.

— Nu ştii cum? l-a întrebat femeia. Nu ţi-au spus prietenii tăi de la şcoală cum se face?

— Ba da, i-a spus băiatul, i-am văzut cum fac, cu mâna dreaptă. Am încercat, dar degeaba.

Femeia a râs.

— Dar se poate şi altfel. Chiar n-ai aflat că se poate şi altfel? Nu ţi-a spus nimeni nimic? Vrei să spui că nu ştii s-o faci decât cu mâna ta? Dar mai e o variantă, care funcţionează întotdeauna!

Băiatul s-a uitat la ea suspicios. Dar zâmbetul ei era larg, generos şi reconfortant.

Era clar că, mângâindu-se singur înainte, se încălzise puţin, pentru că a făcut un pas către femeie.

— Ce variantă ştii tu? a întrebat-o curios.

Ea a râs.

— Tu chiar vrei să ştii, este? Şi dacă-ţi place? Dacă-ţi place mult, promiţi că vii din nou la mine?

— Promit, a spus băiatul.

— Bine, atunci, urcă-te-n poala mea! Aşa, pune-te în genunchi peste mine, nu-ţi fie teamă. Flaide!

Mijlocul corpului băiatului era chiar în dreptul gurii ei mari. I-a deschis nasturii de la pantaloni cu îndemânare şi a scos micul penis. Băiatul se uita uimit cum i l-a luat şi l-a băgat în gură.

Apoi, pe măsură ce limba ei a început să se mişte şi penisul lui să se întărească, băiatul a fost străbătut de-o asemenea plăcere că s-a prăbuşit peste umărul ei, lăsând-o să-i înghită tot penisul cu gura şi să-i atingă părul pubian. Simţea ceva

mult mai aţâţător decât atunci când încercase să se atingă singur. Tot ce vedea Pierre acum era gura ei mare, cu buze cărnoase, care lucra la penisul delicat, lăsându-l uneori să iasă din cavernă şi înghiţindu-l apoi complet, până când nu se mai vedea nimic în afară de părul dimprejur.

Femeia bătrână era lacomă, însă avea răbdare. Băiatul era extenuat de plăcere, aproape că leşinase peste ea, iar ei îi venise tot sângele în obraji. Cu toate astea, sugea şi lingea neobosită, până când băiatul a început să tremure. A trebuit să-l prindă cu braţele, căci altfel s-ar fi putut zbate şi ar fi putut ţâşni afară din gura ei. A început să geamă, scoţând nişte sunete ca de pasăre care gângureşte. S-a înfipt în el şi mai cu foc şi atunci s-a întâmplat. Băiatul aproape a adormit pe umărul ei, vlăguit, aşa că femeia a trebuit să-l dezlipească de ea uşor, cu mâinile ei mari. El i-a zâmbit palid şi a ieşit.

Pe când stătea culcat, Pierre şi-a amintit de o femeie pe care o cunoscuse şi care deja avea cincizeci de ani când el avea doar şaptesprezece. Era o prietenă de-a mamei lui. Era excentrică, încăpăţânată şi încă se îmbrăca după moda care trecuse de zece ani: purta un număr impresionant de jupe, corsete fixe, pantalonaşi lungi şi plini de dantele şi rochii umflate, tăiate foarte adânc peste sâni, aşa că Pierre vedea mica vale dintre ei, o linie umbrită care se pierdea înăuntru, printre dantele şi volane.

Era o femeie frumoasă, cu părul luxuriant, roşcat, şi pielea acoperită de un puf adorabil. Avea urechi mici şi delicate şi mâini plinuţe. Mai ales

gura era extrem de atrăgătoare, foarte roşie de la natură, foarte cărnoasă şi mare, cu dinţi mici şi egali pe care şi-i arăta mereu, de parcă era gata să şi-i înfigă în orice bucată de carne.

Venise s-o viziteze pe mama lui într-o zi foarte ploioasă, când nu era niciun servitor. Şi-a scuturat umbrela subţire, şi-a scos pălăria impresionantă şi şi-a desfăcut voalul. Cum stătea acolo, cu rochia ei lungă udă toată, a început să strănute. Mama lui Pierre era în pat, gripată:

— Draga mea, scoate-ţi hainele dacă sunt ude, iar Pierre ţi le va usca în faţa focului. E un paravan în salon. Poţi să te dezbraci acolo şi Pierre îţi va da unul dintre chimonourile mele.

Pierre s-a grăbit s-o ajute, cu o nerăbdare evidentă. A adus un chimono de-al mamei lui şi a desfăcut paravanul, în salon, un foc superb ardea trosnind în şemineu. În cameră era cald şi mirosul narciselor care umpleau toate vazele se răspândise peste tot, amestecându-se cu mirosul lemnelor de foc şi cu parfumul vizitatoarei, o aromă de santal.

I-a întins rochia lui Pierre de după paravan. Încă era caldă şi păstra parfumul corpului ei. Înainte s-o întindă pe scaun, în faţa focului, a luat-o în braţe şi a mirosit-o, intoxicându-se cu izul ei. Apoi i-a mai dat un jupon mare, extrem de bogat, cu tivul foarte ud şi acoperit de noroi. L-a mirosit bucuros, înainte să-l întindă şi pe acesta în faţa focului.

În tot acest timp, ea vorbea, zâmbea şi râdea relaxată, fără să observe că el era excitat. I-a mai aruncat încă un furou, mai fin, tot cald şi mirosind

a mosc. Apoi, râzând timid, i-a aruncat pantalonaşii tiviţi cu dantelă. Pierre a observat subit că nu erau uzi, că nu era necesar să şi-i scoată, că i-i aruncase pentru că aşa voia şi că acum stătea aproape goală în spatele paravanului, ştiind foarte bine că el era conştient de asta.

Cum îl privea peste marginea paravanului, Pierre i-a văzut umerii plini şi rotunzi, fini şi strălucitori, ca nişte perniţe. Ea a râs şi i-a strigat:

— Acum adu-mi chimonoul!

— Ciorapii nu-ţi sunt uzi? a întrebat-o Pierre.

— Ba da, chiar sunt. Mi-i dau jos.

S-a aplecat. El şi-o imagina desfăcându-şi jartierele şi rulându-şi ciorapii. Se întreba cum i-or fi arătând picioarele, tălpile. Nu s-a mai putut abţine şi a tras de paravan.

Paravanul s-a prăbuşit în faţa ei, expunând-o exact în poziţia în care şi-o imaginase el. Era aplecată şi-şi scotea ciorapii negri. Corpul ei avea aceeaşi culoare aurie şi aceeaşi textură delicată ca şi faţa. Avea o talie prelungă, sânii plini, generoşi, dar fermi.

Nu părea s-o deranjeze faptul că paravanul căzuse. I-a spus:

— Uite ce-am făcut încercând să-mi scot ciorapii… Dă-mi chimonoul!

S-a apropiat, privind-o îndelung – era prima femeie goală pe care o văzuse şi arăta exact ca în tablourile pe care le studiase la muzeu.

Femeia zâmbea. Apoi s-a acoperit ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi s-a dus lângă foc, întinzând mâna să simtă căldura. Pierre stătea ca pe jar. Îi ardea corpul şi, cu toate astea, nu ştia

exact ce trebuia să facă.

Îşi purta chimonoul înfăşurat neglijent în jurul trupului, nedorindu-şi decât să se încălzească. Pierre stătea la picioarele ei şi se uita absorbit la faţa ei luminoasă şi zâmbitoare. Ochii ei păreau că-l îmbie. A venit mai aproape, îngenunchind lângă ea. Ea şi-a desfăcut brusc chimonoul, i-a luat capul în mâini şi i l-a lipit de sex, să i-l simtă cu gura. Cârceii părului ei pubian i-au atins buzele, înnebunindu-l. Chiar în acel moment s-a auzit vocea mamei lui din dormitorul din fundul casei:

— Pierre, Pierre!

S-a ridicat. Prietena mamei lui şi-a strâns chimonoul. Au rămas tremurând, încinşi şi nesatisfăcuţi. Femeia s-a dus în camera bolnavei, s-a aşezat la piciorul patului şi au început să sporovăiască. Pierre stătea cu ele, aşteptând nervos ca ea să termine şi să se îmbrace din nou. După-amiaza părea nesfârşită. În cele din urmă, ea s-a ridicat spunând că trebuie să se îmbrace. Dar mama lui Pierre l-a reţinut. Ba voia ceva de băut, ba să-i tragă draperiile. L-a ţinut ocupat până când prietena ei s-a îmbrăcat. Să fi intuit oare ce s-ar fi putut întâmpla în salon? Pierre a rămas cu senzaţia pielii ei rozalii pe buze, încă simţind atingerea părului ei, şi asta a fost tot.

După ce i-a plecat prietena, mama lui Pierre i-a spus acestuia:

— Biata Mary Ann! Nu ştiai că i s-a întâmplat ceva îngrozitor când era tânără? S-a petrecut când prusacii au invadat Alsacia şi Lorena. A fost violată de soldaţi. Acum nu mai suportă niciun

bărbat în preajmă.

Imaginea lui Mary Ann violată l-a înfierbântat pe Pierre. Abia putea să-şi ascundă tulburarea. Mary Ann avusese încredere în tinereţea şi în inocenţa lui! Cu el îşi pierduse teama de bărbaţi! Era ca un copil pentru ea. Aşa că acceptase ca faţa lui tânără să-i coboare între picioare.

În acea noapte a visat-o pe Mary Ann înconjurată de soldaţi care-i sfâşiau hainele şi-i desfăceau picioarele şi s-a trezit chinuit de o dorinţă violentă. Cum ar putea s-o întâlnească? L-ar lăsa oare să-i facă mai mult decât să-i sărute uşor sexul, aşa cum mai făcuse? Era pierdută pentru totdeauna?

I-a trimis o scrisoare. A fost uimit să primească răspuns, îl ruga să vină s-o vadă. L-a întâmpinat într-o cameră cu lumină difuză, îmbrăcată într-un neglijeu larg. Primul pas a fost să îngenuncheze în faţa ei. Ea i-a zâmbit flatată:

— Cât eşti de atent! i-a spus.

Apoi i-a arătat un divan mare, într-un colţ, şi s-a întins pe el. El s-a întins lângă ea. S-a intimidat şi nu s-a mai putut mişca.

Apoi i-a simţit mâna pătrunzându-i agilă pe sub curea, strecurându-i-se în pantaloni, alunecând lipită de abdomen, înfiorând fiecare părticică de carne pe care o atingea, coborând mereu.

Mâna s-a oprit în părul lui pubian, s-a jucat cu el şi s-a plimbat în jurul penisului fără să-l atingă. A început să se agite. Pierre avea impresia că, dacă i-ar fi atins penisul, plăcerea l-ar fi omorât. A căscat gura în aşteptare.

Mâna ei continua să se mişte încet, încet prin părul lui pubian. Un deget căuta mica rigolă dintre păr şi sex, unde pielea era fină, căuta fiecare zonă sensibilă a tânărului, aluneca pe sub penis şi îi presa testiculele.

Până la urmă, şi-a strâns mâna în jurul penisului care zvâcnea. Pierre fost străbătut de o plăcere atât de intensă încât a gemut. Şi-a coborât şi el mâna, bâjbâind orbeşte prin hainele ei. Şi el voia să ajungă în miezul tuturor senzaţiilor ei. Şi el voia să alunece şi să pătrundă în locurile ei secrete. Bâjbâia. A găsit o deschizătură. I-a atins părul pubian şi rigola dintre coapsă şi muntele lui Venus, i-a simţit carnea fragedă, a dat de umezeală şi şi-a înmuiat degetul în ea.

Apoi, cuprins de neastâmpăr, a încercat să-şi împingă penisul înăuntru. În acele clipe vedea toţi soldaţii încolţind-o. I se urcase sângele la cap. Ea l-a împins la o parte şi nu l-a lăsat s-o posede. I-a şoptit la ureche:

— Doar cu mâinile, şi apoi s-a deschis sub privirile lui, în timp ce continua să-l mângâie.

Când s-a întors din nou s-o pătrundă cu sexul lui sălbatic, l-a dat la o parte de pe ea, de data asta furioasă. Mâna ci îl stârnise şi nu mai putea sta locului.

I-a spus:

— O să te fac să-ţi dai drumul aşa. Simte-te bine!

El s-a lăsat tăcut pe spate, savurându-i mângâierile. Dar imediat ce a închis ochii, i-a văzut pe soldaţi aplecându-se peste corpul ei gol, i-a văzut picioarele desfăcute cu forţa, umezeala

prelingându-i-se din deschizătură de la atâtea atacuri, şi a simţit aceeaşi dorinţă care-i făcuse pe soldaţi să gâfâie.

Maty Ann şi-a strâns brusc halatul şi s-a ridicat. Se răcise complet. L-a trimis acasă şi nu i-a mai permis s-o viziteze niciodată.

La patruzeci de ani, Pierre era încă un bărbat foarte bine, al cărui succes la femei, precum şi lunga lui relaţie cu Elena, acum de domeniul trecutului, le dăduse localnicilor din satul în care se retrăsese subiect de bârfă. Acum era căsătorit cu o femeie foarte delicată şi fermecătoare, numai că la doi ani după căsătorie, sănătatea ei începuse să se şubrezească şi era aproape invalidă. Pierre o iubise arzător şi iniţial se părea că pasiunea lui avea s-o pună pe picioare, dar în scurt timp s-a transformat într-un pericol pentru inima ei slabă. Până la urmă, doctorul i-a sfătuit să nu mai facă dragoste şi biata Sylvia a intrat într-o perioadă de abstinenţă. Pierre, la rândul lui, n-a mai avut parte de viaţă sexuală.

Sylvia nu putea avea copii, aşa că ea şi cu Pierre au hotărât să înfieze doi de la orfelinatul din sat. Pentru Sylvia era o zi importantă, aşa că s-a îmbrăcat opulent pentru această ocazie. Şi pentru orfelinat a fost o zi importantă, pentru că toţi copiii ştiau că Pierre şi soţia lui aveau o casă frumoasă, o moşie întinsă şi se spunea că sunt oameni de treabă.

Sylvia a fost cea care a ales copiii: John, un băiat delicat cu părul blond, şi Martha, o fată oacheşă şi vioaie, amândoi în jur de şaisprezece ani. La orfelinat, cei doi erau inseparabili, de

parcă ar fi fost frate şi soră.

Au fost duşi în casa cea mare şi frumoasă şi fiecare a primit câte o cameră cu vedere către parcul imens. Pierre şi Sylvia le acordau toată grija şi tandreţea de care erau capabili. În plus de asta, John avea grijă de Martha.

Din când în când, Pierre îi urmărea, invidiindu-le tinereţea şi camaraderia. Lui John îi plăcea foarte mult să se lupte cu Martha. Multă vreme, ea fusese mai puternică. Dar într-o zi, în timp ce-i urmărea, Pierre a observat că John reuşise s-o ţintuiască pe Martha la pământ, să stea pe pieptul ei şi să-şi trâmbiţeze apoi triumful. Pierre a observat că Marthei nu-i displăcuse victoria lui, precedată de încleştarea încinsă a corpurilor. „Începe să devină femeie”, s-a gândit Pierre. „Vrea ca bărbatul să fie mai puternic decât ea”.

Dar, chiar dacă femeia din ea începea să iasă la iveală, din partea lui John nu avea parte de un tratament mai galant. Părea chitit s-o trateze în continuare ca pe un tovarăş de joacă, chiar ca pe un băiat. Nu-i făcea niciodată complimente, nu remarca niciodată cum se îmbrăca, nu o flata. De fapt, tindea chiar să fie aspru cu ea, când fata îl ameninţa cu tandreţe, şi să-i reproşeze tot felul de defecte. Se purta cu ea fără urmă de afecţiune. Iar biata Martha rămânea înmărmurită şi tristă, dar nu voia s-o arate. Pierre era singurul care-şi dădea seama de feminitatea rănită a Marthei.

Era singur pe proprietatea uriaşă. Avea grijă de fermă şi de celelalte proprietăţi pe care le deţinea Sylvia, dar asta nu era suficient. Nu avea

pe nimeni. John o acapara pe Martha într-o asemenea măsură încât fata nici nu se uita la Pierre. În acelaşi timp, ochiul lui experimentat vedea foarte clar că Martha avea nevoie de un alt fel de relaţie.

Într-o zi, când a găsit-o pe Martha plângând singură în parc, a îndrăznit s-o întrebe:

— Ce s-a întâmplat, Martha? întotdeauna poţi să-i spui unui tată ce nu poţi să-i spui unui tovarăş de joacă.

Ea şi-a ridicat privirea spre el, pentru prima oară conştientă de nobleţea şi de simpatia lui. I-a mărturisit că John îi spusese că e urâtă, ciudată şi animalică.

— Ce băiat prostuţ! a spus Pierre. Nu e absolut deloc adevărat. A spus asta pentru că e un băieţandru care nu e-n stare să aprecieze genul tău de frumuseţe sănătoasă şi viguroasă. E un fătălău în toată regula, iar tu eşti minunat de puternică şi de frumoasă, într-un fel pe care nu poate să-l înţeleagă.

Martha s-a uitat la el recunoscătoare.

De atunci, Pierre era cel care o întâmpina în fiecare dimineaţă cu vorbe de alint – „Această nuanţă de albastru vine foarte bine pe pielea ta* sau „Coafura asta ţi se potriveşte de minune.

Îi făcea surprize, oferindu-i parfumuri, eşarfe şi alte nimicuri. Acum Sylvia nu mai ieşea din dormitor, stătea doar din când în când într-un scaun în grădină, însă foarte rar, în zilele însorite. John era din ce în ce mai absorbit de studiile lui ştiinţifice şi îi acorda Marthei tot mai puţină atenţie.

Pierre avea o maşină cu care îşi ducea la bun sfârşit activităţile de supraveghere a fermei. Întotdeauna mersese singur. Acum începuse s-o ia pe Martha cu el.

Avea şaptesprezece ani, iar viaţa sănătoasă o făcuse să crească minunat; avea o piele impecabilă şi părul negru şi lucios. Ochii ei erau plini de patimă şi ardoare şi se opreau îndelung pe corpul zvelt al lui John – prea des, după părerea lui Pierre, care o urmărea. Era clar că se îndrăgostise de John, dar el nu-şi dădea seama. Pierre simţea junghiul geloziei. Se uita în oglindă şi se compara cu John. Comparaţia părea să fie în favoarea lui, pentru că, deşi John era un tânăr bine făcut, avea o anume răceală în înfăţişare, în timp ce ochii verzi ai lui Pierre încă erau irezistibili, iar trupul lui emana farmec şi o foarte mare căldură.

A început s-o curteze pe Martha subtil, cu complimente şi atenţii, devenind confidentul ei în toate problemele, ajungând chiar s-o facă să recunoască atracţia pe care o simţea faţă de John, deşi ea adăugase apoi:

— E complet inuman.

Într-una din zile, John a jignit-o pe fată, în prezenţa lui Pierre. Ea dansa şi alerga şi părea exuberantă şi plină de viaţă. Dintr-odată, John s-a uitat la ea cu reproş şi i-a spus:

— Ce animal poţi să fii! N-ai să ştii niciodată să-ţi sublimezi energia.

Sublimare! Care vasăzică, asta voia el. Voia s-o ducă pe Martha în lumea lui de studii şi de teorii şi să stingă flacăra din ea. Martha s-a uitat la el

furioasă.

Natura lucra în favoarea umanităţii din Pierre. Vara o moleşea pe Martha şi tot vara o dezbrăca. Pentru că purta haine mai puţine, devenise şi mai conştientă de corpul ei. Briza părea că-i atinge corpul ca o mână. Noaptea se zvârcolea în pat cu un neastâmpăr pe care nu-l înţelegea. Avea părul despletit şi-l simţea ca şi cum o mână i l-ar fi lăsat liber în jurul gâtului şi l-ar fi mângâiat.

Pierre şi-a dat repede seama ce se întâmpla cu ea. Nu i-a făcut niciun avans. Când o ajuta să coboare din maşină, mâna lui se oprea pe braţul ei gol şi proaspăt. Sau îi mângâia părul când era tristă şi-i vorbea despre indiferenţa lui John. Dar ochii lui rămâneau în permanenţă fixaţi asupra ei şi-i ştiau fiecare părticică a corpului, orice putea fi ghicit prin rochie. Ştia ce fin era puful care-i acoperea corpul, cât de netede îi erau picioarele, cât de fermi sânii ei tineri. De fiecare dată când se aplecau să studieze împreună catastifele fermei, părul ei sălbatic şi des îi venea lui Pierre peste faţă. Respiraţia ei se amesteca deseori cu respiraţia lui. O dată i-a înconjurat talia cu braţul, părinteşte. Ea nu s-a dat la o parte. Într-un fel, gesturile lui satisfăceau pe deplin nevoia ei de căldură. Ea însăşi avea impresia că tânjea după o căldură părintească, învăluitoare, şi încetul cu încetul s-a întâmplat ca ea singură să caute să stea lângă el când erau împreună, să îşi petreacă braţul în jurul ei atunci când erau în maşină şi să-şi sprijine capul de umărul lui în după-amiezile târzii, în drum spre casă.

Întotdeauna se întorceau din aceste excursii strălucind de o înţelegere secretă, pe care John o observase. Asta îl făcea şi mai ursuz. Însă acum Martha se răzvrătea făţiş împotriva lui. Cu cât el devenea mai rezervat şi mai sever cu ea, cu atât mai mult ţinea ea să-şi reverse flacăra lăuntrică, dragostea de viaţă şi de mişcare. Se dăruia cu totul prieteniei cu Pierre.

Cam la o oră de mers, era o fermă abandonată pe care o dăduseră la un moment dat în arendă. Fusese părăsită, iar Pierre se hotărâse s-o pună pe picioare pentru momentul când John avea să se căsătorească. Înainte să cheme muncitorii, el şi Martha au plecat împreună s-o cerceteze şi să vadă ce trebuia făcut.

Era o casă foarte mare, cu un singur cat. Un val de iederă aproape c-o sufocase, acoperindu-i ferestrele ca o perdea naturală şi întunecându-i interiorul. Pierre şi Martha au deschis o fereastră. Au găsit mult praf, mobilă mucegăită şi câteva camere distruse în care pătrunsese ploaia. Însă o cameră era aproape intactă: dormitorul principal. Un pat mare, întunecos, multe draperii, oglinzi şi un covor ros îi dădeau, în semiîntuneric, o anume grandoare. Pe pat, fusese aruncată o cuvertură grea de catifea.

După ce s-a uitat de jur-împrejur cu un ochi de arhitect, Pierre s-a aşezat pe marginea patului. Martha stătea în picioare, lângă el. Căldura verii intra în cameră în valuri, înfierbântându-le sângele. Martha se simţea din nou mângâiată de acea mână invizibilă. Nu i se părea ciudat ca o mână adevărată să se strecoare blând pe sub

hainele ei, atingându-i pielea cu aceeaşi dulceaţă şi tandreţe ca vântul vărătic. I se părea natural şi plăcut; a închis ochii.

Pierre a tras-o către el şi a întins-o pe pat. Ea îşi ţinea ochii închişi. Părea nici mai mult, nici mai puţin decât continuarea unui vis. În atâtea nopţi de vară, cât stătuse singură, întinsă în pat, aşteptase această mână, iar acum ea făcea tot ce aşteptase să-i facă. Se strecura uşor printre hainele ei, desfăcând-o din ele ca dintr-o piele uşoară pe care-o dai la o parte pentru a ajunge la adevărata piele, la pielea caldă. Mâna se mişca peste tot trupul ei, peste locuri în care nici măcar nu bănuise că va ajunge, peste locuri secrete care palpitau.

Apoi a deschis ochii brusc. A văzut faţa lui Pierre peste faţa ei, pregătindu-se să o sărute. A sărit în picioare. Cât timp stătuse cu ochii închişi, îşi imaginase că John era cel care se furişa în carnea ei. Dar, când a văzut faţa lui Pierre, a fost dezamăgită. S-a eliberat din mâinile lui. S-au întors acasă în tăcere, fără a fi însă supăraţi. Martha părea hipnotizată. Nu putea să scape de senzaţia pe care i-o dăduseră mâinile lui Pierre pe tot corpul. Pierre era tandru şi părea că-i înţelege rezistenţa. Pe John l-au găsit posac şi neînduplecat.

Martha nu putea să doarmă. De fiecare dată când aţipea, începea să simtă din nou mâna şi să-i anticipeze mişcările, care urcau de-a lungul piciorului, făcându-şi loc spre zonele secrete în care simţea un tremur, o aşteptare. S-a ridicat şi s-a dus la fereastră. Tot corpul ei ţipa după acea

mână, s-o atingă din nou. Acest dor al cărnii era mai rău decât foamea sau setea.

A doua zi, s-a trezit palidă şi hotărâtă. Imediat după ce au terminat prânzul, s-a întors către Pierre şi i-a spus:

— Trecem pe la fermă azi?

El a încuviinţat. Au plecat. A fost ca o eliberare. Vântul îi mângâia faţa şi se simţea liberă. Se uita la mâna lui dreaptă, cu care ţinea volanul maşinii – o mână minunată, tânără, agilă şi tandră. Dintr-odată, s-a aplecat şi şi-a lipit degetele de ale lui. Pierre i-a zâmbit cu atâta bucurie şi recunoştinţă încât i-a făcut inima să tresalte de bucuria lui.

Au mers împreună prin grădina părăginită, pe poteca acoperită de muşchi, până în camera cufundată într-un întuneric verde, oblăduită de iederă. S-au îndreptat direct spre pat şi Martha a fost cea care s-a întins prima.

— Mâinile tale, a murmurat, mâinile tale, Pierre, le-am simţit toată noaptea…

Cât de blând, cu câtă delicateţe au început aceste mâini să-i cerceteze corpul, ca şi cum ar fi căutat miezul tuturor senzaţiilor ei, neştiind dacă era în jurul sânilor sau sub sâni, de-a lungul şoldurilor sau în valea dintre şolduri. Aştepta o reacţie a cărnii ei, înţelegând din cel mai mic tremur că atinsese locul în care ea şi-ar fi dorit să fie atinsă. Rochiile ei, cearşafurile, cămăşile de noapte, totul conspirase pentru a-i face corpul să răspundă, până în momentul în care mâna lui desăvârşise mângâierile pe care toate acestea i le dăruiseră, adăugând căldura şi puterea de a

pătrunde în toate locurile secrete.

Dar în momentul în care Pierre s-a aplecat prea aproape de faţa ei ca să-i soarbă un sărut, imaginea lui John s-a interpus. Ea a închis ochii, iar Pierre a simţit că şi-a închis şi corpul în faţa lui. Aşa că, înţelept, n-a mers mai departe cu sărutările.

Când s-au întors acasă în acea zi, Martha era copleşită de un soi de beţie care o făcea să se poarte nesăbuit. Casa era astfel compartimentată încât dormitorul lui Pierre şi al Sylviei comunica direct cu cel al Marthei, iar camera Marthei comunica la rândul ei cu baia pe care o folosea John. Când copiii erau mai mici, toate uşile erau lăsate deschise. Acum soţia lui Pierre prefera să încuie uşa dormitorului, iar cea dintre Martha şi Pierre era de asemenea încuiată. În acea zi, Martha a făcut baie. Cum stătea întinsă în apă, în linişte, auzea mişcările pe care John le făcea în camera lui. Corpul ei era febril de la mângâierile lui Pierre, dar încă îl dorea pe John. Voia să mai facă o încercare de a-i stârni dorinţa, forţându-l să mărturisească şi în felul ăsta să afle dacă era sau nu vreo cale ca el s-o iubească.

Proaspăt îmbăiată, s-a înfăşurat într-un chimono alb, lăsându-şi părul negru să-i atârne liber pe spate. În loc să se întoarcă în camera ei, s-a dus la John. El a fost uimit când a văzut-o acolo. Martha şi-a explicat prezenţa spunând:

— Sunt teribil de neliniştită, John, am nevoie de sfatul tău. În curând, voi pleca din această casă.

— Vei pleca?

— Da, i-a spus Martha. E timpul să plec. Trebuie să învăţ să fiu independentă. Vreau să plec la Paris.

— Dar e atâta nevoie de tine aici!

— Cum adică?

— Eşti companioana tatălui meu, a spus el amar.

Era oare posibil să fie gelos? Martha aştepta cu respiraţia tăiată să-i spună mai mult. Apoi a adăugat:

— Ar trebui să cunosc oameni şi să încerc să mă mărit. Nu pot să fiu o veşnică povară.

— Să te măriţi?

În momentul acela, a văzut-o pentru prima dată pe Martha ca femeie. O considerase întotdeauna un copil. Numai că în faţa ochilor lui stătea un corp voluptuos, clar conturat prin chimono, cu părul ud, faţa cuprinsă de febră şi gura moale. Ea aştepta. Era în ea o tensiune atât de cumplită, încât mâinile i-au căzut în lături, chimonoul i s-a desfăcut şi i-a descoperit corpul complet gol.

Atunci John a înţeles că ea îl dorea, că i se oferea, dar în loc să fie stârnit, a dat înapoi:

— Martha, oh, Martha! a strigat. Eşti aşa un animal, eşti cu adevărat fiica unei curve… Da, toată lumea spunea la orfelinat că eşti fiica unei curve!

Marthei i s-a urcat sângele în obraji.

— Iar tu, i-a spus, tu eşti un impotent, un sihastru, eşti ca o femeie, nu eşti bărbat! Tatăl tău e un bărbat adevărat!

S-a repezit afară din camera lui.

Atunci imaginea lui John a încetat s-o mai chinuie. Voia s-o şteargă din corpul şi din inima ei. Ea a fost cea care a aşteptat ca toată lumea să se culce ca să poată descuia uşa către camera lui Pierre şi ea a fost cea care s-a vârât în patul lui, oferindu-şi în tăcere corpul acum rece şi abandonat.

Pierre a ştiut că se eliberase de John, că acum era a lui, după felul în care venise la el în pat. Ce bucurie să simtă trupul acela tânăr şi catifelat strecurându-se peste trupul său! În nopţile de vară, dormea gol. Martha îşi lăsase chimonoul să cadă şi era şi ea tot goală. Dorinţa lui a ţâşnit într-o secundă, iar ea i-a simţit tăria împungându-i abdomenul.

Sentimentele ei confuze se concentrau acum într-o singură parte a corpului. S-a surprins făcând gesturi pe care nu le învăţase niciodată, s-a trezit că-i înconjoară penisul cu mâna, s-a trezit lipindu-şi corpul de al lui, surprinsă că gura ei tânjea după toate felurile de săruturi pe care i le dădea Pierre. I s-a dăruit frenetic, iar Pierre a fost stârnit să-şi pună în valoare cele mai impresionante tehnici amoroase.

Fiecare noapte era o orgie. Trupul ei începea să cunoască şi să se mlădieze. Legătura dintre ei era atât de puternică încât devenise din ce în ce mai greu să se prefacă în timpul zilei. Dacă îl privea numai, se simţea ca şi cum el ar fi atins-o între picioare. Uneori se îmbrăţişau pe holul întunecat. O lipea de perete. La intrare era o debara mare şi întunecoasă, plină cu haine şi ghete de iarnă. Nimeni nu intra acolo vara.

Martha se ascundea în debara, iar Pierre intra după ea. Se abandonau unul altuia culcaţi peste haine, în spaţiul acela minuscul, închis şi secret.

De ani de zile, Pierre nu mai avusese parte de viaţă sexuală, iar Martha era făcută pentru aşa ceva şi abia se trezise la viaţă. Întotdeauna îl primea cu gura deschisă şi deja udă între picioare. Dorinţa creştea în el înainte s-o vadă, numai la gândul că ea-l aştepta în debaraua întunecoasă. Parcă erau două animale încleştate în luptă, pe punctul de a se devora. Dacă trupul lui câştiga şi o ţintuia sub el, o poseda cu o asemenea forţă încât părea c-o înjunghie cu sexul, iar şi iar, până cădea vlăguită. Erau într-o armonie miraculoasă, excitaţia lor crescând la unison. Ea avea un fel anume de a se căţăra peste el, ca un animal agil. Se freca de penisul lui erect, de părul lui pubian, cu o asemenea frenezie încât îl făcea să geamă. Această debara întunecoasă devenise o vizuină de animale.

Deseori mergeau cu maşina până la ferma abandonată şi-şi petreceau acolo după-amiezile. Făceau dragoste până la saturaţie, o saturaţie care atingea ultimul grad – dacă Pierre îi săruta pleoapele, Martha simţea acea senzaţie între picioare. Corpurile lor erau încărcate de o dorinţă pe care n-o puteau epuiza.

John părea o fotografie decolorată. Nu-şi dădeau seama că era cu ochii pe ei. Schimbarea se vedea clar la Pierre. Faţa îi strălucea, ochii păreau cuprinşi de febră, corpul îi întinerea. Trupul ei era impregnat de o voluptate nou descoperită. Fiecare mişcare pe care o făcea era plină de senzualitate –

fie că servea cafeaua, întindea mâna după o carte, juca şah sau cânta la pian, totul era o mângâiere. Corpul ei se împlinise, iar sânii i se obrăzniciseră sub rochii.

John nu putea să se aşeze între ei. Simţea un curent puternic între cei doi chiar şi atunci când nu se uitau unul la altul şi nu-şi vorbeau.

În aceeaşi zi în care ei merseseră cu automobilul la ferma abandonată, în loc să-şi vadă de studiu, pe John l-a cuprins un val de moleşeală şi o dorinţă să iasă la aer. S-a urcat pe bicicletă şi a început să pedaleze fără nicio ţintă şi fără să se gândească la ei, însă amintindu-şi probabil, semiconştient, de zvonurile din orfelinat, cum că Martha ar fi fost abandonată de o prostituată celebră. Toată viaţa lui, cât timp o iubise pe Martha, se temuse de ea. Simţea că e un animal, că se bucura de oameni cum se bucura de mâncare, că viziunea ei asupra oamenilor era la polul opus viziunii lui. Ea spunea: „El e frumos” sau „Ea e fermecătoare”. El spunea: „El e interesant” sau „Ea are caracter”.

Martha îşi exprimase senzualitatea de mică, atunci când se lupta cu el şi când îl mângâia. Îi plăcea să se joace de-a v-aţi ascunselea şi, dacă el nu reuşea s-o găsească, îşi trăda ascunzătoarea numai ca el s-o prindă, s-o apuce de rochie. O dată se jucau împreună şi îşi construiseră un mic cort. Se treziseră înghesuiţi unul în altul, strâns lipiţi. Atunci i-a văzut faţa Marthei. Închisese ochii să se bucure de căldura trupurilor lor strânse unul în altul, moment în care John a simţit o frică teribilă. De ce frică? Toată viaţa fusese obsedat de faptul

că în faţa senzualităţii dădea înapoi. Nu putea să-şi explice de ce. Dar aşa era. Se gândise foarte serios să se călugărească.

Acum, fără să aibă în minte nicio destinaţie, ajunsese la vechea fermă. A mers uşor călcând pe muşchi şi pe iarba crescută în exces. Curios, a intrat şi a început să exploreze casa. Aşa a nimerit, pe tăcute, în dormitorul în care erau Pierre şi Martha. Uşa era deschisă. S-a oprit, încremenit de tabloul din faţa lui. Pierre era culcat pe spate, cu ochii pe jumătate închişi, iar Martha, complet goală, se zbânţuia ca un demon, urcată peste el, într-un acces de foame cumplită.

John era paralizat de şoc şi, cu toate astea, nu se putea dezlipi de scenă. Martha, dezlănţuită şi voluptuoasă, nu numai că-i săruta sexul lui Pierre, ci se ghemuia să-i prindă buzele, după care se arunca peste trupul lui şi-şi freca sânii de el, în timp ce Pierre zăcea întins pe spate, ca în transă, hipnotizat de mângâierile ei.

John a fugit fără să-l audă nimeni. Văzuse cel mai rău dintre viciile infernului şi i se confirmase teama că Martha reprezenta erotismul în carne şi oase, ceea ce-l convinsese de faptul că tatăl său adoptiv nu făcea decât să se supună, subjugat de pasiunea ei. Cu cât încerca mai mult să-şi şteargă din minte scena, cu atât mai puternic îi pătrundea întreaga fiinţă şi părea mai imposibil de şters, mai evidentă, mai obsedantă.

Când s-au întors, le-a privit feţele şi a fost uimit să vadă cât de diferit arătau feţele oamenilor în mod normal faţă de cum arătau când făceau dragoste. Schimbările acestea erau dezgustătoare.

Faţa Marthei părea acum imobilă, în timp ce înainte era schimonosită de un urlet de plăcere care părea că-i ţâşneşte din priviri, din fiecare fir de păr, din gură şi din limbă. Iar Pierre, Pierre cel serios, cu ceva vreme în urmă, nu mai era tată, ci doar un corp tânăr întins pe pat, pradă poftei de nestăvilit a unei femei dezlănţuite.

John simţea că nu mai poate să rămână în casă fără să trădeze scena la care fusese martor în faţa mamei lui bolnave şi, de fapt, în faţa tuturor. Când le-a mărturisit intenţia lui de a se înrola, Martha l-a străpuns cu o privire plină de surpriză. Până acum crezuse că John era pur şi simplu puritan. Dar mai crezuse şi că o iubea şi că mai devreme sau mai târziu va ceda. Îi dorea pe amândoi. Pierre era amantul la care visau toate femeile. Pe John ar fi putut să-l educe, chiar şi împotriva dorinţei lui. Iar acum pleca. Între ei rămăsese ceva neterminat, ca şi cum căldura din vremea în care se jucau împreună ar fi fost suspendată pentru a continua mai apoi în vieţile lor adulte.

Noaptea a încercat din nou să-l stârnească. S-a dus la el în cameră. A întâmpinat-o cu o asemenea repulsie încât ea n-a mai putut să nu-i ceară o explicaţie şi să nu încerce să afle adevărul, iar el n-a mai putut răbda şi i-a povestit scena la care fusese martor. Nu-i venea să creadă că-l iubea pe Pierre. Credea că era vorba de animalul din ea. Când i-a văzut reacţia, şi-a dat seama că acum nu mai avea nicio şansă de a-l poseda.

S-a oprit în pragul uşii şi i-a spus:

— John, tu eşti convins că sunt un animal. Ei

bine, pot să-ţi demonstrez cu uşurinţă că nu sunt. Ţi-am spus că te iubesc. Am să-ţi demonstrez. Nu numai că mă voi despărţi de Pierre, dar voi veni la tine în fiecare noapte şi voi sta cu tine şi vom dormi împreună ca atunci când eram copii şi-ţi voi demonstra cât de castă pot să fiu, de purificată de dorinţe.

John a făcut ochii mari. Era profund ispitit. Gândul că Martha şi tatăl lui făceau dragoste era pentru el intolerabil. Găsise o explicaţie de ordin moral pentru a-şi justifica reacţia. Nu recunoştea că e gelos. Nu-şi dădea seama cât de mult i-ar fi plăcut să fie în locul lui Pierre şi să aibă experienţa pe care o avea acesta cu femeile. Nu se întreba de ce respinsese dragostea Marthei. Dar de ce era atât de străin de foamea naturală pe care o simţeau ceilalţi bărbaţi?

A acceptat propunerea Marthei. Şireată, Martha nu s-a despărţit de Pierre într-o manieră care să-l alarmeze, ci doar i-a spus că John era suspicios şi că voia să-i spulbere îndoielile înainte să plece în armată.

Noaptea următoare, în timp ce aştepta vizita Marthei, John a încercat să-şi amintească tot ce putea din senzaţiile sexuale pe care le trăise până atunci. Primele lui impresii erau legate de Martha – la orfelinat, el şi Martha erau inseparabili şi se protejau unul pe altul. Aşa că dragostea lui pentru ea fusese spontană şi arzătoare. Îi făcea plăcere s-o atingă. Apoi, într-o zi, pe când Martha avea unsprezece ani, a venit o femeie s-o vadă. John a tras cu ochiul la ea în timp ce aştepta în salon. Nu mai văzuse pe nimeni care să-i semene. Purta

haine strâmte, care-i scoteau în evidenţă silueta plină şi voluptuoasă. Avea părul roşu-auriu, ondulat, şi buzele atât de abundent rujate încât l-au fascinat pe loc. A privit-o îndelung. Apoi a văzut c-a întâmpinat-o pe Martha şi c-a îmbrăţişat-o. Atunci i s-a spus că era mama Marthei, care o abandonase de mică şi apoi o recunoscuse, însă nu putuse s-o ţină, pentru că era cea mai căutată prostituată din oraş.

După acel episod, dacă faţa Marthei strălucea de entuziasm sau se înroşea, dacă purta o rochie strâmtă sau dacă făcea cel mai mic gest de cochetărie, John se simţea foarte tulburat şi furios. I se părea că o vedea în ea pe mama ei, că trupul îi era provocator şi plin de pofte. O lua la întrebări. Voia să ştie ce gândea, ce visa, voia să-i cunoască cele mai ascunse dorinţe. Ea îi dădea răspunsuri naive. Ce-i plăcea cel mai mult pe lumea asta era John. Ce-i făcea cea mai mare plăcere era să fie atinsă de John.

— Ce simţi atunci?

— Fericire, o plăcere pe care nu pot s-o explic.

John era convins că nu el îi provoca acea plăcere, ci că ar fi putut fi oricare altul în locul lui. Îşi imagina că mama Marthei simţea la fel cu fiecare bărbat care o atingea.

Pentru că-i întorsese spatele Marthei şi o lipsise de afecţiunea de care avea nevoie, o pierduse. Dar el nu putea să-şi dea seama de asta. Acum simţea o mare plăcere în a o domina. Avea să-i arate ce înseamnă castitatea şi ce înseamnă iubirea, acea iubire lipsită de senzualitate dintre

două fiinţe omeneşti.

Martha a venit la miezul nopţii, fără să facă niciun zgomot. Purta o cămaşă de noapte albă şi lungă şi, peste ea, chimonoul. Părul greu, negru şi lung, îi cădea pe umeri. Ochii îi străluceau într-un fel neobişnuit. Era tăcută şi blândă, ca o soră. Îşi controla vioiciunea ei obişnuită, reuşind să şi-o domine. Într-o astfel de dispoziţie nu-l speria pe John. Părea o altă Martha.

Patul era foarte mare şi jos. John a stins lumina. Martha s-a strecurat în pat şi s-a întins fără să-l atingă. Băiatul tremura. Scena îi amintea de orfelinat, de serile în care fugea din dormitorul băieţilor şi se ducea la fereastra ei, să mai stea un pic de vorbă. Şi atunci ea purta o cămaşă de noapte albă şi lungă şi avea părul despletit. I-a spus şi ei asta şi a întrebat-o dacă-l mai lasă să-i împletească părul. Voia s-o vadă iar ca pe o fetiţă. Ea l-a lăsat. Pe întuneric, mâinile lui îi atingeau părul bogat şi i-l împleteau. Apoi s-au prefăcut amândoi că dorm.

Numai că John era chinuit de imagini. O vedea pe Martha goală şi apoi pe mama ei în rochia strâmtă, care-i sublinia fiecare rotunjime, şi din nou o vedea pe Martha, arcuită ca un animal peste faţa lui Pierre. Îi zvâcnea sângele în tâmple şi ar fi vrut să întindă mâna spre ea. Aşa a şi făcut. Martha i-a apucat mâna şi şi-a pus-o pe inimă, peste sânul stâng. John îi simţea inima bătând prin haine. Aşa au adormit până la urmă. Dimineaţa s-au trezit împreună. John şi-a dat seama că se apropiase de Martha şi că dormise cu trupul lipit de al ei, ca într-o lingură. S-a trezit dorind-o,

simţindu-i căldura. A sărit furios din pat, pretextând că vrea să se îmbrace rapid.

Aşa a trecut prima noapte. Martha era în continuare blândă şi supusă. John era chinuit de dorinţă. Numai că mândria şi frica erau mai puternice.

Acum ştia de ce-i era frică. Îi era frică să nu fie impotent. Îi era teamă că tatăl său, cunoscut ca un Donjuan, era mai potent şi mai priceput. Se temea să nu fie vreun ciudat, îi era teamă că, odată trezit vulcanul din Martha, s-ar putea să nu-l poată satisface. O femeie mai puţin focoasă poate că nu l-ar fi speriat aşa de tare. Îşi dorise cu ardoare să-şi controleze propria natură şi fluxul sexual. Probabil că reuşise, poate chiar prea bine. Acum se îndoia de puterile lui.

Probabil că Martha îşi dăduse seama de toate astea, cu intuiţia ei feminină. În fiecare seară venea mai tăcută, era mai blândă şi mai umilă. Adormeau inocent împreună.

Nu-şi trăda fierbinţeala pe care o simţea între picioare cât stătea întinsă lângă el. John dormea. Uneori rămânea treaz, urmărit de imaginile erotice cu trupul ei gol.

O dată sau de două ori, John s-a trezit în timpul nopţii, şi-a lipit corpul de al ei şi a mângâiat-o, ţinându-şi respiraţia. În somn, trupul ei era molatic şi cald. A îndrăznit să-i ridice cămaşa de noapte apucând-o de tiv, s-o tragă până deasupra sânilor şi să-şi treacă mâna peste corpul ei ca să-i simtă formele. Ea nu s-a trezit. Asta i-a dat curaj. N-a făcut nimic mai mult decât s-o mângâie, pipăindu-i cu grijă rotunjimile şi fiecare

contur al corpului, până când a descoperit care erau locurile cu carnea mai fină şi mai plină, unde se ascundeau văile şi unde începea părul pubian.

El nu ştia însă că Martha era doar pe jumătate adormită şi că se bucura să-i simtă mângâierile, dar nu se mişca niciodată de frică să nu-l sperie. O dată mângâierile lui o înfierbântaseră atât de tare, încât aproape că avusese un orgasm. Şi altă dată el a îndrăznit să-şi lipească penisul erect de fesele ei, oprindu-se acolo.

În fiecare noapte îndrăznea un pic mai mult, uimit că n-o trezea. Dorinţa lui era continuă, iar pe Martha o adusese într-o asemenea febră erotică încât se minuna şi ea de cât de bine putea să-l păcălească. John devenea mai îndrăzneţ. Se învăţase să-şi strecoare penisul între picioarele ei şi să se frece foarte uşor, fără s-o penetreze. Plăcerea era atât de mare, încât începuse să-i înţeleagă pe toţi amanţii de pe faţa pământului.

Chinuit de atâta vreme de restrişte, într-o noapte, John a uitat de precauţii şi a posedat-o pe semiadormita Martha ca un hoţ, uimit fiind să audă că scotea mici sunete de plăcere, de fiecare dată când se înfigea în ea.

Nu s-a mai dus în armată. Iar Martha a reuşit să-şi satisfacă ambii amanţi, pe Pierre în timpul zilei şi pe John în timpul nopţii.

Manuel

Manuel ajunsese la o formă bizară de plăcere care făcuse ca familia lui să-l repudieze, iar acum trăia ca un boem în Montparnasse. Când nu era prins de obsesiile lui erotice, se ocupa cu

astrologia, era un bucătar extraordinar, un excelent interlocutor şi un partener de cafea cum rar întâlneşti. Dar niciuna dintre aceste ocupaţii nu reuşea să-i abată mintea de la nevoia lui cea mai presantă. Mai devreme sau mai târziu, Manuel trebuia să-şi deschidă pantalonii şi să-şi expună membrul impresionant.

Cu cât erau mai mulţi oameni, cu atât mai bine. Cu cât era petrecerea mai pretenţioasă, cu atât mai bine. Dacă se găsea printre artişti şi modele, aştepta până ce toată lumea se ameţea un pic şi începea să se înveselească şi abia apoi se dezbrăca în pielea goală. Chipul lui ascetic, ochii visători şi poetici şi trupul slab, ca de călugăr, distonau atât de flagrant cu apucăturile lui, încât şoca pe toată lumea. Dacă-i întorceau spatele, nu avea parte de nicio plăcere. Dacă se uitau la el, cât de puţin, cădea într-o transă, faţa-i părea transfigurată de extaz şi în scurt timp îl scuturau convulsiile orgasmului.

Femeile aveau tendinţa de a fugi de el. Trebuia să le implore să rămână şi recurgea la fel de fel de trucuri. Era model şi căuta de lucru în ateliere pline de femei. Dar starea în care ajungea stând în picioare sub ochii studentelor îi făcea pe bărbaţi să-l arunce în stradă.

Dacă era invitat la vreo petrecere, la început încerca s-o atragă pe vreuna din femeile singure într-o cameră goală sau pe balcon. Apoi îşi dădea jos pantalonii. Dacă femeia era amatoare, cădea în extaz. Dacă nu, fugea după ea, în erecţie cum era, şi se întorcea la petrecere, sperând că va stârni puţină animaţie. Nu avea o înfăţişare plăcută, ci

una disproporţionată. Pentru că penisul nu părea să facă parte din acel trup auster cu alură monahală, ieşea şi mai mult în evidenţă, căpăta un soi de individualitate.

În cele din urmă, a găsit-o pe soţia unui agent literar sărac lipit, care suferea de foame şi lucra până cădea lată, şi a făcut cu ea următorul aranjament. El urma să vină dimineaţa şi să facă toate treburile casnice în locul ei, să spele vasele, să mătură atelierul, să facă tot felul de comisioane, cu condiţia ca, după ce termina treaba, să se expună. Însă atunci îi cerea toată atenţia. Voia să-l urmărească în timp ce-şi desfăcea cureaua, în timp ce-şi deschidea nasturii pantalonilor şi când şi-i dădea jos. Nu purta lenjerie. Îşi scotea penisul şi-l cântărea în mână ca un om care evaluează un lucru de valoare. Ea trebuia să stea lângă el şi să-i urmărească fiecare gest. Trebuia să se uite la penisul lui ca şi cum s-ar fi uitat la un fel de mâncare care-i plăcea.

Această femeie poseda arta de a-l satisface pe deplin. Părea absorbită de penisul lui şi-i spunea:

— Ai o frumuseţe de penis, cel mai frumos pe care l-am văzut în Montparnasse! E catifelat şi tare. E frumos.

În timp ce rostea aceste cuvinte, sub ochii ei, Manuel continua să-şi salte penisul în palmă ca pe un lingou de aur şi-i lăsa gura apă. Şi-l admira singur. În timp ce se aplecau amândoi peste el ca să-l admire, plăcerea lui devenea atât de intensă încât închidea ochii, străbătut de un tremur din cap până-n picioare, fără să dea drumul penisului

pe care-l scutura sub ochii ei. Apoi tremurul îl făcea să se clatine, aşa că se prăbuşea la pământ, iar orgasmul îl prindea rostogolindu-se, uneori ejaculându-şi chiar pe faţă.

Alteori stătea la colţuri de stradă întunecoase, gol pe sub palton, şi dacă trecea vreo femeie, îşi desfăcea haina şi-şi scutura penisul înspre ea. Dar era periculos, iar poliţia pedepsea destul de drastic un astfel de comportament. De cele mai multe ori, îi plăcea să se urce într-un compartiment de tren gol, să-şi desfacă doi nasturi la pantaloni şi să se lungească pe banchetă, de parcă ar fi fost beat sau adormit, cu penisul iţindu-i-se un pic prin deschizătura pantalonilor. La alte staţii intrau oameni în compartiment. Dacă avea noroc, se găsea vreo femeie care să stea în faţa lui şi să caşte gura. Pentru că părea beat, de obicei nimeni nu încerca să-l trezească. Uneori se găsea câte un bărbat care să-l scuture nervos şi să-l pună să-şi închidă prohabul. Femeile nu protestau. Dacă o femeie venea însoţită de şcolăriţe, atunci Manuel era în paradis. Avea erecţie, iar situaţia devenea atât de intolerabilă încât, până la urmă, femeia îşi lua fetiţele şi plecă.

Într-o zi, Manuel şi-a găsit perechea cu care să împartă acelaşi tip de plăcere. Şi-a ocupat locul într-un compartiment, singur, şi s-a făcut că doarme, când în compartiment a intrat o femeie şi s-a aşezat pe bancheta din faţă. Era o prostituată coaptă, îşi dădea seama de asta după ochii puternic fardaţi, după faţa acoperită de un strat gros de pudră, după cearcănele negre din jurul ochilor, părul exagerat de ondulat, pantofii

scâlciaţi, pălăria şi rochia foarte cochete.

A observat-o printre gene. Femeia a aruncat o privire către pantalonii lui descheiaţi şi apoi s-a uitat din nou. Şi ea se prefăcea că e pe punctul de a adormi şi aproape că aluneca de pe banchetă, cu picioarele desfăcute. Când a pornit trenul, şi-a ridicat fusta până sus. N-avea nimic pe dedesubt. Şi-a întins picioarele larg deschise şi, în timp ce-i fixa penisul cu privirea, s-a expus privirilor lui Manuel, al cărui penis întărit a scos capul prin şliţul desfăcut şi, până la urmă, a ieşit cu totul. Stăteau faţă în faţă, uitându-se unul la altul. Manuel se temea ca nu cumva femeia să se ridice şi să încerce să-i apuce penisul, lucru pe care nu şi-l dorea absolut deloc. Dar nu, şi ea era sclava aceleiaşi plăceri pasive. Ştia că se uita la sexul ei, sub tufişul foarte des şi negru, şi în cele din urmă au deschis amândoi ochii şi şi-au zâmbit. El începea să intre în starea de extaz, cu toate astea a avut timp să observe că şi ea era cuprinsă de plăcere. Vedea umezeala strălucitoare care-i spuzise gura sexului. Ea se legăna aproape imperceptibil în faţă şi-n spate, de parcă ar fi încercat să adoarmă. Trupul lui a început să tremure, scuturat de o plăcere violentă. Apoi ea s-a masturbat în faţa lui, zâmbind mereu.

Manuel s-a căsătorit cu această femeie, care n-a încercat niciodată să-l posede aşa cum făceau celelalte.

Linda

Linda stătea în faţa oglinzii, studiindu-se critic la lumina zilei. Trecută de treizeci de ani, începuse să-şi facă griji în legătură cu vârsta, deşi

nimic nu trăda vreo cât de mică ofilire a frumuseţii ei. Era zveltă şi avea o înfăţişare tinerească. Putea să înşele cu uşurinţă pe oricine, dar nu pe ea însăşi. Numai în ochii ei carnea părea că îşi pierduse ceva din fermitate, ceva din fineţea marmoreeană pe care şi-o admirase atât de des în oglindă.

Nu era mai puţin iubită. Era chiar mai iubită decât oricând, măcar pentru faptul că acum atrăgea toţi bărbaţii tineri, care-şi dădeau seama că de la o astfel de femeie puteau să înveţe cu adevărat secretele amorului trupesc şi care nu simţeau nicio atracţie pentru fetele de vârsta lor, reticente, inocente, lipsite de experienţă şi încă sub influenţa familiei.

Soţul Lindei, un bărbat bine cam de patruzeci de ani, o iubise mulţi ani cu înfocarea unui amant. Închidea ochii la admiratorii ei tineri. Credea că ea nu-i lua în serios, că interesul pentru ei venea din faptul că nu avea copii şi din nevoia de a-şi revărsa sentimentele protectoare asupra unor oameni care abia intrau în viaţă. El însuşi era cunoscut ca un seducător, indiferent de teapa şi de moravurile femeilor care-i cădeau în plasă.

Îşi amintea că, în noaptea nunţii lor, Andre fusese un amant plin de adoraţie, care-i slăvise fiecare bucăţică a corpului în parte ca şi când ar fi fost o operă de artă, atingând-o şi minunându-se, făcând comentarii despre urechile ei, părul ei, nasul, obrajii şi coapsele ei, în timp ce le mângâia.

Vorbele şi vocea lui, atingerea lui îi făceau carnea să se deschidă la fel cum se deschide o floare la căldură şi lumină.

O pregătise pentru a fi un instrument sexual perfect, pentru a vibra la fiecare mângâiere. O dată o învăţase să-şi adoarmă corpul şi să-şi concentreze toate senzaţiile erotice în gură. Atunci era ca o femeie drogată, care zăcea cu trupul nemişcat şi moleşit, în timp ce gura şi buzele deveneau un alt organ sexual.

Andre avea o slăbiciune pentru gura ei. Se uita la gurile femeilor de pe stradă. Pentru el, gura era un indice al sexului. Buzele subţiri şi strânse nu prevesteau nimic voluptuos sau copleşitor. O gură plină promitea un sex deschis şi generos. O gură umedă îl punea pe jar. Urmărea ca un drogat buzele întredeschise ca în aşteptarea unui sărut, până ce reuşea să posede femeia şi să-şi demonstreze din nou convingerea asupra însuşirilor revelatoare ale gurii.

Gura Lindei l-a sedus din prima. Avea o expresie perversă, aproape îndurerată. Era ceva în felul cum îşi mişca buzele, în felul pasional cum şi le deschidea, care prevestea o femeie dezlănţuită asupra celui iubit ca o furtună. Când a văzut-o prima dată pe Linda, s-a simţit absorbit înăuntrul ei prin această gură, ca şi cum deja făcea dragoste cu ea. Aşa s-a întâmplat în noaptea nunţii lor. Era obsedat de gura ei. Se cufunda în ea, sărutând-o până când începea să ardă, până când limba obosea, până când i se umflau buzele; şi apoi, după ce-i aţâţase gura cât se putea, numai atunci o poseda, arcuindu-se peste ea, cu buzele tari lipite de sânii ei.

N-o tratase niciodată ca pe o nevastă. O curta neîncetat, cu daruri, flori şi mici plăceri. O

scotea să ia cina la acele *cabinets particuliers* din Paris, la marile restaurante, unde toţi chelnerii credeau că era amanta lui.

Alegea pentru ea cele mai sofisticate vinuri şi mâncăruri. O îmbăta cu vorbele lui. Făcea dragoste cu gura ei. O făcea să spună că-l doreşte. Apoi o întreba:

— Şi cum mă doreşti? Ce parte din tine mă doreşte în noaptea asta?

Uneori îi răspundea:

— Gura mea te vrea, vreau să te simt în gură, în fundul gurii!

Sau alteori:

— M-am umezit între picioare.

Aşa discutau peste masă în restaurante, în salonaşele create special pentru îndrăgostiţi. Ce discreţi erau chelnerii, ştiind exact când să se întoarcă! Muzica se revărsa dintr-o sursă invizibilă. Exista şi un divan. După ce se servea masa, iar Andre îi strânsese genunchii între ai lui şi-i furase sărutări, o poseda pe divan, cu hainele pe ei, ca amanţii care n-aveau timp să se dezbrace.

O însoţea la operă şi la teatre cunoscute pentru lojile lor întunecoase şi făcea dragoste cu ea în timp ce urmăreau spectacolul. Făcea dragoste cu ea în taxiuri sau la bordul unui vas ancorat în faţă la Notredame, care închiria cabine amanţilor. Oriunde numai nu acasă, nu în patul matrimonial. O ducea cu maşina în sătucuri îndepărtate şi trăgeau împreună la hanuri romantice. Mai lua câte o cameră la bordelurile luxoase pe care le cunoscuse. Apoi o trata ca pe o

prostituată. O făcea să se supună tuturor capriciilor lui, o punea să-l biciuie sau să se târască în patru labe fără să-l sărute, ci doar să-l lingă peste tot, ca un animal.

Aceste obiceiuri îi aţâţaseră simţurile într-o asemenea măsură încât începuse să-i fie frică. Îi era frică de ziua în care Andre n-avea să-i mai fie suficient. Ştia că avea o senzualitate debordantă; era senzualitatea unui bărbat care se irosise ducând o viaţă plină de excese şi care acum îi oferea ei floarea acestei vieţi.

S-a întâmplat ca Andre să plece într-o călătorie şi s-o lase singură timp de zece zile. Linda era agitată şi febrilă. I-a telefonat un prieten, prietenul lui Andre, cel mai căutat pictor din Paris la acel moment, favoritul tuturor femeilor. Acesta i-a spus:

— Te plictiseşti singură, Linda? N-ai vrea să vii cu noi la o petrecere foarte deosebită? Ai o mască?

Linda ştia prea bine la ce se referea. Ea şi Andre râseseră de multe ori de petrecerile lui Jacques din Bois. Era forma lui preferată de distracţie: să adune la un loc, într-o noapte de vară, oameni de lume purtând măşti, să-i conducă până la Bois cu sticle de şampanie după ei, să găsească un luminiş în partea împădurită şi să se distreze.

O tenta. Nu participase niciodată la o astfel de petrecere. Cu asta, Andre nu era de acord. Glumea, spunându-i că măştile l-ar fi putut deruta şi că n-ar fi vrut să facă dragoste cu altcineva.

Linda a acceptat invitaţia. S-a îmbrăcat cu

una dintre noile ei rochii de seară, o rochie din satin greu care i se mula pe trup ca o mănuşă udă. Nu şi-a pus lenjerie de corp şi nicio bijuterie după care ar fi putut fi recunoscută. Şi-a schimbat coafura, de la o cască de paj care-i înconjura faţa, la o pieptănătură gen Pompadour, care-i scotea în evidenţă trăsăturile feţei şi forma gâtului. Apoi şi-a legat masca neagră, prinzându-şi elasticul în păr pentru o mai mare siguranţă.

În ultimul moment, s-a hotărât să-şi schimbe culoarea părului, să-l spele şi să-i dea o nuanţă de negru-albăstrui în loc de blond pal, cum îl avea. Apoi şi l-a coafat din nou şi a fost uimită să vadă cât de schimbată era.

Aproape optzeci de oameni fuseseră chemaţi să se întâlnească în atelierul acelui pictor la modă. În atelier era o lumină difuză, parcă pentru a ascunde şi mai bine identităţile invitaţilor. Când s-au strâns cu toţii, au fost zoriţi către automobilele care-i aşteptau. Şoferii ştiau unde să meargă. În inima pădurii, era un luminiş acoperit cu muşchi. După ce au scăpat de şoferi, s-au instalat acolo şi au început să bea şampanie. Mângâierile începuseră deja din automobile. Măştile dădeau oamenilor o libertate care-i transforma pe cei mai rafinaţi dintre ei în animale flămânde. Mâinile se strecurau pe sub somptuoasele rochii de seară pentru a atinge ceea ce voiau să atingă, genunchii se împleteau, respiraţiile se accelerau.

Pe Linda şi-o disputau doi bărbaţi. Unul dintre ei făcea tot ce putea ca s-o stârnească, sărutând-o pe gură şi pe sâni, iar celălalt, cu mai mult succes, îi mângâia picioarele pe sub rochia

lungă, până când ea, străbătută de un fior, a arătat cât era de înfierbântată. Atunci el a vrut s-o ducă în desişul întunecat.

Primul a protestat, dar era prea beat ca să se poată pune cu celălalt. A fost dusă departe de grup, într-un loc unde copacii lăsau umbre întunecate şi se plecau către muşchi. Din apropiere veneau ţipetele cuiva care se împotrivea, veneau gemete, şi mai era şi o femeie care striga:

— Fă-o, fă-o, nu mai pot s-aştept, fă-o, fă-o acum!

Orgia era în toi. Femeile se mângâiau una pe alta. Doi bărbaţi începuseră să întărâte nebuneşte o femeie, iar apoi se opriseră doar ca să se distreze de ceea ce reuşiseră să-i facă, să se uite la ea cum zăcea cu rochia pe jumătate desfăcută, cu o bretea căzută de pe umăr, care-i lăsase un sân la vedere, toate astea în timp ce încerca să se satisfacă singură lipindu-se obscen de bărbaţi, frecându-se de ei, implorând şi ridicându-şi rochia.

Linda a fost stupefiată de bestialitatea celui care o asalta. Ea, care nu cunoscuse decât mângâierile voluptuoase ale soţului ei, s-a trezit înşfăcată de ceva infinit mai puternic, de o dorinţă atât de violentă încât părea devoratoare.

Mâinile lui au apucat-o ca nişte gheare şi i-au ridicat sexul ca să-l poată ajunge penisul, fără să-i pese dacă-i rupea oasele. Intra în ea cu lovituri de războinic, străpungând-o ca un corn, fără a-i provoca durere, ci doar dorinţa de a-i răspunde cu aceeaşi furie. După ce s-a simţit satisfăcut, cu o furie şi o violenţă care au năucit-o, i-a şoptit:

— Acum vreau să te satisfaci singură, mă auzi? Cum n-ai făcut-o niciodată…

Îşi ţinea penisul erect ca pe un simbol primitiv din lemn, ca ea să-l poată folosi când voia.

A incitat-o să-şi dezlănţuie cele mai violente pofte asupra lui. Ea nici nu-şi dădea seama că-şi înfipsese dinţii în carnea lui. I-a gâfâit la ureche:

— Continuă, mergi mai departe, ştiu eu că voi, femeile, niciodată nu vă daţi drumul să posedaţi un bărbat aşa cum aţi vrea!

Din cine ştie ce abisuri ale corpului pe care nu le cunoscuse niciodată, urca o febră stranie care nu se consuma şi care o făcea să nu se mai sature de gura lui, de limba lui, de penisul lui înăuntrul ei, o febră care nu se potolea odată cu orgasmul. I-a simţit dinţii îngropaţi în umărul ei, în timp ce dinţii ei îl muşcau de gât, după care s-a prăbuşit pe spate şi şi-a pierdut cunoştinţa.

Când s-a trezit, era culcată într-un pat de fier, într-o cameră sărăcăcioasă. Lângă ea dormea un bărbat. Era goală, iar el era tot gol, însă pe jumătate acoperit de cearşaf. A recunoscut trupul care o înrobise cu o noapte înainte în Bois. Era un trup de atlet, mare, bronzat şi musculos. Avea un cap frumos, puternic, cu păr rebel. Pe când îl privea cu admiraţie, el a deschis ochii şi i-a zâmbit.

— N-am putut să te las să te întorci cu ceilalţi, riscând să nu te mai văd niciodată, i-a spus.

— Cum m-ai adus aici?

— Te-am furat.

— Unde suntem?

— Într-un hotel foarte ieftin, aici locuiesc.

— Care vasăzică, nu eşti…

— Nu, nu sunt din grupul lor, dacă asta vrei să spui. Sunt un simplu muncitor. Într-o noapte, în timp ce mă întorceam de la muncă pe bicicletă, am zărit oamenii venind la una din aceste petreceri ale voastre. M-am dezbrăcat şi m-am amestecat printre ei. Femeile păreau că se simt bine cu mine. N-am fost descoperit. După ce făceam dragoste cu ele, plecam pe furiş. Noaptea trecută, eram din nou în trecere şi am auzit voci. Te-am găsit cu bărbatul ăla care te săruta şi te-am luat de acolo. Acum te-am adus aici. S-ar putea să ai probleme din cauza asta, dar n-am putut să renunţ la tine. Eşti o femeie adevărată, toate celelalte sunt nişte sclifosite în comparaţie cu tine. Ai un foc înăuntru.

— Trebuie să plec, a spus Linda.

— Dar vreau să-mi promiţi că te vei întoarce.

S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la ea. Frumuseţea lui fizică îl făcea impunător, iar ea vibra când îl simţea aproape. A început s-o sărute şi s-a simţit din nou cuprinsă de moleşeală. A pus mâna pe penisul lui tare. Plăcerea de noaptea trecută încă-i circula prin corp. L-a lăsat s-o posede din nou, aproape numai cât să se asigure că nu visase. Nu, bărbatul ăsta căruia-i ardea penisul în corpul ei şi care o săruta ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară, bărbatul ăsta era real.

Aşa că Linda s-a întors la el. Era locul unde se simţea cu adevărat vie. Dar după un an, l-a pierdut. S-a îndrăgostit de o altă femeie şi s-a căsătorit cu ea. Linda se obişnuise atât de mult cu

el încât acum oricine altcineva îi părea prea delicat, prea rafinat, prea şters şi prea firav. Nu era nimeni între prietenii ei care să aibă forţa sălbatică şi fervoarea amantului ei pierdut. L-a căutat iar şi iar, în cafenele şi în locurile uitate de lume din Paris. A cunoscut boxeri profesionişti, vedete de circ, atleţi. Cu fiecare dintre ei a încercat să descopere aceleaşi îmbrăţişări. Dar nu reuşeau s-o stârnească.

În momentul în care şi-a pierdut amantul, pentru că acesta voia să aibă o femeie a lui, o femeie la care să se întoarcă acasă, o femeie care să aibă grijă de el, Linda s-a confesat coaforului. Coaforul parizian joacă un rol vital în viaţa unei franţuzoaice. Nu numai că-i aranjează părul, capitol la care ea e extrem de pretenţioasă, dar e şi un guru al modei. E cel mai bun critic şi consilier al ei în problemele de dragoste. Cele două ore cât durează spălatul, ondulatul şi uscatul părului sunt suficiente pentru a-i face confidenţe. Izolarea micului salon are darul de a proteja secretele.

Când Linda venise la Paris, din orăşelul din sudul Franţei unde se născuse şi unde îl cunoscuse pe soţul ei, avea numai douăzeci de ani. Nu ştia să se îmbrace, era timidă şi inocentă. Avea un păr luxuriant, pe care nu ştia cum să şi-l aranjeze. Nu se machia. În timp ce se plimba pe Rue Saint Honore, admirând vitrinele magazinelor, a devenit conştientă de aceste lipsuri. A devenit conştientă de ce înseamnă faimosul şic parizian şi de preţiozitatea detaliilor care fac din fiecare femeie o operă de artă. Scopul lor era să le

accentueze calităţile fizice. Femeile erau în mare parte produsul priceperii croitorilor. Ceea ce nicio altă ţară n-a putut niciodată să imite a fost erotismul veşmintelor franţuzeşti, arta de a face haine prin care să respire farmecul fiecărui trup.

În Franţa se cunoştea calitatea erotică a satinului negru, greu, care avea strălucirea unui corp gol şi ud. Ştiau cum să delimiteze conturul sânilor, cum să croiască faldurile în aşa fel încât să urmărească mişcările trupului. Cunoşteau secretul vălurilor, al dantelei pe piele, al lenjeriei provocatoare, al unei rochii cu crăpătură îndrăzneaţă.

Forma unui pantof, netezimea unei mănuşi, toate acestea îi dădeau pariziencei o ţinută şi o îndrăzneală care o făceau de departe mult mai seducătoare decât celelalte femei. Atâtea secole de cochetărie au produs un soi de perfecţiune vizibilă nu numai la femeile bogate, ci şi la micile vânzătoare din magazine. Iar coaforul este preotul acestui cult al perfecţiunii. El le îndrumă pe femeile care vin din provincie, el cizelează femeile vulgare, el le dă tuturor personalităţi noi.

Linda avusese destul de mult noroc să încapă pe mâinile lui Michel, al cărui salon era aproape de Champs-Elysées. Michel era un bărbat de patruzeci de ani, zvelt, elegant şi efeminat. Vorbea suav, avea maniere alese, îi săruta mâna ca un aristocrat, îşi păstra mustăcioara fină şi o sfătuia. Conversaţia lui era plină de spirit şi de viaţă. Era un filosof şi un creator de femei. Când a intrat Linda, a înălţat capul ca un pictor care e pe cale să creeze o operă de artă.

În câteva luni, Linda a ieşit din mâinile lui ca un produs rafinat. În plus, Michel a devenit şi confidentul, şi îndrumătorul ei. Nu fusese întotdeauna coaforul femeilor înstărite. Nu se ruşina să spună că începuse într-un cartier sărac, unde tatăl lui fusese coafor. Părul femeilor de acolo era distrus din cauza foamei, a săpunurilor ieftine, a neglijenţei şi a tratamentului brutal.

— Uscat ca o perucă, spunea. Prea mult parfum ieftin. Era acolo o fată tânără – n-am uitat-o niciodată. Lucra pentru un croitor. Avea o pasiune pentru parfumuri, dar nu şi le putea permite. Obişnuiam să-i opresc ce mai rămânea pe fundul sticlelor cu apă de toaletă. De fiecare dată când parfumam o clientă, aveam grijă să opresc câţiva stropi pentru ea pe fundul sticlei. Iar când venea Gisele, îmi plăcea să i-i torn între sâni. Era atât de încântată, încât nu băga de seamă cât de mult îmi doream să fac asta. Îi prindeam gulerul rochiei între degetul mare şi arătător, trăgeam un pic de el şi lăsam parfumul să curgă, trăgând cu ochiul la sânii ei tineri. După aceea, avea un fel voluptuos de a se mişca, de a închide ochii, de a inhala parfumul şi de a se bucura de el. Uneori, exclamă:

— O, Michel, de data asta m-ai udat prea tare!

Aşa că îşi freca rochia de sâni ca s-o usuce.

O dată n-am mai putut rezista. I-am picurat parfumul pe gât şi, când şi-a dat capul pe spate şi a închis ochii, mi-a alunecat mâna pe sânii ei. Ei bine, Gisele nu s-a mai întors. Dar ăsta a fost numai începutul carierei mele în parfumatul

femeilor. Am început să-mi iau sarcina în serios. Păstram parfumul într-o sticluţă şi mă bucuram să-l pulverizez între sânii clientelor mele. Niciodată nu refuzau. Apoi am învăţat să le perii puţin după ce erau gata. Asta e o sarcină foarte agreabilă, să netezeşti haina unei femei care arată bine.

Şi părul unei femei îmi dă o stare pe care nu ţi-o pot descrie. S-ar putea să te jignească. Dar sunt femei al căror păr miroase atât de intim, a mosc, încât îi face pe bărbaţi să – ei bine, nu pot să mă controlez de fiecare dată. Ştii cât de neajutorate sunt femeile când stau cu capul pe spate să fie spălate sau când sunt sub cască sau când li se face un permanent.

Michel măsura o clientă din priviri şi spunea:

— Ai putea să faci lejer cincisprezece mii de franci pe lună, ceea ce însemna un apartament pe Champs Elysées, maşină, haine elegante şi un iubit care nu s-ar uita la bani. Sau îi sugera că e posibil să ajungă o femeie de înaltă clasă, amanta unui senator sau a scriitorului ori actorului celui mai la modă.

De fiecare dată când ajuta o femeie să ajungă la poziţia care i se potrivea, îi păstra secretul. Nu vorbea niciodată despre viaţa cuiva altfel decât în termeni voalaţi. Ştia o femeie care era măritată de zece ani cu preşedintele unei mari corporaţii americane. Încă avea legitimaţie de prostituată şi era cunoscută atât de poliţişti, cât şi în spitalele în care mergeau prostituatele pentru controale. Nici până-n ziua de azi nu reuşise să se simtă firesc în noua ei poziţie şi, din când în când, uita că avea

bani să le dea bacşiş chelnerilor care o serveau în timpul călătoriei peste ocean, la bordul unui Clipperh în loc de bacşiş, le înmâna un bileţel cu adresa ei.

Michel a fost cel care a sfătuit-o pe Linda să nu fie niciodată geloasă şi a învăţat-o că trebuie să ţină minte că în lume sunt mai multe femei decât bărbaţi, mai ales în Franţa, şi că o femeie trebuie să fie generoasă când vine vorba de soţul ei – să se gândească numai la câte femei ar rămâne neiniţiate în tainele dragostei. I-a spus toate astea serios. Considera gelozia o formă de lăcomie. Singurele femei cu adevărat generoase erau prostituatele, actriţele, care nu-şi ţineau trupurile în frâu. În opinia lui, cel mai meschin tip de femeie era americanca în goană după aur, care ştia cum să stoarcă bani de la bărbaţi fără să se ofere, ceea ce Michel considera a fi semnul unui caracter urât.

Credea că o femeie trebuie să fie la un moment dat târfă. Credea că toate femeile îşi doresc, în adâncul sufletului lor, să fie curve măcar o zi şi că, pentru ele, ăsta era un lucru bun. Era cel mai sigur mod de a-şi păstra sentimentul de apartenenţă la tagma femelelor.

Aşa se face că, atunci când Linda şi-a pierdut amantul, i s-a părut firesc să se consulte cu Michel. El a sfătuit-o să înceapă să se prostitueze. I-a spus că în acest fel va avea satisfacţia de a fi dorită pentru motive care nu au de-a face cu dragostea şi că s-ar putea să găsească un bărbat care s-o trateze cu violenţa necesară. În lumea ei, era prea adorată, prea preţuită şi prea răsfăţată

pentru a mai putea să-şi cunoască adevărata identitate şi pentru a fi tratată brutal, aşa cum îi plăcea.

Linda şi-a dat seama că asta era cea mai bună cale de a afla dacă începea să îmbătrânească şi să-şi piardă puterea şi farmecele. Aşa că a luat adresa pe care i-o dăduse Michel, s-a urcat într-un taxi şi a ajuns undeva pe Avenue du Bois, la o casă cu un aer de grandoare distinctă şi aristocrată. Acolo a fost primită fără nicio întrebare.

De bonne familie1? Asta era tot ce voiau ca ea să confirme. Părea o casă specializată în femei *de bonne familie*. Matroana a telefonat imediat unui client:

— Avem ceva nou. O femeie de un rafinament desăvârşit.

Linda a fost condusă într-un budoar spaţios, cu mobilă de culoarea fildeşului şi draperii de brocart. Îşi scosese pălăria şi vălul şi stătea în faţa unei oglinzi mari cu ramă aurită, aranjându-şi părul, când s-a deschis uşa.

Bărbatul care a intrat avea o înfăţişare aproape grotescă. Era scund şi îndesat, cu un cap prea mare în comparaţie cu corpul, cu trăsături ca de copil prea dezvoltat, prea moale, prea confuz şi prea plăpând pentru vârsta şi poziţia lui. S-a îndreptat rapid către ea şi i-a sărutat mâna ceremonios. I-a spus:

— Draga mea, cât e de minunat că ai reuşit să scapi de acasă şi de soţul tău!

Linda era pe punctul de a protesta, când şi-a dat seama de nevoia bărbatului de a juca un rol. Şi-a intrat imediat în rolul ei, însă tremura la

gândul că va trebui să-i cedeze. Ochii i se îndreptaseră deja spre uşă şi se întreba dacă avea cum să scape. El i-a surprins privirea şi i-a spus repede:

— N-ai de ce să te temi. Nu-ţi voi cere nimic din ce-ar putea să te sperie. Îţi sunt recunoscător că ţi-ai riscat reputaţia ca să te întâlneşti cu mine aici, că ţi-ai părăsit soţul pentru mine. Îţi cer foarte puţin, prezenţa ta aici mă face foarte fericit. N-am văzut niciodată o femeie mai frumoasă ca tine şi mai aristocrată. Iubesc parfumul tău, rochia ta, gustul tău în materie de bijuterii. Lasă-mă să-ţi admir picioarele! Ce pantofi frumoşi! Ce eleganţi sunt şi ce gleznă delicată ai! Ah, nu se întâmplă prea des ca o femeie atât de frumoasă să vină să mă vadă… N-am avut noroc la femei.

Acum i se părea că arăta din ce în ce mai mult ca un copil, totul la el era ca de copil: ciudăţenia gesturilor, moliciunea mâinilor. Când şi-a aprins o ţigară, i-a dat impresia că era prima ţigară pe care o fuma, din cauza felului ciudat în care o ţinea şi a curiozităţii cu care urmărea fumul.

— Nu pot să stau prea mult, i-a spus ea, împinsă de nevoia de a scăpa de acolo. În niciun caz nu se aşteptase la asta.

— N-am să te reţin mult. Mă laşi să-ţi văd batista?

Ea i-a oferit o batistă fină şi parfumată. El a mirosit-o, părând cuprins de o plăcere extremă.

Apoi i-a spus:

— N-am nicio intenţie de a te poseda aşa cum te aştepţi s-o fac. Nu mă interesează să te posed la

fel ca ceilalţi bărbaţi. Tot ce-ţi cer e să-ţi treci această batistă printre picioare şi apoi să mi-o dai mie, asta-i tot.

Şi-a dat seama că asta va fi mult mai uşor decât lucrurile de care se temuse ea. A făcut-o cu dragă inimă. El a urmărit-o când s-a aplecat, şi-a ridicat fusta, şi-a dat la o parte chiloţii de dantelă şi şi-a trecut uşor batista printre picioare. Atunci s-a aplecat şi el şi a pus mâna pe batistă, s-o apese mai tare şi s-o facă să repete gestul.

Bărbatul tremura din cap până-n picioare. Avea pupilele dilatate. Linda şi-a dat seama că era într-o stare de maximă excitaţie. Când a luat batista, a privit-o ca pe o femeie sau o bijuterie de preţ.

Era mult prea absorbit ca să mai vorbească. A mers până la pat, a pus batista peste cuvertură şi apoi s-a aruncat peste ea, desfăcându-şi nasturii pantalonilor din mers. Împingea şi se freca. Apoi s-a aşezat pe pat, şi-a înfăşurat penisul în batistă şi a continuat să se smucească, până când a ajuns într-un final la orgasm, un orgasm care l-a făcut să ţipe de plăcere. Uitase complet de Linda. Era în extaz. Ejaculase, iar batista era acum udă. S-a lăsat pe spate gemând.

Linda l-a părăsit. Cum mergea pe coridoare, s-a întâlnit cu femeia care o primise. Femeia a fost uimită de faptul că voia să plece atât de repede:

— Ţi-am trimis unul dintre cei mai rafinaţi clienţi ai noştri, i-a spus, o creatură inofensivă.

Exact după acest episod, Linda s-a dus odată în Bois să urmărească o paradă de modă, într-o duminică dimineaţă. Se îmbăta de culori, eleganţă

şi parfumuri, când dintr-odată şi-a dat seama că simte un anume parfum lângă ea. A întors capul. În dreapta ei stătea un bărbat foarte chipeş, cam de patruzeci de ani, îmbrăcat elegant, cu părul lucios, pieptănat cu grijă pe spate. Oare părul lui mirosea aşa? îi amintea Lindei de călătoria ei la Fez şi de frumuseţea desăvârşită a bărbaţilor arabi de acolo. Avea un puternic efect asupra ei. S-a uitat la el. El s-a întors şi i-a zâmbit, avea un zâmbet strălucitor, cu dinţi mari şi puternici, printre care mai rămăseseră doi mai mici, de lapte, dându-i un aer de şmecher.

Linda i-a spus:

— Foloseşti un parfum pe care l-am mirosit la Fez.

— Aşa e, i-a spus bărbatul, am fost la Fez. L-am cumpărat dintr-un bazar de acolo. Am o pasiune pentru parfumuri. Dar de când l-am descoperit pe acesta, n-am mai folosit altul.

— Miroase a lemn preţios, a spus Linda. Bărbaţii ar trebui să miroasă a lemn preţios. Întotdeauna am visat să ajung la un moment dat într-o ţară din America de Sud, unde sunt păduri întregi de lemn preţios, care răspândesc miresme vrăjitoreşti. La un moment dat, am fost îndrăgostită de mirosul de *patchouliy* un parfum străvechi. Oamenii nu-l mai folosesc. A venit din India. Şalurile indiene ale mamelor noastre erau îmbibate de *patchouli*. Îmi mai place să mă plimb pe lângă docuri şi să mă desfăt cu mirosul mirodeniilor din depozite. Tu faci asta?

— Da. Uneori urmăresc femeile care mă atrag cu parfumul lor, cu mirosul lor.

— Am vrut să rămân la Fez şi să mă mărit cu un arab.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Odată, m-am îndrăgostit de un arab. L-am vizitat de câteva ori. Era cel mai frumos bărbat din câţi am văzut vreodată. Avea pielea întunecată şi ochii enormi, negri ca de cărbune, o expresie în care se citea emoţia şi fervoarea şi care făcea să mi se taie picioarele. Avea o voce tunătoare şi cel mai elegant comportament. De fiecare dată când vorbea cu cineva, chiar şi pe stradă, stătea în picioare şi îşi ţinea interlocutorul de mâini, cu blândeţe, de parcă ar fi vrut să atingă toate fiinţele din întreaga lume cu aceeaşi blândeţe şi grijă. Am fost sedusă întru totul, dar…

— Ce s-a întâmplat?

— Într-o zi, când era foarte cald, în timp ce stăteam şi beam ceai de mentă în grădină, şi-a scos turbanul. Era complet ras în cap. E un obicei al arabilor. Se pare că toţi sunt complet raşi în cap. Întâmplarea asta mi-a vindecat repede pasiunea pe care o făcusem pentru el!

Străinul a râs.

În acelaşi timp, s-au ridicat şi au început să se plimbe. Parfumul pe care îl răspândea părul străinului avea acelaşi efect asupra Lindei ca o sticlă de vin. Picioarele i se împleticeau şi capul îi era complet în ceaţă. Pentru că respira adânc, sânii i se umflau şi apoi coborau. Străinul îi privea sânii ridicându-se la fel cum ar fi privit marea zbuciumându-se la picioarele lui.

La ieşirea din Bois, s-a oprit:

— Eu locuiesc chiar acolo, i-a spus, arătând

cu bastonul către un apartament cu multe balcoane. Vrei să vii cu mine să luăm un apetitiv pe terasă?

Linda a acceptat. Avea impresia că s-ar fi sufocat dacă parfumul care o vrăjise ar fi dispărut.

Au stat pe terasă, degustându-şi băuturile. Linda s-a lăsat pe spate languros. Străinul a continuat să-i privească sânii. Apoi el a închis ochii. Niciunul dintre ei nu făcea nicio mişcare. Amândoi căzuseră într-o reverie.

Totuşi, el a fost cel care a făcut primul pas. În timp ce o săruta, Linda era purtată de amintiri înapoi la Fez, în grădina arabului înalt. Îşi amintea senzaţiile din ziua respectivă, dorinţa de a fi înfăşurată în pelerina albă a arabului, dorinţa pe care i-o trezea vocea lui şi ochii lui arzători. Zâmbetul străinului era strălucitor, ca şi zâmbetul arabului. Străinul *era* arabul, arabul cu păr negru şi des, care avea parfumul oraşului Fez. Cu ea făceau dragoste doi bărbaţi. Ţinea ochii închişi. Arabul o dezbrăca. Arabul o atingea cu mâinile lui de foc. Valuri de parfum îi dilatau corpul, i-l deschideau, o pregăteau să cedeze. Nervii ei erau gata pentru punctul culminant, întinşi şi sensibili.

A întredeschis ochii şi a văzut dinţii lui strălucitori pregătindu-se să i se înfigă în carne, după care sexul lui a atins-o şi a intrat în ea. Era ca şi cum ar fi fost încărcat cu electricitate şi, de fiecare dată când o pătrundea, îi trimitea curenţi prin tot corpul.

I-a desfăcut picioarele de parcă ar fi vrut să i le dezarticuleze. Părul lui cădea peste faţa ei. Mirosindu-l, a simţit orgasmul apropiindu-se, aşa

că i-a strigat să intre în ea din ce în ce mai repede, ca să ajungă la extaz în acelaşi timp. În momentul orgasmului, el a scos un ţipăt care semăna cu răgetul unui tigru, un ţipăt teribil de extaz şi de satisfacţie sălbatică, aşa cum ea nu mai auzise niciodată. Era exact cum îşi imaginase că ar face arabul, ca un animal al junglei, satisfăcut de prada sa, scoţând răgete de plăcere. A deschis ochii. Faţa ei era acoperită de părul lui negru, care îi intra în gură.

Corpurile lor erau împletite. Îi dăduse chiloţii jos într-o asemenea grabă încât, alunecându-i pe picioare, se încurcaseră în jurul gleznelor, iar el, nu se ştie cum, îşi băgase un picior printr-una din găuri. S-au uitat la picioarele lor legate de acea bucată de sifon negru şi au râs.

S-a întors de multe ori în apartamentul lui. Dorinţa începea s-o chinuie cu mult înainte de întâlnire, în timp ce se îmbrăca pentru el. La orice oră din zi, parfumul lui venea din cine ştie ce sursă misterioasă şi o obseda. Uneori, când era pe punctul de a traversa strada, îşi amintea atât de intens parfumul lui, încât fierbinţeala dintre picioare o ţintuia pe loc, dilatată şi lipsită de apărare. Ceva din el se lipea de corpul ei şi o umplea de nelinişte noaptea, când dormea singură. Niciodată nu fusese atât de uşor de stârnit, întotdeauna avusese nevoie de timp şi de mângâieri, dar pentru arab, cum îi spunea în sinea ei, era deja pregătită, încărcată de un erotism atât de intens, încât îi era frică să nu aibă orgasm de cum degetul lui îi atingea sexul.

S-a întâmplat o dată aşa. A ajuns în

apartamentul lui udă, tremurând. Buzele sexului ei erau atât de întărite de parcă ar fi fost mângâiate, sfârcurile tari, tot trupul străbătut de fiori, iar în momentul în care a sărutat-o, i-a simţit clocotul şi şi-a strecurat mâna direct către sexul ei. Senzaţia a fost atât de puternică, încât a juisat.

Dar apoi, într-o zi, la două luni de când erau împreună, când s-a dus la el şi când a luat-o în braţe, Linda n-a mai simţit nicio dorinţă. Parcă n-ar fi fost acelaşi bărbat. Cum stătea în faţa ei, i-a observat cu răceală preţiozitatea şi aerul comun. Arăta ca oricare alt francez elegant de pe Champs Elysées, de la premiere sau de la curse.

Dar ce-l făcuse să arate schimbat în ochii ei? De ce nu se simţea pătrunsă, intoxicată de prezenţa lui, cum se simţea de obicei? Acum avea ceva atât de comun! Ceva atât de străin de arab… Zâmbetul lui părea mai puţin strălucitor, vocea mai lipsită de nuanţe. S-a aruncat brusc în braţele lui şi a încercat să-i miroasă părul. A exclamat:

— Parfumul tău! Nu mai ai acelaşi parfum!

— S-a terminat, a spus arabul francez, şi nu mai pot să fac rost de altul. Dar de ce să te întristeze atâta lucru?

Linda a încercat să regăsească starea pe care i-o dădea bărbatul. Îşi simţea trupul rece. S-a prefăcut. A închis ochii şi a început să-şi imagineze. Era din nou la Fez, în grădină. Arabul stătea lângă ea, pe o sofa joasă şi moale. O culcase pe spate pe sofa şi o săruta, în timp ce în urechi îi susura apa ce ţâşnea din mica fântână, iar mirosul familiar se răspândea dintr-o candelă de lângă ea, în care ardeau esenţe parfumate. Dar

nu. Fantezia s-a destrămat. Locul mirosea ca un apartament franţuzesc. Bărbatul de lângă ea era un străin. Nu mai avea nimic din magia care o făcuse să-l dorească. Nu s-a mai întors niciodată la el.

Deşi Linda nu gustase aventura cu batista, după câteva luni în care n-a ieşit din cercul ei, a cuprins-o din nou neliniştea.

Era obsedată de amintiri, de poveştile pe care le auzea, de sentimentul că peste tot în jurul ei bărbaţii şi femeile gustau din plăcerile senzuale. Îi era teamă să nu i se ofilească trupul, acum că soţul ei nu-i mai împlinea aşteptările.

Şi-a amintit de o întâmplare de la o vârstă foarte fragedă, care trezise fiinţa sexuală din ea. Mama ei îi cumpărase nişte chiloţi prea mici şi foarte mulaţi între picioare.

Îi iritaseră pielea şi noaptea, înainte să adoarmă, se scărpinase. Treptat, pe măsură ce o fura somnul, se scărpina din ce în ce mai uşor şi şi-a dat seama că simţea o senzaţie plăcută. A continuat să-şi mângâie pielea şi a descoperit că plăcerea creştea cu cât degetele ei se apropiau de micul centru. A simţit sub degete un năsturel de carne care se întărea sub atingerea ei şi care era şi mai sensibil.

Câteva zile mai târziu, a fost trimisă la spovedanie. Preotul stătea pe scaunul lui, iar pe ea a pus-o să-i îngenuncheze la picioare. Era dominican şi era încins cu o funie lungă, terminată cu un ciucure care îi atârna într-o parte. Când Linda a îngenuncheat în faţa lui, a simţit acel ciucure lipit de ea. Preotul avea o voce caldă, care

o învăluia. După ce a terminat cu păcatele comune – furie, minciună şi aşa mai departe –, a făcut o pauză. Observându-i ezitarea, preotul i-a şoptit pe un ton mult mai jos:

— Ai vreodată vise necurate?

Ciucurele tare pe care îl simţea exact în locul sensibil dintre picioare o afecta la fel ca mângâierile degetelor ei de acum câteva nopţi. A încercat să se apropie şi mai mult de el. Voia să audă vocea preotului, caldă şi învăluitoare, întrebând-o despre visele necurate. El a întrebat-o:

— Ai vreodată vise în care săruţi sau eşti sărutată de cineva?

— Nu, părinte.

Acum simţea că ciucurele era de o mie de ori mai eficient decât degetele ei pentru că, în chip misterios, era legat de vocea caldă a preotului şi de cuvintele lui, cuvinte ca „sărut”. S-a lipit şi mai tare de ciucure şi s-a uitat la preot.

El a simţit că ea avea ceva să-i mărturisească şi a întrebat-o:

— Te mângâi vreodată?

— Cum să mă mângâi?

Preotul era gata să renunţe la întrebare, crezând că intuiţia lui dăduse greş, dar expresia de pe faţa fetei i-a confirmat bănuielile. /

— Te atingi vreodată cu mâinile?

Acela a fost momentul în care Linda şi-a dorit extrem de tare să se poată freca şi să atingă din nou acea plăcere teribilă, copleşitoare, pe care o descoperise cu câteva nopţi în urmă. Dar i-a fost teamă că preotul ar fi putut să-şi dea seama şi s-o

gonească, ceea ce ar fi însemnat să piardă complet senzaţia. Era hotărâtă să-i menţină atenţia trează, aşa că a început:

— Părinte, e adevărat, am ceva îngrozitor de mărturisit, într-o noapte, m-am scărpinat şi apoi m-am mângâiat şi…

— Copilul meu, copilul meu, i-a spus preotul, trebuie să încetezi imediat. E necurat. Îţi va distruge viaţa.

— De ce e necurat? a întrebat Linda, frecându-se de ciucure. Excitarea creştea. Preotul s-a aplecat atât de aproape de ea, încât mai-mai că i-a atins fruntea. Ea era ameţită. El i-a spus:

— Acelea sunt mângâieri pe care numai soţul tău ţi le poate oferi. Dacă faci asta şi exagerezi, ai să capeţi o slăbiciune şi n-o să te iubească nimeni. De când o faci?

— De trei nopţi, părinte. Şi am avut şi vise.

— Ce fel de vise?

— Am visat că cineva mă atingea acolo.

Fiecare cuvânt pe care îl pronunţa îi înteţea excitarea şi, prefăcându-se că se simte vinovată şi ruşinată, s-a aruncat peste genunchii preotului ca zguduită de plâns, când de fapt ea era zguduită de orgasmul pe care i-l provocase atingerea ciucurelui, făcând-o să tremure. Preotul, crezând că e vorba de vinovăţie şi de ruşine, a luat-o în braţe, a ridicat-o din genunchi şi a mângâiat-o.

Marcel

Marcel a urcat pe vaporul amenajat ca o locuinţă de vară cu ochii strălucindu-i de surpriză şi de plăcere precum undele râului. Ochi flămânzi, lacomi, în care se putea citi tot. Privirea lui

inocentă şi hipnotică era umbrită de nişte sprâncene groase şi sălbatice ca de boşiman. Impresia de sălbăticie era atenuată de fruntea luminoasă şi de părul mătăsos. Şi pielea îi era delicată, nasul şi gura vulnerabile, cu trăsături bine conturate şi sincere, însă mâinile de ţăran îi trădau, ca şi sprâncenele, forţa.

Felul în care discuta era pus sub semnul nebuniei, al maniei de a analiza. Tot ce i se întâmpla, tot ce-i cădea în mână, fiecare oră din zi, erau comentate în detaliu şi disecate. Nu era în stare să sărute, să dorească, să posede sau să se bucure fără să analizeze imediat. Îşi planifica din timp acţiunile cu ajutorul astrologiei; uneori, se întâlnea cu miraculosul; avea talentul de a-l provoca. Dar nici nu apuca bine minunea să i se întâmple, că şi punea degetul pe ea cu violenţa unuia care nu era sigur dacă o văzuse sau o trăise şi care tânjea s-o transforme în realitate.

Mă atrăgea şinele lui uşor de cucerit, sensibil şi poros în momentele de dinainte de a începe să vorbească, când părea un animal blând sau unul foarte senzual, în momentele în care boala lui nu era evidentă. În acele clipe, părea să n-aibă nicio suferinţă, mergea cu o geantă grea, plină de tot felul de descoperiri, de note, programe, cărţi, talismane, parfumuri, fotografii. Atunci părea că pluteşte ca şi vaporul pe care locuiam, fără ancoră. Se plimba, vagabonda, explora, vizita spitale de nebuni, făcea horoscoape, aduna cunoştinţe esoterice, colecţiona plante şi pietre.

— În toate lucrurile există o perfecţiune care nu poate fi posedată, spunea. O văd în cioburile de

marmură, o văd în cioturile roase de lemn. Trupul femeii are o perfecţiune care nu poate fi posedată sau cunoscută pe de-a întregul, nici măcar într-o relaţie.

Purta o eşarfă unduitoare cum purtau locuitorii Boemiei acum o sută de ani, şapcă de golan şi pantaloni în dungi, de burghez parizian. Ori purta o haină neagră ca de călugăr, o cravată cu nod ca de actor provincial sau o eşarfă de proxenet, înfăşurată în jurul gâtului, galbenă sau de culoarea sângelui de taur. Se putea întâmpla să poarte un costum primit de la un om de afaceri, cu o cravată de genul celor cu care se împăunează gangsterii parizieni sau cu o pălărie jerpelită de tată a unsprezece copii. Îşi făcea apariţia fie într-o cămaşă neagră de conspirator, fie într-una în carouri, ca un ţăran din Burgundia, fie într-un costum de muncitor, din velur albastru, cu pantaloni largi şi lăsaţi. Din când în când, îşi lăsa barba să crească şi arăta ca un Iisus. Alteori se rădea şi semăna cu un violonist maghiar dintr-un bâlci ambulant.

Nu ştiam niciodată în ce urma să se deghizeze când îi aşteptam vizita. Dacă avea vreo identitate, aceea era una a schimbării, a oricărei posibilităţi; era identitatea unui actor care trăia într-o perpetuă piesă.

Îmi spusese:

— Am să te vizitez într-o zi!

Iată că stătea întins în pat şi se uita la tavanul pictat al cabinei. Pipăia cuvertura de pe pat. Se uita pe geam, la râu.

— Îmi place să vin aici, pe vas, a spus, mă

liniştească. Râul e ca un drog. Când vin aici, motivul suferinţei mele pare ireal.

Pe acoperişul vasului ploua. La Paris, e întotdeauna un curent de erotism în aer la cinci fix. Oare pentru că atunci se întâlnesc amanţii, de la cinci la şapte, ca în toate romanele franţuzeşti? Niciodată noaptea, s-ar părea, căci toate femeile sunt măritate şi libere doar la ora ceaiului, alibiul perfect. Întotdeauna am simţit fiori de senzualitate la ora cinci, fiori împărţiţi cu senzualul Paris. De îndată ce lumina pălea, mi se părea că fiecare femeie pe care o vedeam alerga să-şi întâlnească amantul, că fiecare bărbat alerga să-şi întâlnească metresa.

Când pleca, Marcel mă săruta întotdeauna pe obraz. Barba lui mă atingea ca şi când m-ar fi mângâiat. Acest sărut pe obraz, un sărut frăţesc, era plin de intensitate.

Am luat cina împreună. I-am propus să mergem să dansăm. Ne-am dus la Bal Negre. Marcel a paralizat imediat, îi era teamă să danseze. Îi era teamă să mă atingă. Am încercat să-l ispitesc să danseze, dar n-a vrut. Se purta ciudat. Îi era teamă. Când m-a luat până la urmă în braţe, tremura, iar eu mă bucuram de dezastrul pe care-l provocasem. Apropierea lui îmi făcea plăcere. Zvelteţea corpului său îmi provoca plăcere.

I-am spus:

— Eşti trist? Vrei să pleci?

— Nu sunt trist, dar sunt blocat. Tot trecutul meu pare să mă ţină în loc. Muzica asta e prea sălbatică. Mă simt ca şi când aş inspira fără să pot

să respir. Mă simt inhibat, parcă nu sunt în apele mele.

Nu l-am mai luat la dans. Am dansat cu un negru.

Când am plecat, ieşind în noaptea friguroasă, Marcel mi-a vorbit despre noduri, despre frici, despre paralizia din el. Am simţit că miracolul nu se întâmplase. Aveam de gând să-l eliberez printr-un miracol, nu prin cuvinte, nu în mod direct, nu cu vorbele pe care le folosesc cu cei bolnavi. Ştiam de ce suferă. Şi eu suferisem la un moment dat de acelaşi lucru. Însă cu cunosc un Marcel liber. Vreau ca Marcel să fie liber.

Dar când am ajuns pe vas şi l-a văzut pe Hans acolo şi când l-a mai văzut şi pe Gustavo venind după miezul nopţii, pe Marcel l-a apucat gelozia. I-am văzut ochii albaştri întunecându-se. Când m-a sărutat şi mi-a urat noapte bună, i-a aruncat lui Gustavo o privire plină de furie.

Mi-a spus:

— Vino cu mine afară o secundă.

Am părăsit vasul şi m-am plimbat cu el pe cheiul cufundat în întuneric. Imediat ce am rămas singuri, s-a aplecat peste mine şi m-a sărutat pătimaş şi violent, sorbindu-mă cu gura lui mare şi plină. Mi-am oferit din nou gura.

— Când vii la mine? m-a întrebat.

— Mâine, Marcel, mâine vin să te văd.

Când am ajuns la el acasă, se îmbrăcase în costumul de lapon ca să-mi facă o surpriză. Costumul semăna cu o rochie rusească şi era completat de o căciulă de blană şi cizme de pâslă lungi şi negre, care-i ajungeau lui Marcel până

aproape de şolduri.

Camera lui arăta ca vizuina unui călător, plină de obiecte din toate colţurile lumii. Pereţii erau acoperiţi de covoare roşii, iar patul cu blănuri de animale. Locul era izolat, intim şi avea acel aer de voluptate pe care-l au camerele în timpul unui vis, după ce iei opiu. Blănurile, pereţii de un roşu intens, obiectele, asemenea fetişurilor unui preot african – totul respira un erotism violent. Am vrut să zac goală pe blănuri, să fiu posedată acolo, în mirosul de animal, mângâiată de blană.

Stăteam în picioare în camera roşie, iar Miguel mă dezbrăca. Mi-a cuprins talia goală cu mâinile. Mi-a explorat corpul cu mâini nerăbdătoare. Mi-a pipăit şoldurile pline şi tari.

— O femeie adevărată, pentru prima oară, a spus. Au venit aici atâtea, dar pentru prima oară vine o femeie adevărată, pe care s-o pot adora.

Cum stăteam întinsă pe pat, mi se părea că blana şi mirosul ei se amestecau cu bestialitatea lui Marcel. Gelozia îi alungase timiditatea. Era ca un animal, flămând de fiecare senzaţie, de fiecare mod în care putea să mă cunoască. Mă săruta nerăbdător şi-mi muşca buzele. Se întinsese peste blănurile de animal, sărutându-mi sânii, pipăindu-mi picioarele, sexul, fesele. Apoi, în lumina difuză, s-a urcat peste mine, împingându-şi penisul în gura mea. Mi-am simţit dinţii apucându-l în timp ce împingea înainte şi-napoi, dar lui îi plăcea. Mă privea şi mă mângâia, degetele lui erau peste tot pe corpul meu, căutând să mă cunoască, să mă înşface.

Mi-am ridicat picioarele pe umerii lui, ca să se poată împlânta în mine şi să şi vadă în timp ce o face. Voia să vadă tot. Voia să vadă cum îi intra penisul în mine şi cum ieşea apoi tare, strălucitor, uriaş. M-am săltat sprijinită în pumni, ca să-mi ofer mai bine sexul pentru a fi pătruns. Apoi m-a întors invers şi s-a culcat peste mine ca un câine, împingându-şi sexul în mine pe la spate, cuprinzându-mi sânii cu palmele, mângâindu-mă şi împingând în acelaşi timp. Era neobosit. Nu ejacula. Aşteptam să am orgasm odată cu el, dar el şi-l tot amâna. Voia să aştepte, să-mi simtă corpul la nesfârşit, să se excite până la durere. Începeam să obosesc, aşa că am ţipat:

— Dă-ţi drumul, Marcel, dă-ţi drumul acum!

Atunci a început să împingă violent, să se mişte odată cu mine către culmea plăcerii care se înălţa sălbatic şi atunci am ţipat, iar el şi-a dat drumul aproape în acelaşi timp cu mine. Am căzut pe spate peste blănuri, relaxaţi.

Stăteam întinşi în semiîntuneric, înconjuraţi de forme bizare – sănii, ghete, linguri din Rusia, cristale şi scoici. Pe pereţi erau picturi chinezeşti înfăţişând scene erotice. Însă totul, chiar şi o bucată de lavă din Krakatoa, chiar şi sticla cu nisip de la Marea Moartă, totul avea ceva erotic.

— Tu şi cu mine ne mişcăm în acelaşi ritm, a spus Marcel. Femeile sunt de obicei prea iuţi pentru mine. Mă fac să intru în panică. Îşi obţin plăcerea şi dup-aia mi-e teamă să continui. Nu-mi dau timp să le simt, să le cunosc, să ajung la ele, iar după ce pleacă, înnebunesc gândindu-mă cum arătau goale şi cum eu nu simţisem nicio

satisfacţie. Dar tu eşti înceată. Tu eşti ca mine.

După ce m-am îmbrăcat, ne-am aşezat în faţa şemineului şi am stat de vorbă. Marcel şi-a strecurat mâna sub fusta mea şi a început să mă mângâie din nou. Brusc, ne-am trezit iar orbiţi de dorinţă. Am rămas în picioare, cu ochii închişi, simţindu-i mâna şi mişcându-mă după ea. Mi-a apucat fundul cu mâna lui puternică de ţăran şi am crezut că urma să ne rostogolim din nou în pat, numai că în loc de asta mi-a spus:

— Ridică-ţi rochia!

M-am rezemat de perete, mişcându-mi corpul lipit de al lui.

Şi-a băgat capul între picioarele mele, înşfăcându-mi fesele, umezindu-mi sexul, sugând şi lingând până când am fost din nou gata. Apoi şi-a scos penisul şi m-a posedat acolo, lipită de perete. Penisul lui tare şi erect ca un burghiu sfredelea, sfredelea şi se implânta în mine. Eram udă şi topită de pasiunea lui.

Îmi place mai mult să fac dragoste cu Gustavo decât cu Marcel, pentru că el nu e timid, nu are temeri şi nici nu e agitat. Cade într-o reverie şi ne hipnotizăm unul pe altul cu mângâieri. Îi ating gâtul şi-mi trec degetele prin părul lui negru. Îi mângâi abdomenul, picioarele, şoldurile. Când îi ating spatele, de la gât până spre fese, corpul începe să-i tremure de plăcere. Îi plac mângâierile, ca unei femei. I se întărâtă sexul. Nu i-l ating până nu începe să tresalte. Atunci geme de plăcere. Îl iau pe tot în mână, îl ţin bine şi îl frec în sus şi-n jos. Sau îi ating vârful cu limba şi apoi îl mişc înainte şi înapoi în gura mea.

Uneori ejaculează în gura mea şi înghit sperma. Alteori el e cel care începe cu mângâierile. Mă umezesc imediat, căci degetele lui sunt calde şi pricepute. Uneori sunt atât de excitată, că simt orgasmul doar dacă mă atinge cu degetul. Îl excită să mă vadă tremurând şi palpitând. Nu aşteaptă să treacă orgasmul, îşi împinge sexul ca să simtă ultimele contracţii. Penisul lui mă umple complet, parcă e făcut pentru mine, cât să poată să alunece fără probleme. Îmi strâng buzele din interior în jurul penisului şi-l sug înăuntru. Uneori penisul lui pare mai lung şi încărcat cu electricitate şi atunci plăcerea e uriaşă, prelungită. Orgasmul nu se termină niciodată.

Femeile îl caută foarte des, dar el e ca o femeie şi are nevoie să creadă el însuşi în dragoste. Chiar dacă îl excită o femeie frumoasă, dacă nu simte c-o iubeşte în vreun fel, e impotent.

E ciudat cum se reflectă caracterul unui om în actul sexual. Dacă omul e nervos, timid, stânjenit, fricos, actul sexual e la fel. Dacă omul e relaxat, actul sexual e plăcut. Penisul lui Hans nu se înmoaie niciodată, aşa că, sigur pe el, nu se grăbeşte. Se lăfăie în propria plăcere la fel cum se lăfăie în clipa prezentă, pentru a o savura calm, complet, până la ultima picătură. Marcel e mai neliniştit, mai agitat. Simt că şi în momentul în care penisul îi e tare, moare de nerăbdare să-şi arate puterea şi se grăbeşte, de teamă că tăria n-o să dureze.

Azi-noapte, după ce-am citit un pic din ce-a scris Hans, mai exact scenele senzuale, mi-am ridicat mâinile deasupra capului. Am simţit cum

chiloţii mei de satin coboară un pic pe talie. Mi-am simţit abdomenul şi sexul vii. Pe întuneric, eu şi cu Hans ne-am aruncat într-o lungă orgie. Am simţit că posed toate femeift pe care le posedase el, tot ce atinseseră degetele lui, toate limbile, fiecare sex pe care-l mirosise, fiecare cuvânt despre sex pe care-l rostise, am absorbit toate astea, ca într-o orgie cu amintiri, o lume întreagă de orgasme şi fierbinţeli.

Eu şi cu Marcel stăteam întinşi pe canapeaua lui. În semiîntunericul camerei, îmi vorbea despre fanteziile lui erotice şi despre cât de greu îi fusese să şi le satisfacă. Întotdeauna îşi dorise o femeie care să poarte o mulţime de jupe, iar el să stea sub ele şi să se uite. Şi-a amintit că asta făcuse cu prima lui bonă, prefăcându-se că se joacă şi uitându-i-se sub fuste. Îi rămăsese în minte acest moment în care, pentru prima dată, simţurile îi fuseseră zgândărite de senzaţii erotice.

Aşa că i-am spus:

— Fac eu asta. Hai să ne facem unul altuia toate lucrurile pe care am vrut întotdeauna să le facem sau pe cele pe care chiar le-am făcut. Avem toată noaptea la dispoziţie. Aici sunt o grămadă de lucruri pe care le putem folosi. Ai şi costume… Am să mă costumez pentru tine!

— Da, chiar vrei? a spus Marcel. Fac tot ce vrei, absolut tot ce-mi ceri!

— Mai întâi, adu-mi costumele. Ai nişte cămăşi ţărăneşti pe care le pot purta. Vom începe cu fanteziile tale. Nu ne vom opri până când nu le vom îndeplini pe toate. Acum lasă-mă să mă îmbrac.

M-am dus în cealaltă cameră şi m-am îmbrăcat cu tot felul de fuste pe care le adusese el din Grecia şi Spania, punându-le una peste alta. Marcel era întins pe jos. Am intrat în camera lui. S-a înroşit de plăcere când m-a văzut. M-am aşezat pe marginea patului.

— Acum, ridică-te! mi-a spus Marcel.

M-am ridicat. S-a întins pe jos şi mi s-a uitat pe sub fuste, între picioare. Le-a depărtat un pic cu mâinile. Am stat nemişcată, cu picioarele desfăcute. Faptul că Marcel se uita la mine m-a excitat, aşa că am început să dansez foarte lent, aşa cum văzusem că fac arăboaicele, drept peste faţa lui Marcel, legănându-mi uşor şoldurile, cât să-mi vadă printre fuste sexul mişcându-se. Am dansat, m-am mişcat şi m-am întors, iar el s-a tot uitat şi-a tot oftat de plăcere. Apoi n-a mai putut să se abţină, m-a tras peste el şi a început să mă muşte şi să mă sărute. După o vreme, m-am oprit.

— Nu mă aduce la orgasm, păstrează-l pentru mai târziu…

L-am lăsat şi m-am întors pentru următoarea fantezie, goală, încălţată cu cizmele lui negre de pâslă. Atunci Marcel mi-a cerut să fiu nemiloasă:

— Fii crudă, te rog! m-a implorat.

Goală complet, în cizmele lungi şi negre, am început să-i ordon să facă lucruri umilitoare. I-am spus:

— Du-te şi adu-mi un bărbat chipeş! Vreau să mă posede în faţa ta.

— Asta nu fac, a spus Marcel.

— Îţi ordon s-o faci. Ai spus că faci tot ce-ţi cer.

Marcel s-a ridicat şi s-a dus jos. S-a întors într-o jumătate de oră cu un vecin de-al lui, un rus foarte atrăgător. Marcel s-a făcut palid: îşi dădea seama că-mi plăcea de rus.

Îi spusese ce făceam. Rusul s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Nu era nevoie să-l stârnesc. Când a venit spre mine, era deja stârnit de cizmele negre şi de goliciunea mea. Nu numai că m-am oferit rusului, dar i-am şi şoptit:

— Fă să dureze mai mult!

Marcel suferea. Eu mă simţeam bine cu rusul, care era mare şi puternic şi capabil să reziste mult. În timp ce se uita la noi, Marcel şi-a scos penisul din pantaloni şi era erect. Când am simţit că-mi vine orgasmul, odată cu al rusului, Marcel a vrut să-mi bage penisul în gură, dar nu l-am lăsat. I-am spus:

— Trebuie să-l păstrezi pentru mai târziu. Am alte lucruri să-ţi cer. Nu te las să-ţi dai drumul.

Rusul îşi savura plăcerea. După orgasm, a rămas înăuntru şi a mai vrut, dar eu m-am îndepărtat. Mi-a spus:

— Aş vrea să mă laşi să mă uit.

Marcel s-a opus. L-am lăsat să plece. Mi-a mulţumit, foarte ironic şi aprins. I-ar fi plăcut să rămână cu noi.

Marcel mi-a căzut la picioare.

— A fost crud. Ştii că te iubesc. A fost foarte crud.

— Dar te-a aprins, nu? Te-a aprins…

— Da, dar m-a şi rănit. Eu nu ţi-aş face ţie aşa ceva.

— Eu nu ţi-am cerut să fii crud cu mine, nu?

Când oamenii sunt cruzi cu mine, mă răcesc, dar tu ai vrut-o, te-a excitat.

— Ce vrei acum?

— Aş vrea să faci dragoste cu mine în timp ce mă uit pe fereastră, i-am spus, în timp ce lumea trece prin faţa mea, vreau să mă iei pe la spate şi nu vreau să vadă nimeni ce facem noi. Îmi place că se petrece în secret.

M-am aşezat la fereastră. Oamenii din alte case puteau să vadă înăuntru, iar Marcel mă poseda în timp ce stăteam acolo. Nu i-am arătat niciun semn de excitare, dar îmi plăcea. El gâfâia şi cu greu se mai putea controla, în vreme ce eu îi tot spuneam:

— Mai încet, Marcel, fă-o mai încet, să nu ştie nimeni!…

Oamenii ne-au văzut, dar au crezut că pur şi simplu stăteam şi ne uitam în stradă. Dar noi ne savuram orgasmul, aşa cum fac cuplurile noaptea în tot Parisul, în praguri sau pe sub poduri.

Eram obosiţi. Am închis fereastra. Ne-am odihnit un pic. Am început să discutăm pe întuneric, visând şi amintindu-ne.

— Marcel, acum câteva ore am urcat în metrou la ora de vârf, ceea ce de obicei nu fac. Am fost împinsă de valurile de oameni, înghesuită, şi am rămas în picioare. Brusc mi-am amintit o aventură din metrou pe care mi-o povestise Alraune, în perioada în care era convinsă că Hans profita de învălmăşeală ca să pipăie femeile. Exact în acel moment am simţit o mână atingându-mi foarte uşor, ca din greşeală, rochia. Aveam haina deschisă şi rochia subţire, iar mâna de care-ţi

spun se îndrepta uşor către sexul meu. Nu m-am dat la o parte. Bărbatul din faţa mea era atât de înalt încât nu i-am văzut faţa. N-am vrut să mă uit în sus. Eram sigură că era el, dar nu voiam să-l văd. Mâna mi-a mângâiat rochia şi apoi a apăsat un pic mai tare, încercând să-mi pipăie sexul. Am făcut o mişcare foarte uşoară, ca să-mi înalţ sexul către degetele lui. Degetele deveneau mai ferme, urmărind iscusite forma buzelor. Am simţit un val de plăcere. În momentul în care metroul s-a oprit brusc, făcându-ne să ne împingem unul în altul, m-am lipit din plin de mână, iar el a făcut un gest mai îndrăzneţ, apucându-mi buzele sexului. Eram ameţită de plăcere, simţeam orgasmul apropiindu-se şi m-am lipit de mână cu o mişcare imperceptibilă. Se părea că mâna ştia ce simţeam, aşa că şi-a continuat mângâierile până când am juisat. Orgasmul mi-a scuturat tot corpul. Metroul s-a oprit şi o mare de oameni s-a înghesuit să coboare. Bărbatul a dispărut.

A început războiul. Femeile se tânguiesc pe stradă. În prima noapte, s-a întrerupt lumina în tot oraşul. Mai făcusem astfel de exerciţii, însă un camuflaj adevărat era complet diferit. Exerciţiile fuseseră amuzante. Acum Parisul era serios. Străzile păreau complet cufundate în întuneric. Numai ici şi colo mai vedeai câte o lumină de veghe, o luminiţă albastră, verde sau roşie, slabă şi difuză, ca lumânărelele ce ard în faţa icoanelor în bisericile ruseşti. Toate ferestrele erau acoperite cu pânză neagră. Geamurile cafenelelor erau acoperite sau vopsite în albastru închis. Era o noapte blândă de septembrie. Întunericul o făcea

să pară şi mai blândă. Era ceva foarte ciudat în aer – o aşteptare, un suspans.

Am mers cu grijă pe Boulevard Raspail, cuprinsă de un sentiment de singurătate; voiam să merg la Dom şi să vorbesc cu cineva. Până la urmă, am ajuns. Era plin până la refuz, pe jumătate plin de soldaţi, pe jumătate de modele şi de obişnuitele târfe, însă mulţi <JKntre artişti plecaseră. Majoritatea fuseseră chemaţi acasă, fiecare în ţara lui. Nu mai găseai niciun american, niciun spaniol şi niciun refugiat german. Era din nou o atmosferă franţuzească. M-am aşezat şi, în curând, lângă mine a venit Gisele, o fată cu care discutasem de câteva ori. Se bucura să mă vadă. Spunea că nu mai putea să stea acasă. Fratele ei fusese recrutat şi casa era tristă. Apoi, un alt prieten, Roger, s-a aşezat la masa noastră. În curând, ne-am făcut cinci. Toţi veniserăm la cafenea pentru a fi cu ceilalţi. Toţi ne simţeam singuri, întunericul te izola, era straniu să ieşi în oraş. Aşa că îţi venea să stai înăuntru, ca să nu fii singur. Toţi ne doream asta. Stăteam acolo profitând de băuturi şi de lumini. Soldaţii erau plini de viaţă, toată lumea era prietenoasă.

Barierele se spulberaseră. Oamenii nu mai aşteptau să fie prezentaţi. Eram cu toţii ameninţaţi de acelaşi pericol şi împărtăşeam aceeaşi nevoie de prietenie, de afecţiune şi de căldură.

După ceva vreme, i-am spus lui Roger:

— Hai să ieşim!

Voiam să fiu din nou pe străzile întunecoase. Mergeam încet, precauţi. Am ajuns la un

restaurant arăbesc, care-mi plăcea mie, şi am intrat. Oamenii stăteau adunaţi în jurul meselor joase. O arăboaică planturoasă dansa. Bărbaţii îi dădeau bani, iar ea şi-i băga în sân şi continua să danseze. În seara aceea, locul era plin de soldaţi care se îmbătaseră cu vinul greu, arăbesc. Şi dansatoarea era ameţită. Purta doar nişte fuste transparente, prin care formele i se vedeau ca prin ceaţă, şi o centură, numai că acum fusta i se despicase şi, în timp ce-şi făcea dansul din buric, i se vedeau părul pubian unduindu-se şi carnea abundentă din jur tremurând.

Unul dintre ofiţeri a aţâţat-o cu o monedă de zece franci şi i-a zis:

— Prinde-o cu pizda!

Fatima n-a fost nici pe departe intimidată. S-a îndreptat către masa lui, a pus moneda de zece franci pe marginea mesei, şi-a desfăcut uşor picioarele şi s-a răsucit la fel cum făcea când dansa, reuşind să atingă banii cu buzele vulvei. N-a putut să-i apuce din prima. În timp ce încerca să prindă moneda, scotea un sunet de parcă ar fi sorbit ceva, iar soldaţii râdeau, excitaţi de spectacol. În cele din urmă, buzele vulvei s-au întărit suficient în jurul monedei şi au ridicat-o.

Dansul a continuat. Un tânăr arab care cânta la flaut mă privea fascinat. Roger stătea lângă mine, absorbit de dansatoare, şi zâmbea uşor. Ochii arabului tânăr mă ardeau. Era ca un sărut, ca o pecete de foc pe care o simţi în carne. Erau toţi beţi, cântau şi râdeau. Când m-am ridicat, s-a ridicat şi arabul. Nu eram tocmai sigură de ce făceam. La intrare era o nişă întunecoasă, unde

puteai să-ţi laşi haina şi pălăria. Fata care o supraveghea era cu soldaţii. M-am dus acolo.

Arabul a înţeles. Am aşteptat printre haine. Arabul a aruncat una pe jos şi m-a întins pe ea. În lumina difuză, l-am văzut scoţând un penis splendid, catifelat, cu adevărat frumos. Era atât de frumos încât mi-am dorit să-l simt în gură, dar el nu m-a lăsat. M-a pătruns imediat. Era atât de tare şi de fierbinte! Mi-era frică să nu fim prinşi şi voiam să se grăbească. Eram atât de excitată încât am juisat imediat, dar el continua, implântându-se şi frământându-mă. Era neobosit.

Un soldat aproape beat a ieşit şi a vrut să-şi ia haina. Nu ne-am mişcat. Şi-a înşfăcat-o fără să pună piciorul în separeul în care eram noi. A plecat. Arabul nu putea avea orgasm cu uşurinţă. Avea o forţă aşa de mare în penis, în mâini, în limbă! Totul la el era ferm. Am simţit cum penisul lui se făcea din ce în ce mai mare şi mai încins. Se frecase atât de mult de pântecele meu încât am simţit că mă roade şi mă ustură. Se mişca înăuntru şi în afară în acelaşi ritm egal, fără să se grăbească defel. M-am întins pe spate şi nu m-am mai gândit nicio clipă unde eram. M-am gândit doar la penisul lui tare, care se mişca în ritm egal, obsesiv, înainte şi în afară. Fără niciun semn sau schimbare de ritm, a ejaculat, ca jetul unei fântâni. Nu şi-a scos penisul. A rămas încordat. Voia ca eu să juisez din nou. Însă oamenii plecau din restaurant. Din fericire, hainele căzuseră peste noi şi ne ascundeau. Eram într-un fel de cort. Nu voiam să mă mişc. Arabul mi-a spus:

— Oare am să te mai văd din nou? Eşti atât

de fină şi de frumoasă! Oare am să te mai văd vreodată?

Roger mă căuta. M-am ridicat şi m-am aranjat. Arabul dispăruse. Mai mulţi oameni voiau să plece şi au crezut că eram garderobiera. Îmi trecuse ameţeala. Roger m-a găsit. Voia să mă ducă acasă. A spus:

— Am văzut cum se uita arabul la tine. Ai grijă!

Mergeam cu Marcel prin întuneric, intram şi ieşeam din cafenele, trăgând draperiile negre şi grele când păşeam înăuntru, cu senzaţia că pătrundeam într-o lume subterană, în cine ştie ce oraş al demonilor. Negru: lenjeria neagră a târfei pariziene, ciorapii lungi ai dansatoarei de cancan, jartierele late ale femeilor, făcute pentru a satisface şi cele mai perverse capricii ale bărbaţilor, corsetele mici şi negre care subliniază sânii şi îi împing spre buzele bărbaţilor, cizmele negre din scenele de cruzime din romanele franţuzeşti. Marcel tremura de voluptatea pe care o emana negrul. L-am întrebat:

— Crezi că există locuri care să-ţi trezească pofta de a face dragoste?

— Sunt convins, a spus Marcel. Sau cel puţin asta simt. Exact cum îţi vine ţie să faci dragoste în patul meu plin de blănuri, aşa îmi vine şi mie să fac dragoste când sunt într-un loc cu pereţii drapaţi, cu perdele şi cu materiale care atârnă peste tot, unde mă simt ca-ntr-un pântece. Întotdeauna îmi vine să fac dragoste într-un loc unde e foarte mult roşu. Sau unde sunt oglinzi. Însă camera care m-a incitat cel mai tare a fost

una pe care am văzut-o odată, undeva lângă Boulevard Clichy. După cum bine ştii, la colţul acestui bulevard stă o curvă celebră, care are un picior de lemn şi mulţi admiratori. M-a fascinat întotdeauna, pentru că am avut mereu impresia că niciodată n-ar putea să-mi aţâţe simţurile într-atât încât să fac dragoste cu ea. Eram sigur că, în momentul în care i-aş fi văzut piciorul de lemn, aş fi fost paralizat de groază.

Era o femeie foarte veselă, zâmbitoare şi naturală. Îşi vopsise părul blond. Însă sprâncenele îi erau negre ca tăciunele şi dese ca ale unui bărbat. Avea o umbră uşoară de păr deasupra buzei superioare. Probabil că era o fată din sud, negricioasă şi cu mult păr, înainte să se vopsească. Singurul ei picior era zdravăn şi puternic şi avea un corp foarte frumos. Dar nu m-am simţit în stare s-o abordez. Când mă uitam la ea, îmi aminteam de un tablou al lui Courbet pe care-l văzusem odată. Era un tablou comandat de un om bogat, cu mult timp în urmă, care-i ceruse lui Courbet să picteze o femeie în timpul actului sexual. Courbet, un maestru al scenelor realiste, a pictat sexul femeii şi nimic altceva. A lăsat la o parte capul, mâinile şi picioarele. A pictat un trunchi, cu un sex atent conturat, care dădea să apuce un penis ieşind dintr-un smoc de păr foarte negru. Asta era tot. Aveam impresia că ar fi fost la fel şi cu târfa asta, că, încercând să nu te uiţi în jos la picioarele ei sau la orice altceva, nu te-ai gândi decât la sex. Şi probabil că ar fi excitant. Cum stăteam la colţul străzii, încercând să mă hotărăsc, s-a apropiat de mine o altă târfă, una foarte tânără. O târfă tânără

e o raritate la Paris. Vorbea cu cea cu piciorul de lemn. Începuse să plouă. Tânăra spunea:

— De două ore umblu prin ploaie. Mi-am distrus pantofii. Şi nici măcar un client!

Brusc, mi-a părut rău de ea. I-am spus:

— Vrei să vii cu mine la o cafea?

A acceptat bucuroasă. M-a întrebat:

— Ce eşti, pictor?

— Nu sunt pictor, i-am spus, dar mă gândeam la un pictor pe care l-am cunoscut cândva.

— La Cafe Wepler sunt tablouri minunate, a spus. Uită-te la ăsta!

A scos din portofel ceva ce părea să fie o batistă fină. A despăturită. Pe ea era pictat fundul unei femei zdravene, poziţionat în aşa fel încât să i se vadă complet sexul, şi un penis la fel de mare. A tras de batistă şi, fiind elastică, se vedea ca şi cum fundul şi penisul s-ar fi mişcat. Apoi a întors batista şi penisul se ridica în continuare, numai că de data asta părea că pătrunde în interiorul sexului. A mişcat-o într-un anume fel care anima pictura. Am râs, dar priveliştea m-a stârnit, aşa că n-am mai ajuns niciodată la Cafe Wepler, iar fata s-a oferit să mă primească în camera ei. Era într-o casă foarte sărăcăcioasă din Montmartre, unde stăteau toţi artiştii din lumea circului şi a vodevilului. A trebuit să urcăm cinci etaje.

A zis:

— Nu te uita că e soios[15]. Abia m-am apucat de treabă la Paris. Sunt aici doar de o lună. Înainte să vin la Paris, lucram într-o casă de

15 în original drabness, substantiv derivat de la drab^ care înseamnă monoton, banal, dar şi târfă, femeie murdară.

toleranţă dintr-un orăşel şi era teribil de plictisitor să mă întâlnesc cu aceiaşi bărbaţi în fiecare săptămână. Era aproape ca şi cum aş fi fost măritată. Ştiam exact când aveau să vină să mă vadă, ziua şi ora, la fix, ca după ceas. Le ştiam toate obiceiurile. Nu mai era nicio surpriză. Aşa că am venit la Paris.

În timp ce ea tot vorbea, am intrat în cameră. Era foarte mică – abia dacă era loc să-ncapă patul mare de fier în care am împins-o şi care a trosnit de parcă făceam deja sex animalic. Dar lucrul care m-a uimit a fost că nu erau ferestre – absolut nicio fereastră. Era ca şi cum ai fi zăcut într-un mormânt, într-o celulă sau în puşcărie. Nu pot să ţi-o descriu exact. Dar sentimentul pe care mi-l dădea era de siguranţă. Mi se părea minunat să fii încuiat cu o femeie tânără şi să te simţi protejat. Era aproape la fel de bine ca şi când m-aş fi instalat deja în pizda ei. A fost cea mai incitantă cameră în care am făcut dragoste, complet izolată de lume, mică şi confortabilă, iar când am pătruns-o am simţit că lumea întreagă putea să dispară. Eram acolo, în cel mai bun loc din lume, într-un pântece cald şi moale, care mă sustrăgea din faţa oricărui alt lucru, care mă ocrotea şi mă ascundea.

Aş fi vrut să trăiesc acolo cu fata asta şi să nu mai ies niciodată. Şi chiar asta am făcut, timp de două zile. Două zile şi o noapte, nu am făcut decât să stăm în pat, să ne mângâiem şi să adormim, apoi iar să ne mângâiem şi iar să adormim, până când totul părea că se petrece într-un vis. De fiecare dată când mă trezeam, eram cu penisul în

ea, umedă, alunecoasă, deschisă şi apoi mă mişcam şi mă întindeam liniştit, până în momentul când ni se făcea o foame teribilă.

Atunci ieşeam, cumpăram vin şi mezeluri şi ne întorceam din nou în pat. Nu vedeam lumina zilei. Nu ştiam cât era ceasul şi nici dacă era noapte. Pur şi simplu, stăteam culcaţi, simţindu-ne unul pe altul, aproape mereu unul în altul, şoptindu-ne la ureche. Yvonne îmi spunea ceva care mă făcea să râd. Eu îi spuneam:

— Yvonne, nu mă face să râd prea tare, că s-ar putea să alunece afară!

Când râdeam, îmi ieşea penisul din ea şi trebuia să-l bag la loc.

— Yvonne, te-ai săturat să facem asta?

— Ah, nu, spunea Yvonne, e prima oară când îmi place. Cu clienţii sunt mereu pe fugă, deşi mă cam doare să văd că se întâmplă aşa, îi las să-şi vadă de treabă, însă nu mă implic. Şi în plus, nu e bine pentru afaceri. Dacă te implici, îmbătrâneşti şi oboseşti prea repede. Şi cum întotdeauna am sentimentul că nu-mi acordă suficientă atenţie, mă retrag în mine însămi, departe de ei. Înţelegi cum stau lucrurile?

După ce mi-a povestit asta, Marcel m-a întrebat dacă fusese un amant bun, atunci, prima oară, la el acasă.

— Ai fost un amant bun, Marcel. Mi-a plăcut cum m-ai apucatele fund cu ambele mâini. L-ai înşfăcat zdravăn, de parcă aveai de gând să-l mănânci! Mi-a plăcut cum mi-ai prins sexul între degete. Era ceva legat de felul în care mă priveai, pasional, cu atâta masculinitate! Ai ceva din omul

cavernelor.

— De ce femeile nu le spun niciodată asta bărbaţilor? De ce fac aşa un secret şi un mister din lucrul ăsta? Cred că le spulberă misterul, dar nu-i adevărat. Şi uite că vii tu şi spui exact ce-ai simţit. E minunat!

— Eu cred că e important s-o spun. Sunt destule mistere, iar ele nu ne fac să ne bucurăm mai mult unul de altul. Acum a venit războiul peste noi şi mulţi oameni vor muri fără să ştie nimic, pentru că nu vor să vorbească despre sex. E ridicol.

— Mi-aduc aminte de St. Tropez, a spus Marcel. Cea mai frumoasă vară din viaţa noastră…

Când a rostit aceste cuvinte, locul mi-a apărut în faţa ochilor cât se poate de viu. O colonie a artiştilor unde venea lumea bună, actori şi actriţe, oameni cu iahturi ancorate în port. Micile cafenele de pe esplanadă, veselia, exuberanţa, relaxarea… Toată lumea în costume de baie, fraternizând cu toţii – proprietarii de iahturi cu artiştii, artiştii cu tânărul poştaş, cu tânărul poliţist, cu tânărul pescar, cu oamenii tineri şi oacheşi din sud.

Se dansa într-un patio, în aer liber. Trupa de jazz venea din Martinica şi băieţii erau mai înfierbântaţi decât noaptea de vară. Într-o seară stăteam într-un colţ cu Marcel, când au anunţat că vor stinge luminile pentru cinci minute, apoi pentru zece minute şi, până la urmă, pentru un sfert de oră în timpul fiecărui dans.

Un bărbat a strigat:

— Alegeţi-vă bine perechea pentru acest

quart d'heure depassion[16]! Alegeţi-vă partenerii cu grijă!

Timp de câteva momente a fost mare forfotă şi agitaţie. Apoi a început dansul şi până la urmă s-au stins luminile. Câteva femei ţipau isterizate. S-a auzit vocea unui bărbat:

— E scandalos. Nu înghit aşa ceva!

Altcineva ţipa:

— Aprindeţi luminile!

Dansul continua pe întuneric. Se simţea că trupurile erau în călduri.

Marcel era în extaz, strângându-mă să mă rupă, aplecându-se peste mine, cu genunchii între picioarele mele şi penisul erect. În cinci minute, oamenii n-aveau timp decât să se mângâie. Când s-au aprins luminile, toţi păreau transformaţi. Unii parcă erau în pragul apoplexiei, alţii erau palizi. Marcel avea părul ciufulit. Pantalonaşii de pânză ai câtorva femei erau boţiţi. La fel şi pantalonii unora dintre bărbaţi. Atmosfera era înăbuşitoare, bestială, electrică. În acelaşi timp, exista o politeţe de suprafaţă care trebuia menţinută, o anume aparenţă, o anume eleganţă. Unii oameni plecau, şocaţi. Alţii stăteau în expectativă, ca şi cum ar fi vrut să-nceapă furtuna. Alţii aşteptau cu ochii scăpărând.

— Crezi că e vreunul dintre ei în stare să ţipe, să se transforme într-o bestie şi să-şi piardă controlul? am întrebat.

— S-ar putea…

A început al doilea dans. S-au stins luminile.

16 Un sfert de oră de pasiune, în franceză, în original.

S-a auzit vocea solistului:

— A început *quart d'heure de passion*. Doamnelor şi domnilor, acum aveţi zece minute, mai târziu veţi avea cincisprezece.

Se auzeau mici zgomote înfundate în public, femei care protestau. Eu şi Marcel am pornit încleştaţi ca doi dansatori de tango şi, în fiecare clipă a dansului, am crezut că mă va scutura orgasmul. Apoi s-au aprins luminile şi, peste tot, oamenii se învălmăşeau şi se pipăiau mai înfocat decât data trecută.

— O să iasă o orgie! a spus Marcel.

Oamenii se aşezaseră şi păreau sideraţi, ca orbiţi de lumini. Aveau pupilele dilatate de clocotul sângelui şi de emoţie.

Nu se mai putea face diferenţa între curve, femeile din înalta societate, boeme sau localnice. Localnicele erau frumoase, aveau frumuseţea arzătoare a sudului. Fiecare femeie era bronzată, părea venită din Tahiti, acoperită doar de scoici şi de flori. În vârtejul dansului, unele scoici se spărseseră şi zăceau aruncate pe ringul de dans.

Marcel a spus:

— Nu cred că pot să mai fac faţă următorului dans. Am să te violez!

Mâinile i s-au strecurat în pantalonii mei scurţi şi a început să mă pipăie. Ochii îi ardeau.

Corpuri. Picioare, atât de multe picioare, toate bronzate şi lucioase, unele păroase ca de vulpe. Era un bărbat cu pieptul atât de păros că, vrând să-l arate, îşi pusese o cămaşă cu găurele. Arăta ca o maimuţă. Avea braţele lungi şi le încleştase în jurul partenerei lui de dans de parcă

avea de gând s-o devoreze.

Ultimul dans. Luminile s-au stins. O femeie a scos un ţipăt ca de pasăre rănită. Alta a început să se zbată.

Marcel îşi odihnea capul pe umărul meu şi a început să mă muşte din ce în ce mai tare de carnea moale. Ne-am lipit unul de altul şi ne mişcăm în acelaşi ritm. Am închis ochii. Eram ameţită de plăcere. Eram purtată de un val de dorinţă care venea dinspre toţi ceilalţi dansatori, dinspre noapte, dinspre muzică. Am crezut c-o să am un orgasm. Marcel continua să mă muşte şi mi-era frică să nu cădem pe jos. Dar ne-a salvat beţia, ameţeala care ne ţinea suspendaţi, făcându-ne să ne bucurăm de tot ce era dincolo de actul în sine.

Când s-au aprins luminile, toţi erau beţi şi se clătinau de excitare şi de încordare. Marcel mi-a spus:

— Le place mai mult asta decât actul posesiei. Celor mai mulţi dintre ei le place mai mult asta. Pentru că face ca totul să dureze. Dar eu nu mai suport nicio secundă! Lasă-i să se bucure de senzaţiile lor, aşa cum le place, să fie gâdilaţi, să stea cu penisurile în erecţie, iar femeile să aştepte ude şi deschise, dar eu vreau să termin, nu mai pot să aştept! Hai pe plajă!

Răcoarea de pe plajă ne-a mai potolit. Ne-am întins pe nisip, încă auzind ritmurile de jazz din depărtare, ca o inimă care bubuie, ca un penis care izbeşte în femeie şi, în timp ce valurile se rostogoleau la picioarele noastre, valurile dinăuntrul nostru ne-au rostogolit unul peste

celălalt, până când ne-am dat drumul împreună, îmbrăţişându-ne în nisip, sincronizaţi cu ritmurile înnebunitoare de jazz care pulsau ceva mai departe.

Şi Marcel îşi amintea. A spus:

— Ce vară minunată! Cred că toată lumea ştia că avea să fie ultima picătură de plăcere.

Cuprins

Prefaţă 5
Aventurierul maghiar 15
Mathilde 22
Internatul 35
Inelul 38
Mallorca 42
Artişti şi modele 46
Lilith 71
Marianne 78
Femeia cu văl 89
Elena 97
Bascul şi Bijou 170
Pierre 213
Manuel 237
Linda 241
Marcel 260

Ana fs Nin (1903 – 1977) s-a născut în Franţa, într-o familie cu rădăcini cubaneze, franceze şi, din partea mamei, daneze. La unsprezece ani, pleacă în America şi începe să-şi scrie faimosul jurnal. La douăzeci de ani se căsătoreşte cu Hugo Guiler şi se mută la Paris. Aici descoperă lumea scriitorilor, a avangardei artistice şi a psihanalizei, o lume boemă în care îşi trăieşte liber aventurile amoroase – cu Henry

Miller, Otto Rank, Antonin Artaud, Gore Vidal – pe care le consemnează în jurnal. Îşi câştigă existenţa lucrând ca model, dansatoare, psihanalist amator. În 1932 îi apare prima carte, *D.H. Lawrence*: *An Unprofessional Study*, urmată de volumele de nuvele *Winter of Artifice* (1939) şi *Under a Glass Bell* (1944), romanul *Cities of the Interior* (1959), volumele *Delta lui Venus*: *Povestiri erotice* (*Delta of Venus*: *Erotica*, 1969) şi *Little Birds* (1979, postum). Jurnalele lui Anaïs Nin (patru volume de tinereţe, 1914 – 1931, şi şapte de maturitate, 1931 – 1974) încep să fie publicate în formă cenzurată, din cauza conţinutului erotic explicit, în 1966. Primele volume din „Jurnalul dragostei" apar în formă necenzurată începând cu anii '90: *Henry şi June* (în curând la editura Humanitas; *Henry and June*, 1990), *Incest* (Humanitas, 2002,2006; *Incest*, 1992), *Foc* (Humanitas, *2006*; *Fire*, 1996), *Nearer the Moon* (1996).

Cititorul care păşeşte în lumea îmbibată de erotism a lui Anaïs Nin trebuie să lase prejudecăţile la intrare: autoarea încearcă să deschidă acea cutie a Pandorei care este sexualitatea feminină, înfăţişând-o sub măşti felurite, însă fără tuşe clinice sau pudibonderii suspecte. Prostituate, *voyeuri*, frigide, lesbiene, hermafroditi, artişti, femei îndrăgostite, bărbaţi de o virilitate uluitoare – universul lui Anaïs Nin funcţionează după legea instinctului ridicat la rang de artă.

„Dintre toate femeile pe care le-am cunoscut, niciuna nu se apropie de Anaïs Nin prin graţie şi

frumuseţe. O aristocrată. Dar şi o scriitoare cu talent extraordinar. Ea aparţine acum întregii lumi”.

Henry Miller

„*Delta lui Venus* este o manifestare exuberantă a imaginaţiei erotice”.

New York Times Book Review

„Inventivă, sofisticată, o carte a rafinamentului senzual”.

Cosmopolitan

„Varietatea şi intensitatea experienţelor sexuale din *Delta lui Venus* nu au fost niciodată, până la Anaïs Nin, filtrate prin sensibilitatea unei femei”.

The American Book Review

ISBN 978-973-50-1708-8

5 948353 012804